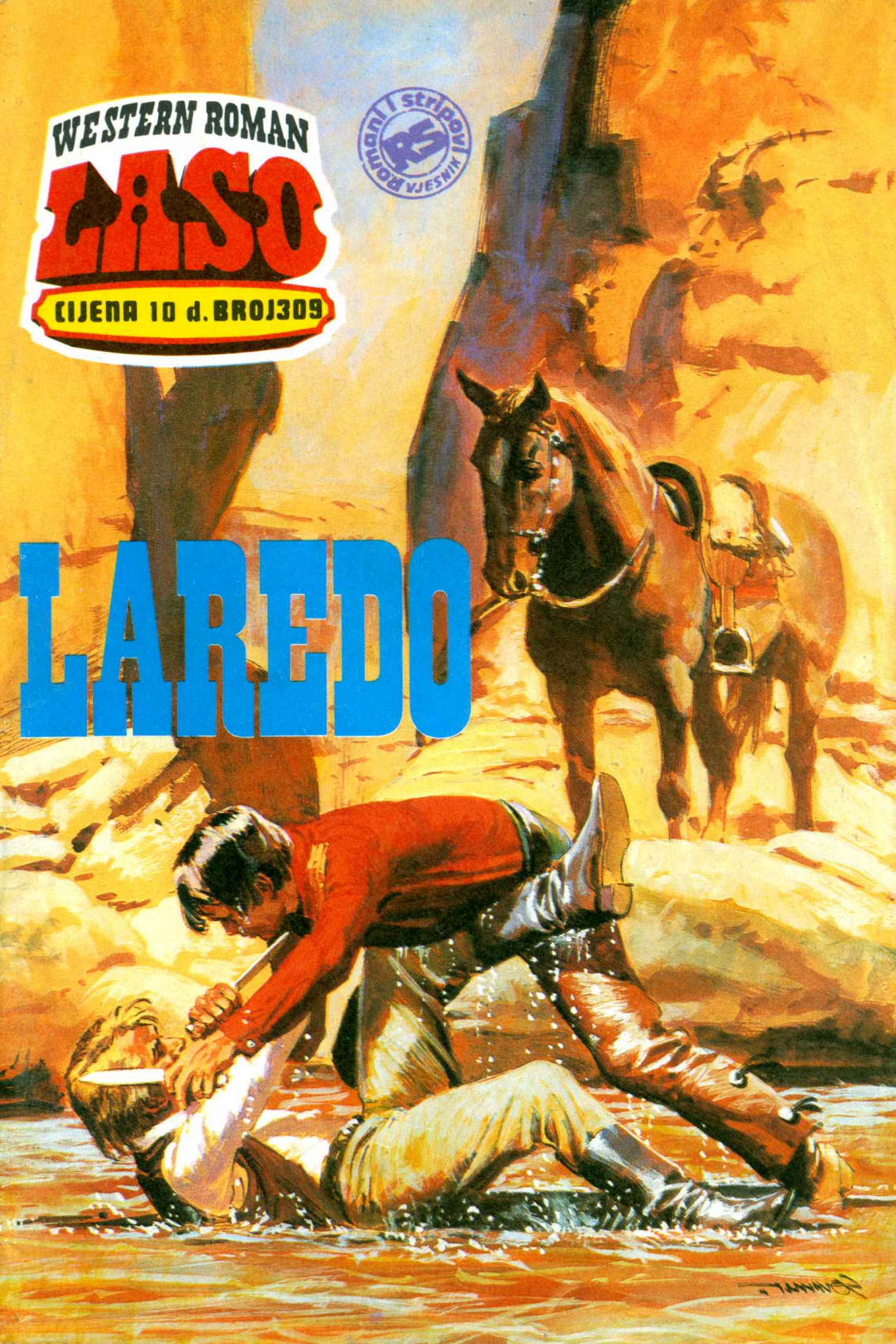

WESTERN ROMAN
LARO
CIJENA 10 d. BROJ 309

LAREDO

G. F. Unger:

LAREDO

G. F. Unger: LAREDO

Naslov originala: LAREDO

Copyright: Bastei-Verlag, Gustav H. Lübke, Bergisch Gladbach

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Prijevod: Boren Rašpica

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.

Copyright [sva prava za Jugoslaviju] VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik SSRNH« s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Laredo se uspravi i protegne kao mačka – bolje rečeno maćak, i to divlji maćak. Na njegovu preplanulom licu jedva su se zapažale pjegice. Lice oštarih crta doimalo se drsko. Nije više bio mladić. Zacijelo se prilično primakao tridesetoj. Bio je odjeven u iznošenu ali čistu odjeću, okrpanu na mjestima najviše izloženim trošenju.

Šerif skine s police stvari. Nije bilo bogzna sto: stari kolt u koricama, nož, okrhnuti lula, džepni sat, tri koštane kocke, istrošene karte, češalj i srebrne mamuze koje su zazveckale na stolu. One su najviše odudarale od Laredove prilično otrcane vanjštine, kojom se od skitnice razlikovao jedino urednošću.

– Konjima Walkerovih momaka nadio si u pojilo pivo. Budući da su bili žedni, pili su i opili se. Prije nego što su te momci zgrabili da ti oderu kožu, otjerao sam te u zatvor. A sad ti savjetujem: bježi što dalje. Laredo, nekad si mi bio simpatičan, ne bih htio jednoga dana...

Šerif zašuti. Zatim nadoda:

– Iz Walkerovih momaka ne možeš uvijek praviti budale. Oni to ne-

će dopustiti. A ti tvoji prijatelji sve mi se manje svidaju. Laredo, odlazi odavde!

Laredo, koji se zapravo zvao Tob Humphrey, dogradi opasač i spretno se opase. Ovako, s koltom o boku, doimao se još smionije, divlje.

– Je li to naredenje, San? – upita meko, a u sivim mu očima bljesne. – Mora se naći netko tko Walkerovim jahačima neće jesti iz ruke. Gordon Walker može sve, i ako nekome kaže da dubi na glavi, ovaj će to barem pokušati kako bi ga udobrovoljio.

Šerif namršteno zavrti glavom. Laredo nabere obrve.

– Osobito me zabavlja i ispuni zadovoljstvom kad god toj drskoj bandi pokažem da ih se ne bojim. Netko se na to mora odvažiti. Ako su momci orni za borbu, spreman sam bilo gdje i bilo kad. – Laredo se zapilji u šerifa i naceri. – Želite li još nešto, gospodine šerife?

Pitanje je bilo postavljeno preuljudno i San Bullmaster osjeti porugu u glasu. Žalosno zakima.

– Otkako ti je Walker oteo djevojku, krenulo ti je nizbrdo, Laredo

– reče šerif nakon kratke šutnje.
– Ondje u kanjonu imao si lijep ranč. Što je ostalo od njega? – San obeshrabreno odmahne rukom. – Radi kako hoćeš. Možeš ići.

Laredo se okrene i bez ijedne riječi krene prema vratima. Izišavši, još jednom se ispruži podsjećajući na planinskoga lava koji je iz brloga izišao na sunce i, odmoren i izgladnio, sprema se u lov.

Mamuze nije pričvrstio na čizme. Zatakao ih je za opasač. Dok je koraćao prema trgovini, bio je svjestan znatizeljnih pogleda koji su ga pratili. Mali stočarski gradić ostavljao je u rano poslijepodne dojam gotovo izumrla naselja, kao da su svi drijemali i nitko ništa nije vidio ni čuo. Dojam je bio pogrešan. Ljudima ništa nije promaklo. Uostalom, ovdje je o dobru poznavanju situacije često ovisio život.

A Laredo je bio osobito zanimljiv, kao posljednji bundžija. Budući da je Walker pokorio cio kraj, mnogi su žudno čekali trenutak kad će jednoga dana i Laredo priznati poraz. Tako će i njima biti lakše.

Laredo uđe u dućan i uza zveket spusti srebrne mamuze na tezgu. Bile su meksikanskoga podrijetla, nenazubljene.

Iz stražnjega dijela trgovine pomoli se Katy Ackermile.

– Ti si jedini prijatan prizor stotinu milja uokrug – prozbori Laredo. Na usnama mu je titrao drzak osmijeh, ali mu je pogled i dalje bio ozbiljan.

Djevojka srednje visine doimala se prilično krhko. Nije bila ni osobito lijepa, ali je zračila posebnom draži. Vladala se suzdržano, kao uvijek. Muškarce je valjalo držati na razdaljini, bila je uvjerena u to. Tako se stvari lakše razmotre i treznije ocijene.

Imala je puna, privlačna usta. Sve je na njoj bilo ženstveno, pa se ni

Laredo nije mogao oteti toj čudnoj mješavini suzdržljivosti i vabljenja.

Laredo s Katy nikad nije bio na čistu. Pokatkad mu se učinilo da je u njezinim riječima ili kretnjama osjetio poziv, kao da ona samo čeka trenutak da joj se približi. Ali odmah bi osjetio zid kojim se ogradila od sličnih pokušaja.

I ovaj put pokušao je šalom. Ona ga je promatrala ozbiljno. Odjednom reče:

– Ako ti se doista činim tako dražesna, zašto to uvijek ponavljaš? Nosi se do vraga s tim svojim dosjetcama!

– Ma nemoj! – zablene se Laredo. – Kako bi bilo da zaobidem pult pa da te poljubim.

Prostrijelila ga je pogledom ispod napola spuštenih vjeda i njega je prošla volja.

Ljutito je pokazala mamuze.

– Zašto ih donosiš kad znaš da u mene imaš kredit. Kad god nemaš novca da platiš robu, zvečkaš tim srebrnim mamuzama. Što je to, neka nagrada na rodeu?

Laredo odmahne rukom.

– Bilo pa prošlo. – Pogledom prijede po policama. – Potrebne su mi namirnice i municija. Da ustrijelim nekoliko puma i vukova. Istina, premije nisu bogzna kakve, ali od nečega se mora živjeti. Daj mi nešto za ovo srebro, crnokosa ljepotice!

– Ne nazivaj me tako – odreže ona ljutito, uzme mamuze i gurne ih u otvorenu ladicu. – Već si odavno pravi muškarac, a ponašaš se poput neozbiljna derana. Pogotovu nakon onoga dana...

Prekinula se usred rečenice.

– Kojega dana? – upita Laredo tiho.

Umjesto da mu odgovori, ona se okrene i u vreću stade trpati hranu. On joj je nekoliko trenutaka piljio u potiljak, zatim naglo pride polici

sa željezarijom i municijom. Oda- bere metke za pušku, a one za kolt počne gurati u rupe na opasaču. Nije ih trebao mnogo jer se više služio puškom.

Prebacivši vreću s namirnicama preko leđa, pođe prema vratima. Ondje zastane i, kao da se odjed- nom predomislio, okrene glavu.

— Prija li ti takav život? upita ti- ho. — Otkako ti je umro otac, vodiš dućan sama, sa starim Crncem. Je- si li priželjkivala takav život?

— Nisam — odbrusi mu djevojka uzdignute glave. — Ali ne očajavam zbog toga.

On se vrati nekoliko koraka i za- pilji joj se u lice.

— Katy, pokatkad mi se učini da si živa vatra. A odmah zatim kao da si od hladna kamena. Već sam odavno poželio da te poljubim... da otkrijem kakva si zapravo.

Pomno ga je promatrala.

— Nosi se do vraga, skitnico! — skreše mu u brk. — Gordon Walker oteo ti je djevojku, i otada si se uz- jogunio. Izazivaš koga stigneš i sa- mo tražiš priliku da se sukobiš s Walkerovim momcima.

Netremice joj je piljio u oči.

— A što bi, po tvomu, trebalo da radim?

U očima joj sijevne.

— Kad se urazumiš jednog dana, dođi k meni. Poljubit ću te pa ćeš saznati jesam li vatra ili kamen.

On od iznenađenja raskolači oči.

— Trista mu...! — promuća kima- jući. — Tomu se ni u snu ne bih na- dao.

Polako je izišao iz trgovine, vrteći začudeno glavom.

Nakon desetak minuta, uzjahavši svoga upadljivo pjegastog konja, zaputi se prema izlazu iz gradića koji se jednostavno zvao Brazos. Projahao je pokraj saluna, dobaciv- ši mu žalostan pogled.

George Ines, vlasnik saluna, izide

na trijem. Bio je to visok, tamnopot čovjek. Kretnje su mu bile odmjere- ne a lice odavalo hladnokrvnost. Donji kraj desnoga, praznog ruka- va bio je zataknut u džep kaputa, a u lijevoj ruci dimila se dugačka cr- na cigara.

— Dužan si mi četrdeset dolara za onu bačvicu piva — dobaci jaha- ću. — Jesi li me razumio, Laredo? Četrdeset dolara!

Laredo ga pogleda iskosa i na- smije se.

— Pivo je konjima izvrsno prijalo.

Ponovo je pogled uperio preda se, ali već nakon nekoliko koraka zaustavi konja, kao da se odjednom sjetio nečega važnog. Vрати se k sa- lunu i zaustavi pred Georgeom.

— Rekao si četrdeset dolara? — hinio je iznenađenje.

Ines kimne. U njegovim tamnim očima bljesne. Prije nego što se smirio i stekao ovaj salun, bio je kockar litalica. Laredo ga je gledao u oči.

— Da bacimo dolar? — predloži mirno. — Što kažeš? Ako izgubim, dugujem ti osamdeset.

— Pristajem.

— Pismo ili glava?

— Pismo.

Vlasnik saluna iz džepa izvadi dolar i baci ga u zrak. Laredo, koji se s konjem sasvim primakao ogra- di saluna, vješto dohvati novac na nadlanicu i poklopi ga drugom ru- kom. Digne ruku i pogleda srebr- njak.

— Glava! — uzvikne.

George Ines ničim nije pokazao da mu je krivo zbog gubitka.

— Pravi si srećković, Laredo — reče mirno. — Sva ta šala s Walke- rovim momcima nije te stajala ni prebite pare.

Nakon tih riječi spretno dohvati novac što mu ga dobaci Laredo.

— Srećković! — reče jahač nakon kratke stanke. — Meni to kažeš?!

George ga pogleda u oči, zatim kimne oborivši pogled.

Laredo okrene konja i potjera ga ulicom. Kad je za sobom ostavio posljednje kuće, zapjeva »Tužaljku kauboja iz Lareda«, pjesmu po kojoj je Tob Humphrey dobio nadimak:

»Tako u Laredu, na lijes su mi pale ruže!

Prekrile me i posljednji pozdrav bile

Pozdrav prijatelja mome grobu,
Gdje se moje kosti sa zemljom sli-
le.«

Otpjevavši prvu kiticu, glasno se nasmijao i pljesnuo po bedrima, kao da je upravo bio čuo dobru šalu. Konj je potresao glavom i zafrktao. Jahač ga utjera u zapjenjenu rijeku.

Ovo je na Brazos Riveru bio jedini gaz u tom kraju, uglavnom zbog života pijeska i strmih obala.

Pregazivši rijeku, Laredo potjera konja prema visokim stijenama na istoku u kojima je bio samo jedan prolaz u obliku slova V. Prolaz kroz stijenje bio je daleko desetak milja, ali se u čistom zraku, unatoč udaljenosti, jasno vidio. Kraj između rijeke i stijena bio je uglavnom ravan a put se blago uspinjao. Jahaču se činilo da prolazi isušenim koritom rijeke široke poput mora, koja je nekoć tekla sve do daleka stjenovita zida.

Posvuda je bilo stoke, isprva u manjim skupinama a poslije sve više. Sva je imala utisnut znak »W«, žig Walkerova ranča, jedinoga pravog ranča u tom predjelu.

Nakon pet-šest milja jahač zaustavi konja. Desno pred njim, južnije od ceste, bilo je nekoliko uvala ispunjenih žitkim blatom. Goveda bi se u njima rado valjuškala u blatu koje ih je štitilo od uboda nesnosnih insekata.

Iz jedne jame odjekne bolno mukanje.

Životinja je zacijelo u nevolji, pomisli jahač.

Tob Humphrey najprije se pomno osvrne na sve strane, zatim skrene sa ceste i potjera konja prema uvalama.

Nakon stotinjak metara ponovo se zaustavi i osluhne. Mukanje je dopiralo iz druge uvale zdesna. Ali, čuo je i druge, dobro poznate zvukove. Od divljeg rezanja do karakterističnog cviljenja.

Vukovi!

Tob Humphrey dojaše do ruba jaruge i pogleda preko grmlja što je konju dopiralo do prsa. Odmah ugleda govedo zaglibljeno u gustom blatu. Uzalud se iz njega pokušavalo iskoprcati. Bilo je očito da se vlastitim snagama neće izvući.

Na rubu kaljuže vrebali su vukovi, ne skidajući požudne poglede s jadne životinje. Jedan se spremi na skok, odbije od zemlje i doskoči na leđa usplahirene životinje. Odmah joj zube zarine u vrat, želeći istrgnuti komad mesa.

Drugi vukovi, pomamni od pohlepe, nestrpljivo su skakutali na obali, poštujući uobičajeni borbeni redak u napadu. Samo se jedna vučica odvažila i vještim skokom pridružila vodi čopora na leđima napadnuta goveda.

Tob Humphrey dohvati pušku i brzo ispali nekoliko metaka. Sa prva dva pogodi ono dvoje najsmionijih napadača, a sa četiri metka i tri druga vuka prije nego što se čopor razbjezao.

Bilo je gotovo nevjerojatno kako je pogadao cilj. Kao da i nije nišanio. Pucao je s boka, brzo i točno. Njegov je konj za to vrijeme ostao miran, kao da je bio gluh na svu tu buku oko njega, kao da su to bili psi a ne divlji vukovi.

Zatim je nastala tišina. I govedo je utihnulo. Pokraj njega u blatu ležala su dva dlakava napadača.

Tob Humphrey lati se posla. Najprije ona dva vuka iz blata izvuče na obalu i položi ih uz one pogodne na suhom. Zatim sa sedla skine laso, vješto ga govedu prebaci oko vrata i pričvrsti za sedlo. Poslije nekoliko pokušaja govedo se drhtavih nogu nađe na suhom. Nakon kratka oklijevanja, zaputi se blagom strminom i uskoro izgubi u grmlju.

Laredo se počeo po glavi. Zatim potjera konja iz jaruge. Na rubu se zaustavi i pomno osmotri krajolik. Nije zapazio ništa što bi ga upozorilo na opasnost.

Ponovo se vrati k bari. Vukovima je valjalo skinuti kožu. Tako će od šerifa dobiti nagradu koju je vlada i Udruženje uzgajivača stoke raspisalo za svakoga štetčinu.

To je bio lako zarađen novac, pomisli Tob Humphrey. Inače mu je trebalo i nekoliko dana da ustrijeli kojega vuka ili pumu. Na ove je nalletio na nekoliko stotina metara od ceste. Za njih će od šerifa dobiti novca koliko kauboj zaradi za cijeli mjesec.

Dobro raspoložen, stane pjevušiti svoju omiljenu pjesmicu. Posao mu je dobro išao od ruke. Nije samo dobro gađao, znao je i vješto oderati plijen. Činilo se kao da se razumije u mnoge stvari.

Pa ipak, istodobno je oko sebe ostavljao dojam neodlučna čovjeka koji se zadovoljava glupim šalama i tako izražava nekakav protest, ogorčenje. Kakav je zapravo čovjek taj Tobias Humphrey kojemu su prišili nadimak Laredo?

Navodno posjeduje ranč koji ne vrijedi gotovo ništa.

II

Kad je oderao tri vuka, iznenadili su ga posjetioci. Trojica jahača i četvrti koji je prije toga bio sjahao i na Toba Humphreyja klečeći upe-

rio pušku.

– Nemoj ga odmah ustrijeliti, Bobe! – nabaci jedan od jahača nehajno.

To je rekao svijetlokosi, mršavi jahač spuštenih brkova. Doimao se opušteno, slika i prilička hladnokrvna Teksašanina, čovjeka navikla da zapovijeda i očekuje da zapovijedi budu izvršene. Na usnama mu je titrao podmukao osmijeh. Dva jahača bila su na suprotnoj strani jaruge. I oni su se cerekali, ali njihova lica odavala su grublje, primitivnije tipove. Brkajlija im je zacijelo bio voda.

Stanka je potrajala samo minutu, ali se učinilo kao da se otegla u vječnost. Laredo je bio svjestan težine položaja u kojemu se našao. Kao da se nad njim nadvio taman oblak i svakoga se časa činilo da će se na nj sručiti oluja.

– Što radiš ovdje, Laredo? – upita visoki Teksašanin koji je brkovima nalikovao na Kineza.

– Zacijelo nemate ništa protiv ako se i ja pokatkad pobrinem za vašu stoku – reče Tob Humphrey pomirljivo.

– Ohoo! – Predvodnik skupine u čudu podiže obrve. – Ma nemoj!

Humphrey pokaže ustrijeljene vukove. Stajao je malo raskrečenih nogu. U desnoj ruci još je držao okrvavljeni nož kojim je derao zvijeri a lijeva mu je šaka bila otvorena iza drška kolta.

– Imate li što protiv jadnoga lovca na vukove koji vam je iz blata izvukao kravu pošto je pobio vukove koji su je htjeli rastrgati živu?

Plavokosi Teksašanin promeškoli se u sedlu.

– Protiv lovaca na vukove zaista nemamo ništa. Čak smo ti zahvalni, Laredo. Nijedan kauboj s ovoga ranča ne bi to uradio bolje. Čuli smo šest hitaca a vidim da si ustrijelio pet vukova. U tomu ti zaista

nema premca, Laredo.

– Lijepo od tebe što to priznaješ, Abe Slater – reče Laredo naoko ravnodušno.

Ali sav se usredotočio na situaciju u kojoj se našao. Vršci prstiju lijeve ruke lako su zatitrali. Bio je napet kao opruga, spreman da na najmanji znak opasnosti izvuče kolt iz korica.

Opet je zapao u nepriliku. Sve zbog svoje lakoumnosti. U to nije bilo sumnje. Našao se u vraškomu škripcu.

– Ti si onaj darežljivi momak koji je naše konje častio pivom – produži predvodnik s Walkerova ranča istim jednoličnim glasom u kojemu je samo vrlo pažljivi slušalac mogao razabrati prijetnju.

– I vraški se našalio na naš račun – ubaci kauboj s druge strane jaruge.

Abe Slater kimne.

– Šala mu je svakako uspjela, pogotovu kad smo se sinoć na tim konjima pokušali vratiti kući. To te zacijelo ispunilo zadovoljstvom. Istina, šala bi ti prisjela da nije bilo zaštitnika koji te pravodobno sklonio u zatvor. Što kažeš, Laredo?

– Počnite ako se usudujete!

Stajao je pred njima, slika i prilika neobuzdanoga bundžije, ridokos, blistave pogleda, vrebajući njihove kretnje i spreman da prkosi smrti.

Radije će poginuti nego se pokoriti, zaključi u sebi Abe Slater.

– Počnite, junaci Brazosa! Kladim se da ću jednoga udesiti prije nego što me Bob Gates pogodi u glavu.

Slater iskrivi usne u nešto nalik na osmijeh.

– Ali samo jednoga!

U Slaterovu pogledu bljesne, a brk mu zatitra jedva vidljivo.

– Samo jednoga od nas, upamti, Laredo! – Nastavio je tek nakon kratke stanke. – Skini šešir i na-

puni ga vodom iz bare.

Laredo se osmijehne.

– A zatim? – u glasu mu se osjetila poruga.

– Tada ćeš ispiti svu tu prljavu vodu iz šešira.

– Samo to? – Laredo je hinio iznenađenje.

– Sve ćeš ponoviti još jednom. Ti si naše konje počastio dobrim pivom, mi ćemo tebe dobrom vodom s Walkerova ranča. Pružamo ti izbor: ili da prihvatiš borbu ili da ispiješ dva šešira vode.

Tob Humphrey nije se ni obazro na kaljužu u kojoj su se bila valjala mnoga goveda i iz koje se širio smrad. Nakrivivši glavu pogleda Slatera.

– Vi, momci, zaista nemate stila – reče razočarano. – Morate li se osvećivati na tako nedoličan način? Sramota. Zar vas život ničemu nije naučio? Abe, razočarao sam se u tebi. Trojici se tvojih pratilaca ne čudim. Oni i ne znaju drukčije. Ali ti, veliki predvodnik s golema ranča! Zar te blizina Walkerove žene, a njoj nema ravne u čitavom kraju, nije ponukala na to da stekneš kakve-takve manire?

– Previše pričaš – odreže Abe Slater hladnokrvno. – Dajem ti deset sekundi da se odlučiš. – Slater se okrene čovjeku koji je u klečećem stavu nišanio na Lareda. – Bobe, jesi li spreman?

– Jesam, Abe.

– Kad ti dam znak, prostrijeli mu glavu.

– Hoću, Abe – reče Bob Gates i doda: – S ovakve daljine čak i štakoru u trku raznesem glavu.

Nastala je stanka bremenita napetošću.

– No, Tobias Humphrey – ponovo se oglasi Abe Slater, ovaj put s prijetnjom u glasu.

– Nosite se u pakao, svi redom! – prasne Laredo.

Slater se promeškolji. U pogledu mu se na trenutak ogleda neodlučnost.

– Misliš li da blefiram?

– Ne blefiraš – zareži Laredo. – Ti predvodiš bandu revolveraša i ja neću biti prvi koji na vašemu pašnjaku završava na takav način. Ali to prokleta blato neću piti, da znaš! Ne moraš ni brojiti do deset, prijatelju Abe!

Slater je bio u nedoumici. U očima mu se pojavi izraz čuđenja koji odmah zamijeni prijetnja.

Podigao je ruku... znak Bobu Gatesu.

Uto se začuje topot. Približavao im se jahač.

– Dolazi gazda! – poviče jedan od one dvojice na drugoj strani kaljuže.

Abe Slater odmahne rukom.

– Neka za danas bude dosta. Srest ćemo se drugom prilikom, prijatelju Laredo.

– Dakako – podrugljivo mu dobaci Tob Humphrey. – Gazda ne smije znati, a još je manje poželjno da bude prisutan kad se na njegovu ranču događaju ubojstva. Sve to njegov odani predvodnik preuzima na svoju dušu. Kakva ste vi to prokleta banda?

Jahač im se već bio primakao jašući kroz nisko granje. Zaustavio se pokraj Slatera i dobacio pogled Laredu u jaruzi.

– Koga to vidim – reče hineći iznenađenje. – Napržicu koji me svaki čas nečim pecne. I to samo mene. Je li, Laredo?

Čovjek u jaruzi ne odgovori ništa. Pogleda nije skidao s pridošlice i čekao je.

A Gordon Walker, vlasnik velikoga ranča, zapiljio mu se u oči. Bio je to snažan čovjek srednje visine. Lice mu je bilo široko i crvenkasto a s malena nosa kao da se neprestano ljuštila koža. Gotovo se uvijek

doimao neraspoređeno, kao da priželjkuje svađu. Njegove vodeno-modre oči odražavale su nemir, traženje novih mogućnosti da se iskaže: da poput bika nešto natakne na rogove. Pucao je od zdravlja i životne snage kojoj je trebalo dati priliku da se potvrdi.

– Toga je zaista dosta, Laredo – rece rancer, zatim se okrene predvodniku. – Odvedi momke, Abe. Ostat ću s Laredom nasamu. A kad završimo razgovor, ili će napustiti ovaj kraj – ili ga čeka smrt. Popeo mi se na glavu i sad ćemo sve istjerati načistac. Nasamo. Jednom mi je bio najbolji prijatelj. Riješit ćemo to u četiri oka.

Mršavi predvodnik postao je još uzdržljiviji, ako je to uopće bilo moguće. Jedino ga je odavao bljesak u očima. Lako je kimnuo i okrenuo se trojici kauboj:

– Podimo, momci! – Zatim se okrene gazdi. – Krenuli smo prema Million Cliffu. Ondje nam krađu stoku.

Rančer ga nije ni pogledao. Laredo je zaokupio svu njegovu pažnju.

Slatera je još nešto zadržavalo.

– Laredo, opominjem te da gazdu ne izazivaš na dvoboj. Prednost je na tvojoj strani i ja ti jamčim da će te svaki jahač s ranča goniti poput psa ako...

– Dobro, Abe – presiječe ga gazda nervoznom kretnjom. – Znam se brinuti o sebi.

Slater okrene konja i uskoro se četvorka izgubi u grmlju.

Gordon Walker polako sjaše i siđe u uvalu. Laredo se ponovo latio prekinuta posla, skidanja kože s četvrtoga vuka.

Rančer ga je neko vrijeme šutke promatrao. Naposljetku progovori suho:

– Laredo, ovako ne može dalje. Tvoje peckanje više neću podnositi. Istina, Lizi sam obećao da s tobom

neću zapodijevati svađu, ali sve ima svoje granice. Laredo, loše si podnio gubitak. Nisi se pomirio s njezinom odlukom da se odluči za mene. I ne samo što si me izgubio kao prijatelja, sve ti je krenulo nizbrdo. Postao si skitnica. Družiš se s lopovima. Čak sam uvjeren da si nekoliko puta bio prisutan kad su mi krali stoku. Jučer si moje momke izvrgao ruglu, i to je prevršilo svaku mjeru!

Laredo je i dalje šutio. Oderao je četvrtoga vuka i tek je tad progovorio:

– Što si odlučio poduzeti? – glas mu je imao podrugljiv prizvuk.

– Izmlatit ću te namrtvo – reče Gordon Walker nepokolebljivo uvjeren da će i uspjeti u tomu.

– I što ćeš time postići?

– Morat ćeš priznati da si pobjeđen.

– A zatim?

– Zatim ću ti u gradu za tvoj bezvrijedan ranč u kanjonu isplatiti tri tisuće dolara. Ti ćeš potpisati dokument o prijenosu vlasništva i zauvijek se očistiti odavde. Je li ti jasno?

Laredo se uspravi. U ruci je još držao okrvavljeni nož, jer je petoga vuka oderao samo dopola.

– I sve ti se to čini jednostavno.

– U glasu mu se osjetio prizvuk samilosti. Obrisavši nadlanicom znoj sa čela, nadoda: – Jednom smo bili prijatelji, gotovo braća. Sve dok ti nisam predstavio svoju zaručnicu, prije pet godina. Onda si mi pre-stao biti prijatelj. Liza te zaokupila, danju i noću.

– Da, tako je bilo – priznao je rančer mirno. – Ona je za mene od prvoga trenutka bila najveća dragocjenost na svijetu. Protiv tog osjećaja bio sam nemoćan. Zaokupila je sve moje misli. Na umu mi je bilo samo jedno: kako da je osvojim. To mi je i uspjelo. Sama se odlučila. Nema li žena pravo da odabere čovjeka kojemu će biti supruga ci-

jeloga života?

Laredo kimne.

– Svaka žena ima to pravo. Ali nije riječ o tomu. Ja sam se razočarao u njoj. Odjednom joj moj mali ranč u kanjonu nije bio dovoljno dobar. Prekršila je obećanje koje mi je dala i odlučila se za tebe, mogega prijatelja, zato što si upravo bio naslijedio mnogo novca. Pedeset tisuća dolara, ako se ne varam. A s tim novcem moglo se odmah poslije rata kupiti pravo malo kraljevstvo. Dolar je bio velik poput kotača na kolima. Teksas je grcao u dugovima i za taj novac mogao si kupiti pola države. I tako si Lizi od samoga početka mogao ponuditi neizrecivo mnogo i ona se odlučila za muškarca s debljim novčanicom.

– Meni je to odgovaralo – isprsi se Gordon Walker. – Bio sam toga svjestan. Ona me nije voljela, ali kako je djetinjstvo i mladost provela u oskudici, privuklo ju je bogatstvo. Na moju ponudu pristala je proračunato. A ja sam joj u međuvremenu pokazao da sam za nju pravi čovjek, muškarac koji smjelo, velikim koracima kroči u budućnost, koji ostavlja trag za sobom kud god prolazi. Sad me voli. Za nju sam jedini muškarac. Ti je katkad podsjećaš na stara vremena, ali je i tomu došao kraj.

Činilo se da Laredo rančevim riječima uopće ne obraća pažnju. Zapiljio se u prazno.

– Kad me Liza napustila, izgubio sam vjeru u sve i svakoga – promrmlja Tob Humphrey. – Što mi je drugo preostalo nego da sve uzmem olako? I u tebi sam se razočarao, Gordone.

Okrenuo je glavu i bivšem se prijatelju zapiljio u oči.

– Već sam te odavno mogao predati zakonu.

Krupni se rančer trgne a u pogle-

du mu se pojavi izraz neugodna iznenadenja.

– Čak sam postao sukrivac jer to nisam učinio – reče Tob Humphrey. – Otkrio sam kako si došao do toga tobožnjeg nasljedstva. S ortakom si napao veliku pošiljku novca. Tvoj udio u pljački iznosio je točno pedeset tisuća dolara. I baš si toliko navodno naslijedio. I tako si, na temelju te pljačke i laži, pridobio za sebe Lizu koja, ako se pravo promisli, ne vrijedi bogzna što.

– Zašto si se vratio do vraga?

Laredo se nasmije.

– Bio sam znatiželjan. Zanimalo me kako će se pljačkaš razviti u velikog rančera.

– Samo zbog toga?

Laredo zavrti glavom.

– Potajno sam se nadao da će se među svim tim ljudima koje si pritisnuo, da bi postao još moćniji, naći jedan koji će ti pokazati zube. Ta mi se želja nije ispunila. Iz godine u godinu postajao si moćniji. Onaj početni kapital udvostručio bi se svake godine. Nimalo se ne bih začudio da tvoja lijepa žena jednoga dana postane neokrunjena kraljica Teksasa. Jer zlato ne smrdi. Zlato i moć idu zajedno. Na tebi se to najbolje vidi.

Neko su se vrijeme promatrali u tišini.

– I zato si me bockao kad ti se god pružila prilika? – namrgodeno upita rančer.

– Tako sam si na neki način davao oduška. Zauzeo sam pozu prkosna buntovnika, jedinog u cijelom kraju. Priznajem da sam postupio glupo, djetinjasto. Ni ono jučer, kad sam konje tvojih momaka napojio pivom, nije imalo nikakva smisla.

– Drago mi je što barem priznaješ – iskesi se Gordon Walker. – Možda si smislio nešto bolje da mi se suprotstaviš?

– Udovoljit ću ti želji, Gordone. Prihvaćam tvoj izazov.

U rančерову pogledu bljesne.

– Oh, boljemu se zaista nisam mogao nadati.

Laredo ga je mrko gledao u oči.

– Borit ćemo se šakama, kao što predlažeš. Pobijediš li me, napustit ću ovaj kraj kao pas podvijena repa. Štoviše, darovat ću ti ranč u kanjonu.

U Walkerovu pogledu ogledalo se iznenadenje.

– Ne razumijem... tako odjednom...

Laredo odmahne rukom.

– Ako se to dogodi – reče Laredo – to će za mene biti dokaz da se u ovom svijetu može napredovati podlošću, zločinom i lukavstvom. I to da je sreća bila na tvojoj strani, Gordone.

Ispustio je nož i zakoračio korak bliže protivniku. Zatim se otpasao i opasač zajedno s koltom bacio iza sebe.

– Dokaži da si jači, razbojnice. Da vidimo jesi li i ovdje tako uspješan kao što si drugdje.

Walker se još nije oporavio od iznenadenja pomiješana s rastućim bijesom. Protivnik ga je nazvao razbojnikom, bacio mu je u lice istinu o pljački novčane pošiljke.

– Što ćeš? – izazivao je Laredo.

Walker se naglo sagne i jurne naprijed. Kretao se brzo i nezadrživo poput bika u napadu.

Laredo ga udarcima nije mogao zaustaviti, niti oboriti. Walker je bio desetak kilograma teži. Premda ga je protivnik uzdrmao dobro odmjerenim udarcem, rančer je Lareda uspio obuhvatiti rukama. Na skliskoj zemlji izgubili su ravnotežu i pali u blato i u žestoku rvanju počeli se kotrljati među mrtvim vukovima.

Njihovi su konji stajali na rubu

jaruge i, do prsiju zaklonjeni grmljem, mirno promatrali borbe za koje kao da je prestao postojati svijet oko njih. Bili su obuzeti samo nagonom za opstanak, poput prvih stanovnika zemlje u prastara vremena.

Borili su se dugo i borba ih je toliko iscrpila da su nekoliko puta morali odahnuti. Tad bi zadihani stali jedan nasuprot drugomu, mje-reći se grozničavim pogledima. Da je netko slučajno naišao, jedva bi ih prepoznao. Bili su blatni od glave do pete, a lica su im bila izudarana i okrvavljena.

Ovo je za njih značilo više od obične borbe. Svakomu od njih činilo se da će pobjedom riješiti i sve druge probleme u vezi s protivnikom.

Laredo je grozničavo priželjkivao da mu se vrati vjera u svijet. Htio je doživjeti da zlo bude kažnjeno, da čovjek poput Gordona Walkera u svom usponu jednom doživi i neuspjeh.

Walker kao da je čitao protivnikove misli, naslutio je što je Lareda natjeralo da se upusti u bespoštednu borbu koja je u njihovu obračunu bila njegov posljednji ulog.

Sve su se češće morali odmarati. Dah im je bio sve teži, kretanje sve sporije. Udarali su se klečeći. Toliko su oslabili da nisu ni pokušavali blokirati ili izbjeći protivnikove udarce. Pružali su grotesknu sliku.

Pa ipak, borba je bila nasmrtno ozbiljna i strašna. Kao da je obojicu tjerala nekakva grozna, neumoljiva sila, kojoj se nisu mogli oduprijeti.

S mukom su se ponovo osvojili na noge. Walker se sruši na nj i glavu mu počne sve dublje potiskivati u blato.

Lareda obuzme panika, strah da će izgubiti. Ponestalo je snage da teret od stotinjak kilograma zbaci sa sebe.

Ovo je kraj, obuzme ga zdvojnja pomisao. I ovu posljednju borbu dobit će Walker. Već mu se mutilo u glavi, još malo pa će se onesvijestiti. Kad mu je Walker gurnuo glavu pod vodu, pokuša prikupiti posljednju snagu... ali sve je bilo uzalud.

Bio je pobijeden.

Gordon Walker otkotrlja se s njega. Neko su vrijeme ležali nemoćno.

— Jesam.. jesam li te pobijedio?

— promuća Walker zadihano.

Laredo je instinktivno pogodio što mu je protivnik htio reći. Okrenuo se na stranu i pogledao ga. Kimnuo je u znak priznanja.

Walker pokuša ustati. Tek pri trećem pokušaju uspjelo mu je da se iz klečećeg položaja osovi na noge. Još je bio zasopljn od borbe i u prvom pokušaju nije uspio izgovoriti ono što je naumio. Učinio je to u drugom, i to jedva razumljivo.

— Sutra... sutra u gradu... prenijet ćeš ranč na moje ime.

Slijedio je napad kašlja, i Walker opet klone na koljena.

Pomažući si rukama, Laredo sjedne. Pretrpio je poraz premda je Walkerova pobjeda zapravo bila rezultat pukog slučaja. Da se nije okliznuo... i da protivnik nije baš na njega pao? I Walker je bio pri kraju snaga. Kako bilo da bilo, Laredo je bio svjestan poraza.

Ponovo obrati pažnju zasopljenom protivniku. Walker je prestao kašljati i ponovo ustane. Polako, korak po korak, zaputi se prema svom konju.

Na strmini je zastao. Zacijelo neće uspjeti, pomisli Tob Humphrey. A zatim mu bude jasno da mu to nikad neće poći za rukom.

Odozgo je prasnuo kolt.

Walker se trgne, sruši i otkotrlja na dno jaruge.

Laredo se u prvi mah nije snašao. Sve mu se učinilo čudno, nevjerovatno. Kao da je sve to sanjao. Po-

trajalo je nekoliko sekundi, zatim mu se u glavi razbistri. Sve je ipak bila zbilja.

Čekao je. Strijelac će drugim metkom zacijelo pogoditi njega.

Uzalud je grozničavim pogledom pretražio grmlje na rubu jaruge. Strijelac nije davao glasa od sebe.

Prošlo je desetak sekundi. Laredu se učini da čuje topot, sve tiši. Nije bio siguran jer mu je u glavi od bolova ponovo zabrujalo, a ni u sluh se nije mogao pouzdati.

Pogleda Gordona Walkera. U glavi mu se opet razbistri i uskoro mu se gruba stvarnost nametne sama od sebe:

Ako je Gordon Walker mrtav, njega će optužiti za ubojstvo. Abe Slater tražit će ga s momcima po cijelom Teksasu dok ga ne uhvati i objesi.

III

Neko je vrijeme još mirno ležao, razmišljajući o nezavidnu položaju u kojemu se našao. Možda je Walker samo ranjen, pokuša se utješiti. Polako dopuže do nepomična rančera.

Gordonu Walkeru više nije bilo pomoći.

Uspjelo mu je da pobijedi, ali sav mu je trud i napor bio uzaludan. Odnjekud je iskrasnio neznanac i mučki ga ustrijelio.

Zašto?

Što se krije iza svega toga?

Laredo osjeti kako u njemu raste panika. Odjednom ga spopadne neodoljiva želja: da uzjaše i što brže napusti ovaj kraj.

Ne, to ne bi bilo najbolje rješenje. Kad bi i umakao Walkerovim momcima, svojim bi bijegom priznao da je ubojica. Za njim bi raspi-

sali potjernicu i prije ili poslije uhvatili bi ga.

Grozničavo je razmišljao. Bilo mu je potrebno samo pet minuta da prikupi potrebnu snagu.

Kad se uspravio, znao je što treba da učini. Najprije će se postarati da ne nađu Walkerov leš. Svoga bivšeg prijatelja, u kojemu se toliko razočarao, pokopat će na mjestu gdje ga nitko neće naći.

A dok ne pronađu leš, nitko mu ne može prišiti to ubojstvo. Zatim će se posvetiti drugoj zadaći: da pronađe pravoga ubojicu, uhvati ga i preda šerifu.

A zatim?

Odmah je iskrslilo nekoliko pitanja. Što će biti s Lizom? Što će uraditi kao udovica? Tko bi mogao biti ubojica?

To ga je pitanje najviše zaokupilo. Nudilo se nekoliko odgovora. Gordon Walker i njegovi momci stekli su mnogo neprijatelja. Walker je protjerao desetak malih rančera i farmera, neke je doslovno uništio a neke prisilio da plešu kako im je on svirao. I što je više širio svoj ionako golemi posjed, što je u tomu više imao uspjeha, to je bio nezasitniji. Ni rodbina ga nije voljela. Mnogi su ga čak mrzili. A bilo je i takvih koji su se javno zakleli da će ga ubiti. Da pokuša među njima pronaći ubojicu? Ili je posrijedi nešto drugo?

Što će se zapravo dogoditi kad otkriju da je Walker nestao? Pod pretpostavkom da ne pronađu njegov leš, hoće li ga proglasiti mrtvim?

Laredo je instinktivno osjetio da sklanjanjem Walkerova leša na skrivito mjesto neće samo sebi načiniti uslugu. Događaji će krenuti tokom koji ubojica nije predvidio i zbog toga će se zabrinuti, postat će nesiguran...

Neznanac je ispalio samo jedan

metak i kukavički dao petama vjehati. Zacijelo je iz grmlja pratio njihovu borbu i smislio plan: sumnja za ubojstvo past će na Lareda.

Plan će mu se izjaloviti, zareče se Laredo i lati posla.

Poslužila ga je sreća. Idućih nekoliko sati nije sreo nikoga. Blizu Long Ridgea našao je prikladno mjesto u pukotini među stijanjem. U nju je bacio sedlo, zatim položio leš umotan u deku i preko svega naslagao manje i dovaljao veće kamenje tako da se sve doimalo prirodno. Posao ga je veoma iscrpio jer se još nije oporavio od borbe u jaruzi. Čitavo ga je tijelo boljelo tako da se više puta morao odmoriti prije nego što je posao bio gotov.

Dok je radio, nije ga napuštao osjećaj gorčine, a i briga za ono što bi mu se moglo dogoditi nije ga ostavljala na miru.

Dok je naslonjen na stijenu promatrao ono što je Gordonu Walkeru služilo kao grob, sunce je upravo zalazilo. Na sjeverozapadu je bljesnulo. Laredo podiže pogled i ugleda taman oblak koji je naviještao oluju.

To je dobro, pomisli. Snažan pljusak izbrisat će sve tragove... ali i ubojčine. Ništa zato. Pogled mu se ponovo zaustavi na grobu.

— Gordone — reče prigušeno — zacijelo mi nećeš zamjeriti što sam te pokopao na ovom osamljenom mjestu. Drugo mi nije preostalo. Bio si bandit, Gordone. A kad si s ortakom napao onu novčanu pošiljku, ustrijelili ste jednog pratioca. Od ubojice si izrastao u pravog despota. Smrt si zaslužio, tako se zacijelo moralo dogoditi. Ja nisam htio da umreš već i stoga što me to dovodi u nezavidan položaj. Ali ako pronađem tvoga ubojicu...

Laredo ušuti jer nije bio načistu što će u takvu slučaju zapravo uraditi. Slutio je da sve neće ići glatko,

da će sve vrvjeti od problema koje još nije mogao predvidjeti.

Mahnulo je rukom kao da se oprašta od pokojnika. Dohvatio je za uzdu Walkerova konja, poveo ga za sobom nekoliko milja i pustio ga upravo kad su tamno nebo proparale munje i spustio se pljusak uz grmljavinu.

Zatim se, ne mareći za kišu, zaputio prema mjestu na kojemu je ostavio vučja krzna. Privezao je svežanj iza sedla i odjahao prema gradu. Pljuštalo je kao iz kabla tako da je često morao hvatati zrak, kao da pliva uzburkanom rijekom u kojoj ga valovi zapljuskuju preko glave.

Kad je dojahao do gaza na Brazos Riveru, opazio je kako je voda porasla. Pljusak je napunio sve pritoke i sad su se blatne vodene mase ulijevale u Brazos.

Laredo je u grad ujahao sporednim prilazom i stigavši do trošnih, drvenih skladišta Handels-Storea, poluglasno dozvao:

— Charley!

Netko mu se odmah odazove. U dnu skladišta upali se svjetiljka i obasje zbijena mješanca kojega su svi u gradu i okolici poznavali kao Brazos-Charleyja.

U skladištu je bilo mnogo sanduka i bala, u jednom kutu kola, a u drugom Charleyjeva »spavaonica«.

Laredo spusti na pod vučja krzna.

— Razapni ih!

— Dobro — promrsi Charley.

Zubima je grickao lulu u kojoj nije bilo duhana i oštro promatrao Lareda, koliko je to pri slabom svjetlu bilo moguće.

Laredo je bio moker kao da je preplivao rijeku. Kiša mu je s odijela isprala blato, čak mu je i na izudarano lice djelovala korisno poput hladnih obloga.

— Jesi li se rvao s vukovima? — dobaci Charley u šali.

– Imao sam mali obračun s Gordonom Walkerom, šakama – objasni mu Laredo. – A sad mi je potrebna postelja.

– Dobro – promrmlja Brazos-Charley. – Razapet ću kožu, a sutra ću reći gazdi da ti napiše potvrdu za šerifa.

Laredo kimne i odjaše prema konjušnici. Ostavivši ondje konja, zaputi se u »City-Hotel«.

U recepciji je zatekao vlasnika kako čita novine koje su toga dana prispjele iz Dallasa. Začuvši korake, čovjek podiže glavu. Prepoznavši Lareda, čelo mu se smrači.

Laredo ga preduhitri.

– Kredit mi ovaj put nije potreban. U skladištu sam upravo ostavio pet vučjih koža.

Čovjek mu bez ijedne riječi pruži ključ. Laredo ga uzme i pođe uza stube. Popevši se u sobu, brzo se svuče. Kad se ispružio u postelji, obuzme ga osjećaj ugone. Ote mu se dubok uzdah olakšanja.

Odmah zatim utone u san. Nekoliko sekundi bio je prožet osjećajem kao da pada u bezdan bez dna.

Spavao je sve do podneva. Uspravo se, sjeo na postelju, osjetivši kako ga boli cijelo tijelo. Polako se prošeće sobom da razgiba ukočene mišiće. Pomoglo je samo djelomično. Nakon nekoliko minuta osjećao se malo bolje, ali tragova Walkerovih šaka ćutio je posvuda, pogotovu na prsnom košu.

Laredo uzdahne i počne se odijevati. Zatim dođe do prozora i oprezno proviri na ulicu. Nevrijeme je već odavno bilo prohujalo. Gradić Brazos doimao se tiho i pospano. Uostalom, takav je bio uvijek u to doba dana.

Pogled mu privuče nešto što je u grad dolazilo s rijeke. Nakon minutu-dvije prepozna dvosjed u koji su bila upregnuta dva vranca.

Poznavao je kola, prekrasne

vranice, a znao je i tko upravlja njima: Liza Walker.

Kako se samo probila preko nabujale rijeke, začudi se Laredo. Zacijelo je, unatoč visokim kotačima, smočila noge. Kad je nakon nekoliko minuta dvosjed potjerala glavnom ulicom opazio je da je bila odjevena u kaput a na nogama je imala jahaće čizme. Njezina svijetla kosa, žuta poput pšeničnoga klasja, sjala je na suncu.

Zaustavila se pred hotelom i dvosjed predala hotelskom sluzi. Laredo ju je čuo kako govori: – Prenocit ću u gradu. Pobrinite se za konje. – A nakon kratke stanke upita: – Je li moj muž u gradu?

– Nije, gospodo – odgovori momak i posegne za njenom putnom torbom.

– Sama ću, Pete. Radije se pobrini za kola. Zatim reci onima u restoranu da mi u sobu pošalju jelo.

Nakon tih riječi okrene se prema ulazu i Laredo je više nije mogao vidjeti.

Zamišljeno počne šetati sobom.

Znao je da Walkerovi u hotelu u toku cijele godine drže iznajmljenu veliku sobu u dnu hodnika. U nju će joj zacijelo donijeti ručak.

To što se dovezla u grad nije bilo ništa neobično. Ona je u gradu često obilazila krojačicu koja ju je redovito obavještavala o najnovijim modnim novitetima Istoka i Zapada.

Možda se dovezla i zato da Gordonu pravi društvo, pogotovu ako je riječ o poslovnim sastancima s ljudima na proputovanju.

Laredo se neko vrijeme dvoumio. Naposljetku se odluči. Izide iz sobe i tiho se zaputi hodnikom. Stigavši do sobe u dnu hodnika, pokuša okrenuti okruglu kvaku. Imao je sreću. Vrata nisu bila zaključana.

Ude.

To je u hotelu bila najotmjenija

soba. Mala vrata povezivala su je sa sobičkom za odijevanje koji je istodobno služio kao kupaonica. Iza zastora bila je emajlirana kada.

U hodniku su se čuli koraci. Netko je otvorio vrata velike sobe, zatim je Liza s nekim razgovarala, zaključala vrata, gurnula kračun i prišla prozoru.

Laredo se upravo spremao da otvori vrata i Lizu upozori na svoju prisutnost, pa da zatim porazgovara, s njom, kadli odjednom začuje kako netko kuca na vrata.

Čuo je kako rančerova žena prilazi vratima, otvara ih...

– Tiii?

Glas joj je odražavao krajnje iznenađenje, kao da je ustuknula pred došljakom. Laredo je po neznančevu tihom smijehu zaključio da je riječ o muškarcu.

– Oh, draga sestro! Plašiš li se vlastita brata? – Došljak se ponovo nasmije, zatvarajući za sobom vrata.

– Za koji će mi trenutak donijeti ručak – uzvrpolji se mlada žena. – Ako te ovdje zatekne šerif, zatvorit će te. Onomad si nam obećao da se više nećeš miješati u moj život. Gordon te izvukao iz zatvora i tako ti spasio život. A sad nakon pet godina, ponovo se pojavljuješ!

– Samo nekoliko riječi, sestrice...

– Ni riječi – zainatila se Liza Walker. – Odlazi odmah ili...

– Čuj me što ću ti reći – grubo je presiječe brat. – Tvoj muž je mrtav. Ti si njegova nasljednica i, kako si potpuno u mojim rukama, podijelit ćemo nasljedstvo. Čudiš se, je li? Kakva sve iznenađenja donosi život!

Šutnja se oteгла u punu minutu. Laredo je malo odškrinuo vrata.

Pokošena strašnom istinom, Liza se skupila u naslonjaču. Kao da još nije potpuno shvatila pravo znače-

nje onoga što joj je bio ispričao brat.

Pred njom, ledima okrenut Laredu, stajao je vitak elegantno odjeven muškarac. Kosa mu je bila iste boje kao i sestrina. Čovjek pride prozoru, malo odmakne zastor i izviri van. Zatim sjedne na prozorski prag, izvadi dugačku tanku cigaru, odgrize joj vršak i pripali je. Doimao se samozadovoljno.

– Uvjerem sam da ga nisi voljela – reče otpuhnuvši nekoliko dimova. – Još kao djevojčica bila si bezosjećajna i uvijek si mislila samo na vlastitu korist. Slijepoj tetki bila si u stanju ukrasti posljednji novac. – Prestani! – prosikće mlada žena.

– I naposljetku si se obogatila. A to je djelomično moja zasluga. Možda čak i više nego tvoga pokojnog muža.

Iz njezinih očiju sijevale su munje.

– Kad mi donesu jelo – zaprijetila je promuklo – naredit ću da te izbace. A ako se Gordonu uistinu nešto dogodilo, onda je to tvoje malo. Njegovi će ti momci oderati kožu. Dovoljno je da predvodniku samo natuknem...

On se prezirno nasmije.

– Ostala si ista. Ali prije nego što išta poduzmeš, čuj priču do kraja. Sve će ti biti jasnije. Slušaj i pripazi! – U glasu mu se pojavi prizvuk prijetnje. – Zacijelo se sjećaš zašto sam sjedio u zatvoru...

– Znam ... – uznemiri se ona.

– Zato što sam ubio čovjeka i ukrao konja. Trebalo je da...

– Sve to znam, Phil – presiječe ga Liza Walker. – Pročitala sam to u novinama. Gordonu nije promaklo da sam tom prilikom problijedila. Upitao me za razlog i ja sam mu objasnila da će te objesiti čim se oporaviš od rane koju si zadobio prilikom hapšenja. Obećao mi je da

će te spasiti. Nije li to dovoljno da njemu i meni budeš zahvalan i da se izgubiš?

Čovjek pokraj prozora nasmije se a u pogledu mu sijevne.

– On je učinio i više od toga – reče Phil Bannet. – Nije me samo oslobodio iz zatvora.

Kad je Liza u novinama pročitala o tomu kako će objesiti Phila, i kad je Gordon Walker dobio svoju veliku šansu da joj se dodvori, Laredo je već tri tjedna bio na putu, tjerajući na prodaju malo stado kako bi namakao novac za svadbu.

– Nije me samo izvukao iz zatvora – ponovio je Phil Bannet. – Kad smo nakon tjedan dana zameli tragove i otarasili se potjere, postao mi je ortak.

– Tvoj ortak! – zabezekne se Liza.

Phil kimne, osmjehujući se po-drugljivo.

– I odmah smo se latili posla. Napali smo vojnoga blagajnika koji je pratio veliku novčanu pošiljku, plaće za vojsku cijeloga područja, višemjesečne zaostatke. Mi, to jest tvoj muž i ja, opljačkali smo sto tisuća dolara. Zatim smo se rastali dovoljno bogati da svatko počne na svojoj strani. Odlučili smo da se više ne sretnemo. On je otišao k tebi, ispričao ti da me spasio i tako stekao tvoju naklonost. Postala si mu žena, tim lakše što se brzo obogatio. Ja nisam bio tako sretne ruke.

Nastala je tišina. Ona je tupo zurila preda se, a on povlačio dimove iz cigare.

– Nikad se nije saznalo tko je opljačkao vojničke plaće – nastavi Phil Bannet – ranio ili ubio prati-oce. Za mnom je još otprije bila raspisana potjernica pa sam naveliko trošio skrivajući se posvuda. Mnogo sam putovao, nagledao sam se svijeta, a nisam zazirao ni od kara-

ta i kocke. Kratko rečeno, mojih pedeset tisuća nije potrajalo dugo.

Ona ga prostrijeli pogledom.

– Došao si po novac?

– Pogodila si, draga sestrice. Došao sam da podijelimo nasljedstvo.

– Nasljedstvo?!

– Oh, ne samo zbog toga. Zajednički ćemo se upustiti u unosne poslove. Željeznica će graditi prugu do Brazos-Cityja, istočno od kanjona pa do rijeke. Zemlja sad pripada tebi, prema tomu i meni. Na drugoj obali sagradit ćemo novi grad i uopće...

Liza mu je piljila u oči užasnuta pogleda.

– Znači, Gordon je mrtav! – poviče prigušeno kao da je tek sad postala svjesna strašne istine.

On je pokušao utišati kretnjom ruke.

– Tko ga je ubio? Je li to bio nesretan slučaj? Kako znaš da je mrtav? Jesi li bio prisutan?

– Polako, sestrice, i tiše – umirivao ju je Phil. – Kad sam dolazio ovamo imao sam na umu samo jedno: da porazgovaram s Gordonom i od njega dobijem novac. Htio sam mu prodati važnu vijest o kojoj ovdje nitko ništa ne zna: o planiranoj gradnji željezničke pruge. Investitori drže plan u strogoj tajnosti kako vlasnici zemljišta ne bi digli cijenu. A kad ovamo jednom dođe željeznica, sve će biti drukčije, sve. Ukratko, od Gordona sam htio zatražiti novac u zamjenu za tu važnu obavijest.

Ona je u nevjerici vrtjela glavom, kao da je sve to što joj brat priča samo ružan san.

– Već smo Gordon i ja o tome popričali, a jučer smo se ponovo trebali sresti. On nije došao pa sam mu pojahao u susret. Dugo sam jahao, ali ga nisam sreo. Tad sam nedaleko od ceste čuo stenjanje, psovke i udarce... Sve je upućivalo na

borbu šakama. Pojahao s' m prema tomu mjestu i u blatnjavoj jaruzi, u kakvoj se obično valjuškaju goveda, ugledao Gordona kako se tuče s nekim. Vraški je izudarao toga momka, ali ovaj je s poda dograbio kolt i Gordonu opalio u grudi. Vidio sam ga kako pada i dao petama vjetra.

– Pobjegao si...

On se nelagodno osmjehivao.

– Znaš da se ne miješam rado u takve stvari. Što dalje od predstavnika zakona. Eto, sad sam ti lijepo objasnio što se dogodilo. Sve sam vidio vlastitim očima. Ti si udovica, a ja sam ti brat, spreman da ti pomognem. Dakako, sve ćemo dijeliti.

Zatečena događajima, ona je nervozno vrtjela glavom.

– Ostavit ću ti dovoljno vremena da o svemu razmisliš u miru. Ali te upozoravam, ma što smislila, ne zaboravi da si u mojim rukama.

Ona se trgne i zablene mu se u oči.

– U tvojim rukama...?

On se pakosno naceri.

– Lako mogu dokazati da je Gordon sudjelovao sa mnom u onoj pljački.

– Ne blefiraj! – dobaci mu ona izazovno.

– Ne blefiram, sestrice – osmjehne se Phil Bannet. – Preživjeli su ga pratioci opisali. Zapazili su njegov madež na licu i unakaženi lijevi palac.

– Pa kako da dosad...?

– Komu bi palo na um da za tu pljačku, izvedenu prije pet godina tri stotine milja daleko, optuži najuglednijega rančera u kraju. – Phil slegne ramenima. – Uostalom, ondašnje teksaške vlasti nisu se baš trudile da uhvate počinioca zločina. Novac je bio otet Sjevernjacima, okupacijskim jedinicama, a to se onda smatralo patriotskim pothvatom.

Ona je naposljetku shvatila što je sve bilo ugroženo. Netremice mu se zagledala u oči.

– Znači, ako se sad otkrije...

– ... da tvoje bogatstvo potječe od opljačkana novca, sestrice, ponovo ćeš biti siromašna kao crkveni miš.

Htjela je nešto zaustiti, ali joj je riječ zapela u grlu. Naposljetku je samo kimnula u znak pristanka. Phill side s prozora, zaputi se k vratima i izide.

IV

I Laredu je trebalo vremena da sredi misli. Jedno mu je bilo jasno: teško će moći dokazati da je nevin. Abe Slater i trojica kaubojja posljednji su ih vidjeli zajedno, spremne na obračun u četiri oka.

Ali posrijedi je i nešto drugo. Sad je znao pravu istinu o velikoj pljački.

Onda kad je Liza pošla za Gordona, otputovao je i u jednom gradiću slučajno pročitao potjernicu za dvojicom pljačkaša. U opisu jednog spomenut je madež i lijevi palac. Ako se tomu pridometne da je Gordon dugo bio odsutan, i da se vratio s mnogo novca, lako se moglo zaključiti kako se obogatio.

Sve se moglo lako povezati. Gordon je odjahao da Lizi učini uslugu, da stekne njenu naklonost. Trebalo je osloboditi njezina brata koji je u zatvoru ranjen čekao da nad njim izvrše presudu. To mu je uspjelo, ali je poslije sam postao bandit. I to je uradio potaknut željom da je osvoji.

Sad je mrtav. Laredo nije ni trenutka sumnjao da je Phill Bannet bio podmukli ubojica. Što da radi?

Oklijevao je neko vrijeme. Tad se

odluči. Naglo otvori vrata i ude u drugu prostoriju.

– Cuo sam svaku riječ – reče mirno.

Liza je u naslonjaču sjedila uspravno poput svijeće. Licem nije odavala nikakvo uzbuđenje. Netremice ga je gledala u oči.

– Lizo, dio je priče istinit. Gordon se sa mnom borio u jaruzi.

* * *

– Ali ja ga nisam ubio – nastavlja je nakon kratke stanke. – Ubojica je tvoj brat. Ovamo je došao da vas ucijeni. Gordon mu se zacijelo zaprijetio, dao mu je rok da se čisti odavde. Možda se Phil uplašio za život, da će ga Gordon ubiti. I tako je on ubio njega kad se ukazala zgodna prilika: da nekomu drugom prišije to ubojstvo. Sad se nada da će s tobom lako izići nakraj. I tebe će ucijeniti dok ne prisvoji svu vlast na Walkerovu ranču. Lizo, vjeruješ li mi kad ti kažem da nisam ubio Gordona?

U njezinu ukočenu pogledu malo je živnulo.

– Gordon i ja prilično smo te razočarali – izrekla je bezbojnim glasom. – Prekršila sam riječ koju sam ti dala i udala se za čovjeka koji se odjednom obogatio i mogao mi pružiti više od tebe. Ti si mu postao neprijatelj i kad ti se god pružila prilika, napakostio si njemu ili njegovim ljudima. Iskoristio si svaku priliku da ih ismiješ. Stekao si gals bundzije koji si protiv Gordona i njegovih ljudi može dopustiti što mu se god prohtije, i to nekažnjeno. Gordon je toga bio sit. Kad je jučer odjahao s ranča, rekao mi je da će te premlatiti i otjerati zauvijek.

– To nije bio jedini razlog. Bacio je oko na moj Canyon-Ranch – re-

če Laredo polako. – Zacijelo naslućuješ zašto.

Ona lako kimne.

– Za ranč mi je ponudio tri tisuće dolara. Ponuda me zagolicala. Zašto to radi? Sad mi je sve jasno. Phil je sve lijepo objasnio. Odluku da me otjera i preuzme moj ranč Gordon je donio nakon razgovora s Philom, pošto je saznao da će se kroz kanjon graditi željeznička pruga. Uostalom to je kroz Long Ridge jedini prolaz. I kad je tvoj muž saznao važnu novost, odlučio ju je iskoristiti za svoje dalekosežne planove. Phila bi ubio sam ili bi ga dao ubiti. Tvoj je brat u to opravdano posumnjao i preduhitrio ga.

Neko su se vrijeme promatrali bez riječi.

– Vjeruješ li mi, Lizo?

Ona je nakon desetak sekundi oborila glavu i lice prekrila rukama.

Prolazile su minute. Jedna, dvije, tri... Što je u tim trenucima proživljavala, ostalo je skriveno. A kad je ruke odmakla od lica, ponovo je vladala sobom. Pred njim je bila Liza Walker u svoj svojoj ljepoti.

Laredo ju je zadivljeno promatrao. Lice joj je izražavalo besprije-kornu ljepotu, nešto što bi svaki muškarac samo u snu mogao poželjeti. Bila je plavokosa, modrooka, savršene puti, obdarena svim čarima lijepe žene. Umjetnicima bi mogla poslužiti kao model božice. Već onda, prije pet godina, dok je još bila djevojka, bilo ju je pravi užitek pogledati.

Ali Laredo je znao i nešto drugo: ono u njoj nije odgovaralo vanjštini. Znao je to već prilično dugo.

Progovorila je naglo i oštro:

– Tob, nije važno što ja mislim o svemu tomu. Ti ćeš svoju nevinost morati dokazati, i ako si uvjeren da je moj brat ubojica, morat ćeš ga

uhapsiti i predati vlastima da mu sude. Je li?

– Vjerojatno – promrmlja Laredo.

Ponovo mu je dokazala svoju hladnokrvnost i sposobnost da ispravno ocijeni situaciju.

– Podi i pokušaj se ispetljati iz te zavrzlake.

Lice joj nije izražavalo nikakav osjećaj.

– Neće te boljeti ako Phil...

Ona odrešito zaniječe glavom.

– Već odavno ga ne smatram bratom. On mi je neprijatelj bez obzira na to je li ubio Gordona ili nije.

– Zatim bez ikakva oklijevanja promijeni temu: – Gdje je Gordon? Naime... gdje bih ga mogla...

Laredo se odlučio u djeliću sekunde.

– Možda i nije mrtav – reče glasom u kojemu je bio prizvuk zlobe.

Ona od iznenađenja podigne obrve.

– Kako to misliš...?

– Možda je samo teško ranjen.

Nakon tih riječi naglo se okrene i izide. Prema njoj je osjećao dubok prezir. Nema ni trunka osjećaja, pomisli. Uvijek misli samo na praktične stvari i na svoju korist. A sad su joj sve misli usredotočene samo na ranč, na to kako da stekne i sačuva moć i bogatstvo.

Hoće li uspjeti u tome? Kako?

Razmišljajući o tomu, ponovo se nade u svojoj sobi. Pride prozoru i pogleda dolje na cestu.

Na njoj ugleda Abea Slatera, predvodnika s Walkerova ranča, kako na prašjavu, iscrpljenu konju ulazi u grad. Bilo je očito da je dugo bio u sedlu. Možda je kradljivcima oteo ukradenu stoku, nagađao je Laredo, promatrajući umorna jahača.

Laredu istog časa bude jasno da to uopće nije važno. Nametnula mu se druga misao: Liza neće moći za-

držati ranč bez pomoći i odanosti Abea Slatera. Samo on može držati na uzdi neobuzdane kauboje, i on je jedini u stanju...

Da, što je sve u stanju uraditi Slater? To je pitanje uvelike zaokupilo Lareda.

Kad više nije mogao izdržati od gladi, izašao je iz hotela i zaputio se prema skladištu. Brazos-Charleyja zatekao je kako kola tovari balama pamuka. Od njega je dobio potvrdu o predaji vučjih koža i s njom u džepu zaputi se prema šerifovu uredu.

Sam Bullmaster sjedio je za svojim starim pisaćim stolom punim ogrebotina i prelistavao hrpu potjernica. Ugledavši na vratima Lareda, odzdravi mu mrmljanjem, uzme priznanicu, nešto upiše u knjigu i Laredu kao nagradu za ubijene štetocine isplati pedeset dolara.

– Sad si ponovo bogat – promrmlja šerif s prizvukom ironije naglasivši posljednju riječ. Zatim pogidne prst u znak upozorenja. – Abe Slater upravo je ujahao u grad.

– Pa što? – naivno će Laredo.

Šerif se nalakti na stol i stisnutih očiju zagleda se u sugovornika.

– Obuzdaj se, Laredo! Uhapsit ću te za najmanju sitnicu. Ne zapodijevaj svađu s momcima s Walkerova ranča. – U šerifovim očima bljesne znatiželja. – Hej, momče, tko te to nagrdio?

Pitanje je Lareda zateklo nespremna.

Najprije je pomislio na Slatera koji je u gradu. Ali prije nego što je šerifu ista mogao odgovoriti, čuo je pred vratima jednoličan korak. Prepoznao je zveckanje ostruga. Netko je otvorio vrata. Laredo je znao da u ured ulazi Walkerov predvodnik. Odmakne se u stranu kako bi i šerifa i došljaka mogao imati na oku.

Slater kimne šerifu, zatim na La-

redu zadrži dug, isptivački pogled u kojemu je bio tračak čuđenja. Zatim se obrati šerifu:

– Slijedili smo trag kradljivaca stoke u Million-Cliff-Landu.

– Je li vam se posrećilo?

– Prilično. Stigli smo ih i opkolili.

– Momci su zacijelo dali petama vjetra.

– Nisu, pružili su žestok otpor. Trojicu smo ubili, a pobjegao je samo jedan.

Šerif ga je mjerio mrzovoljno.

– Čini se da ste opet pretjerali. To mi se nimalo ne sviđa. Zašto me ne obavijestite prije nego što krenete u akciju?

Slater se namrgodi.

– Za to se obično ne nađe vremena. Kad nam lopovi ukradu stoku, valja raditi brzo. Naše je pravo da stoku pokušamo vratiti, je li? A ako nas banditi dočekaju vatrom...

– Dobro – pomirljivo će šerif. – Gdje su ubijeni banditi?

– Uskoro će ih momci dovesti kolima u grad – reče Slater. – Kad mi ustrijelimo nekoga, ne bojimo se zakona. I mi imamo dvojicu teško ranjenih.

Predvodnik naglo pogleda Lareda i upita oštro s prizvukom prijetnje u glasu:

– Što si uradio s Gordonom Walkerom?

Pitanje nije Lareda iznenadilo jer ga je očekivao. Slegao je ramenima a na lice namjestio izraz čuđenja.

– Nije li ti gazda ispričao sâm? Dobro smo se izdevetali, sve dok smo mogli mahati rukama. Zatim smo se odmorili i, kako je Gordonu bilo dosta, odjahao je.

– Kamo?

– Kući, pretpostavljam. Ja sam još neko vrijeme ostao u jaruzi, oderao vukove, navečer se vratio u grad i noćas dobro ispavao. Gordona poslije nisam vidio, niti sam o

njemu išta čuo. A sad sam gladan kao vuk, pa mi nećete zamjeriti...

Pošao je prema vratima, ali se na pragu zaustavio, okrenuo i pogledao drugu dvojicu.

– Zanima li te još nešto, Slateru?

– Zasad ništa – odvrati predvodnik polako. – Zasad ništa, prijatelju Laredo.

– Ne počinji svađu! – opomene šerif.

Laredo izide i zaputi se prema restoranu. Kraj jednoga od tri prozora sjedio je Phil Bannet. Laredo osjeti kako ga mladić oštro motri.

Zacijelo mu nije promaklo kako sam ušao u šerifov ured, pomisli. A zatim je vidio i Slatera.

Je li me prepoznao, zabrine se Laredo.

Uđe u restoran i sjedne za stol pokraj drugog prozora.

Ne, nije me prepoznao, pokuša se razuvjeriti. Jer kad se s Gordonom tukao u jaruzi, obojica su bili tako zablaceni da ih je bilo teško prepoznati. Možda jedino po stasu, ili konjima. Gordona nije ni sa kim mogao zamijeniti, a i konj mu je bio poznat stotinama milja uokrug kao najljepši primjerak svoje pasmine.

Zaključak se nametnuo sâm: Phil je Gordona mogao prepoznati, a njega nije. Nikad ga prije nije sreo, tako se barem činilo Laredu.

Pa ipak ga je pomno motrio krajičkom oka. Laredu je svakog trenutka bilo jasnije da je momak i te kako opasan. Sad je mirno sjedio za stolom, od posluže naručio jelo i naoko bezbrižno promatrao kroz prozor što se događalo na ulici.

Toga trenutka iz šerifova ureda izide Abe Slater i zaputi se u hotel.

Zacijelo je otišao k Lizi, pomisli Laredo. Možda se nada da će od nje saznati gdje bi mogao naći gazdu. Hoće li mu reći da je Gordon mrtav... ili teško ranjen?

Ne, ništa mu neće reći. Prepustit

će mu da sâm otkrije istinu. Ne samo zbog jednog razloga. I tako će se on, Laredo, naći u neprilici.

Slater ga neće pustiti na miru. Od njega će tražiti objašnjenje: zašto je nestao Gordon Walker? Kad ih je posljednji put vidio, bili su zajedno. A to nije bio nikakav prijateljski susret. Spremali su se obračunati u četiri oka.

Da, samo je to mogao očekivati: Slater će se okomiti na njega. Hoće li sacuvati živu glavu, preostaje mu samo jedno: da pravoga ubojicu raskrinka i preda vlastima. Tako će i Lizi učiniti uslugu, skinut će joj s vrata brata zločinca.

Sve se okretalo u krugu, pomisli zlovoljno i pogleda čovjeka za drugim stolom. Bannet svrne pogled s ulice i pomno se zagleda u Lareda:

– Činite mi se poznati. Jesmo li se možda već upoznali?

Laredo nabere obrve kao da duboko razmišlja.

– Ne znam, nisam siguran. Ali i meni se čini da vas poznajem odnekud.

Uto je konobarica donijela jelo i Laredo prione ručku. Misli su mu bile zaokupljene Bannetom. Možda je u jaruzi od njega ipak nešto upamtio, nešto po čemu bi ga mogao prepoznati. Stas, visinu... Osim toga, lice mu je bilo puno tragova žestoke borbe, a Phil Bannet je nepovjerljiv i oprezan poput vuka u opasnosti. Možda je u međuvremenu već iščeprkao s kim bi se to Gordon Walker mogao potući i tko ima najviše razloga da ga makne. Ako je to uradio, popis osumnjičenih zacijelo počinje njegovim imenom.

Kad bi god Laredo s jela podigao pogled, zapazio bi kako ga čovjek za susjednim stolom oštro motri.

U restoranu su bili jedini gosti. I konobarica se povukla u kuhinju odakle se čulo ispiranje suda i žen-

ski glasovi. Netko se nasmijao, zatim je ženski glas tiho zapjevušio.

Bannet odjednom ustane, uzme svoju čašu, pride Laredovu stolu i sjedne.

– Znači, čini vam se da me odnekud poznajete. Odakle?

Progutavši zalogaj, Laredo se nasmije.

– S jedne potjernice – mirno reče brišući ubrusom usne.

Bannet ga je netremice gledao u oči. Na licu mu se nije odražavalo nikakvo iznenađenje. Laredo odloži ubrus i podiže pogled. Zatim rukom mahne prema prozoru. – Kad sam maloprije kod šerifa podizao nagradu za pet ubijenih vukova, upravo sam ga prekinuo u zanimljivu poslu.

– Kakvu poslu?

– Prelistavao je potjernice.

Phil Bannet se osmjehne a u pogledu mu bljesne. Na prvi pogled bio je to muškarac privlačnih crta lica, ali pažljivijeg promatrača nešto bi smetalo u njegovu izgledu. Osjetio bi da pred sobom ima nesmiljena i opasna čovjeka, drska i spremna na sve, čovjeka kojega u ostvarenju njegovih zamisli neće zaustaviti nikakva prepreka.

Doimao se poput profesionalnoga kartaša koji lunja Zapadom tražeći u svakom salunu žrtvu.

– Neka šerif samo prelistava svoje potjernice – reče nehajno.

– Vas se to zacijelo ne tiče?

– Nimalo – zavrti Bannet glavom. – Ja sam Pierre de Smet. Ovdje sam poslovno. – Zatim se malo trgne. – Čini se da ste se s nekim vraški potukli?

Laredo je upravo žvakao. Progutavši zalogaj, kimne.

– Jesam.

– Nedavno?

– Aha.

Zatim se nasmije i ponovo prione

jelu. Odloživši opet pribor, nagne se preko stola i šapne:

– Ne okolišajmo više, Bannetu. Ja vas poznajem. Znam da ste pucali u Gordona Walkera i da vas je on prepoznao. Čim se oporavi od rane, reći će svom predradniku da ga nisam pokušao ubiti ja nego ženin brat. I tad...

U Bannetovim očima i na licu mogao je pročitati izraz straha. Ali Bannet se brzo oporavio od nemila iznenađenja i lice mu je opet bilo bezizražajno.

Gledajući sugovornika uporno u oči čak se malo osmjehnuo.

– Znači, Walkerov predradnik još ne zna ništa. Kako to? Koliko mogu zaključiti, posvuda traži gazdu, je li?

– Tako je – promrmlja Laredo žvačući.

– Za to, dakako, postoji objašnjenje?

– Postoji. Walker je teško ranjen i još se nije osvijestio. Oporavit će se tek za nekoliko dana i tek tad će Slateru moći ispričati...

– Zašto mu vi ne ispričate? – nabaci Phil Bannet dok mu je na usnama titrao osmijeh.

Laredo zavrti glavom.

– Slater mi ne bi vjerovao. Radije ću pričekati da to Gordon uradi sâm. Osim toga, htio bih porazgovarati s njim poslovno. O mom ranču.

U Philovim očima bljesne iznenađenje.

– Zanima se za moj ranč u kanjonu. I baš kroz taj kanjon treba da prođe nova pruga.

– Oho!

Ponudio mi je tri tisuće dolara pod uvjetom da zauvijek napustim ovaj kraj. Sad će morati platiti najmanje deset puta više.

– Koliko sam u ovo kratko vrijeme saznao, vas dvojica niste se baš voljeli.

– Dobro su vas obavijestili. Bio bi mi miliji mrtav nego živ. Ali neću dopustiti da mi itko prišije taj pokušaj ubojstva, pogotovu sad kad se mogu obogatiti na lak način.

– Zacijelo ste ga negdje sklonili?

– Tako je. On je na sigurnom i u dobrim rukama. Nego, što vi zapravo imate protiv njega, Bannetu? Zašto ste ga tako podmuklo...

Naglo je ušutio jer je na drugoj strani ulice ugledao Slatera kako izlazi iz hotela. Predvodnik je neodlučno zastao na pločniku, zatim je krenuo prema restoranu.

Phil Bannet vrati se na svoje mjesto. Nije mu odgovaralo da ih Slater vidi za istim stolom. Laredo mu se nasmije:

– Dajem vam rok, dva do tri dana. Tad ću sve reći čovjeku koji će sad ući u restoran. A on će vas oderati živa.

Prijetnja je ostavila tragova na Bannetovu licu. Doimao se kao da ga je netko teškim čekićem tresnuo po glavi. Laredo je bio zadovoljan onim što je postigao. Bio je na najboljem putu da sredi podmuklog ubojicu.

Smislio je zaista dobar plan. Banneta je uplašio nasrtn i momak se sad vraški preznojava. Zacijelo će poduzeti sve i sva da se dočepa tobože ranjena Walkera.

Laredo je upravo u tomu vidio svoju priliku.

Sad je svu pažnju posvetio Slateru, koji je uza zveckanje ostruga ušao u restoran. Najprije je mrko odmjerio njega, zatim je pogledao Phila Banneta. Zaputio se prema stolu odakle je mogao motriti obojicu i sjeo. Konobaricu je pozvao udarcem ruke po stolu.

Ona mu je prišla s izrazom ispričavanja na licu:

– Žao mi je, gospodine Slater, ali toplih jela više nemamo. Možemo

vas ponuditi samo prženim jajima sa slaninom.

– Donesite to, ali brzo – grubo će predvodnik s Walkerova ranča.

Pri spomenu jela u pogledu mu sijevne. Zacijelo je bio strašno gladan. Laredo ga pogleda preko ramena i mirno upita:

– Zna li Liza Walker gdje joj je muž?

Abe Slater podigne prst. Glas mu je bio hladniji nego inače.

– Ne brini, Laredo, već ćemo ga naći. Pa makar pedesetak kaubojas s ranča ne radilo ništa drugo. – Nalaktivši se na stol, Slater nastavi: – Laredo, zašto nam ti ne kažeš kamo je gazda tako iznebuha nestao.

Laredo je završio s jelom. Budući da je platio još kad mu je konobara donijela obrok, ovdje ga više ništa nije zadržavalo. Ustane i, okrenuvši se Slateru, dobaci zagonetno:

– Tko bi znao zašto se ne pojavljuje. Vjerojatno ne može.

Nakon tih riječi izide.

Abe Slater svrne pogled na Phila Banneta. Lice mu je imalo prijeteci izraz.

– Liza Bannet upravo mi je rekla da je u gradu njezin brat vjetrogonja i da je došao da od nje ili gazde iskamči novac. Znači, to ste vi.

Budući da Phil Bannet nije odgovorio, Slater nastavi:

– Savjetujem vam da se odmah čistite iz grada i da sestru ostavite na miru.

– Inače? – upita Bannet mirno.

– Inače ću reći momcima da vas izdevetaju tako da vas ni rođena majka neće prepoznati. Sestri ste se popeli navrh glave. O vama više neće čuti. Dajem vam dvanaest sati.

Prijetnja je bila jasna. Slater ju je potvrdio značajnom kretnjom ruke. Bio je slika i prilika čovjeka koji će

svoju gospođaricu obraniti od bilo kakvih neugodnosti.

Bannet zakima kao da razmišlja:

– Dvanaest sati! Nije ni malo. U to vrijeme može se svašta dogoditi.

– Može – zareži Abe Slater. – U tih dvanaest sati možete požaliti što ste nogom ikad kročili u Brazos i što ste sestri pokušali zanovijetati. Van! Neću vas gledati dok jedem! Gadite mi se!

Phil Bannet na trenutak zadržće cijelim tijelom. Toliko ga je obuzeo bijes. Ipak se suzdrži i poslušao. Prije nego što se uhvati ukoštac sa sestrom i s tim prgavim kaubojem, morat će dokraja raščistiti s Gordonom Walkerom.

Zar sam ga samo teško ranio, zabrine se dok je izlazio na ulicu. Zar je još živ i ovaj ga je momak, s kojim se potukao, negdje zaista sklonio?

Ta su ga pitanja mučila dok je, zakoračivši na nogostup, pogledom tražio Lareda.

Nešto će svakako morati poduzeti! Na ulici se uzalud osvrtao na sve strane. Laredo se izgubio kao da ga je progutala zemlja.

On je u to vrijeme pokrajnom uličicom prilazio skladištu. Na vratima ga dočeka Brazos-Charley široko se osmjehujući. Laredo mu da znak da šuti a zatim, uvjerivši se da nikoga nema u blizini, uđe u skladište.

– Pozovi šerifa – reče Charleyju kratko.

Mješanac raskolači oči u čudu.

– Ovamo?

– Da, ovamo. Čekat ću ga u tvojoj »spavaonici«. Reci mu da hitno moramo razgovarati. Upozori ga da nas nitko ne smije vidjeti zajedno, pogotovu onaj plavokosi neznanac koji već nekoliko dana boravi u gradu.

– Oh, poznajem ga – reče Charley. – Jučer je sa mnom zapodje-

nuo razgovor. Sve ga je zanimalo.

— Što sve?

— Pa... o gradu, o zemlji i ljudima. Rekao mi je da je došao zbog poslova... Govorio je nešto o ulaganju novca... — U Charleyjevu pogledu pojavi se sumnja. — Zar nešto s njim nije valjano?

— Pa, kako se uzme — nabaci Laredo neodređeno, osmjehujući se tajanstveno.

U sobičku u kutu velikoga skladišta, koju je mještancu ponosno nazivao svojom spavaonicom, bilo je samo najnužnije: postelja, ormar, stolić i stolac. Inače je sve bilo čisto i prozračno.

Laredo legne na postelju. Neko je vrijeme razmišljao o nezavidnoj situaciji u kojoj se našao, zatim je zadrijemao i zaspao. Još je osjećao posljedice jučerašnje borbe s Gordonom Walkerom.

Probudio se kad ga je netko prilično grubo kažiprstom gurnuo među rebra. Začuo je mrzovoljan glas:

— Što si to sad smislio, Laredo?

— po glasu je odmah prepoznao šerifa Sana Bullmastera. — Baš si izabrao mjesto za sastanak! Kao da sam zaljubljeni deran koji se sa djevojkom povlači po tuđim šupama i pri tom pazi da ga susjedi ne vide.

Laredo se nalakti i pogleda kroz prozorčić. Već se spuštala večer. Koliko je spavao? Osjećao se bolje nego prije nekoliko sati.

Sjedne na postelju, prstima prođe kroz raskuštranu kosu i odozdo pogleda šerifa.

— Walker je mrtav, šerife — reče mirno. — Sklonio sam leš i u miru ga pokopao.

Bullmaster se iskašlje i počese po bradi.

— Znači, Slater se nije prevario kad je posumnjao da si nakon onoga sukoba u jaruzi sudio gazdu i... Morat ću te uhapsiti, Laredo. Slutio sam da ćeš tako završiti. Nisi se

obaziro na moja upozorenja. Hajde, daj mi kolt i ne pokušavaj nikakve gluposti.

U šerifovoj ruci našao se kolt. Laredo je znao da pred sobom ima iskusna borca kojega je bilo teško prevesti žedna preko vode. Zbog toga je još bio živ i zdrav, unatoč mnogobrojnim opasnostima kojima je u proteklih desetak godina u svom pozivu bio izložen.

Laredo se mirno ispruži na ležaju.

— Samo polako, šerife — reče bez trunke uzbuđenja u glasu. — Upravo se spremam da ti pomognem uhvatiti pravoga ubojicu...

— Pravoga ubojicu...?

— Za to će biti potrebno mnogo domišljatosti... i sreće.

Šerif polako spusti kolt.

— Znači... ti ga nisi...

— Nisam, zar bih ti inače sve to tako mirno ispričao. Već sam smislio plan kako da to ostvarimo, ali si mi potreban ti, čovjek zakona. Hoćeš li me saslušati u miru?

Šerif je kimao u nevjerici.

— Često sam gledao jegulje kako se izmigolje... ali ti ih u svemu nadmašuješ...

— Nemamo mnogo vremena — ubaci Laredo. — Dobro otvori uši i pazi da ti što ne promakne. Riječ je o mojoj glavi, a to je za mene i te kako važno. Zato ti savjetujem da sve uradiš baš onako kako ti budem rekao. Ne smiješ pogriješiti.

— Dobro — složi se šerif i sjedne na ležaj. — Za mene ne brini. Bolje pripazi da ti negdje ne pogriješiš.

V

Kad je zanoćilo, Laredo uđe u dućan Katy Ackermile.

— Kad ćeš jednom kupiti novu košulju i hlače? — dočeka ga ona s porugom u glasu.

Stajala je za tezgom gizdava i ženstvena. On joj uzvрати osmijehom:

– Netko će mi sve to darovati jednoga dana, ali prije...

– Darovat ću ti ja – prekine ga djevojka – i to odmah, samo da više ne hodaš po svijetu tako otrcan, Tobias Humphrey.

– Oh, ne, ponuda je primamljiva, ali ja je ipak ne prihvaćam – reče Laredo osmijehujući se vragolasto. – Uostalom, kod tebe sam ionako zadužen do grla.

Ona odmahne rukom.

– Za to ćemo lako.

– Lako i odmah. Podmirit ću sve dugove i kupiti što mi još nedostaje: nešto zavoja i masti za liječenje rana. Još jednom ti hvala na ljubaznoj ponudi, ali o odjeći se još mogu brinuti sâm. A ako si se već toliko zainatila da mi nešto daruješ, predlažem da to bude poljubac... ili možda dva...

Ona ga prostrijeli ljutitim pogledom.

– Kad ćeš se već jednom uozbiljiti, Tobias Humphrey? Zašto ne zasučeš rukave i prihvatiš se posla na svomu zapuštenom ranču?

On raskolači oči hineći iznenađenje.

– Ja da radim od jutra do večeri kao običan kauboj bez ikakve plaće?! Radije ću loviti vukove i pume. Zar ti se činim toliko lud da ću se dati dobrovoljno upregnuti u jaram i tegliti uvijek isto, iz dana u dan, iz godine u godinu...?

Ona se toliko razbjesnila da su joj suze izbile na oči.

– Ti, budalo! Što to zapravo izводиš? Podsjećaš me na neodgojena dječaka koji je neobuzdan i jogunast samo zato što se osjeća zane-maren. Duri se što mu svijet ne iskazuje više pažnje i zato smišlja nestašluke.

– Možda je tako – reče Laredo.

– A sad te molim da mi daš stvari zbog kojih sam došao.

Ona ponosno isturi bradu i posluži ga bez riječi. On joj plati i na odlasku reče:

– Takvu te volim, djevojko. Ako se jednoga dana obogatim, doći ću po tebe da se vjenčamo.

– Pih! – otpuhne ona prezirno.

– Meni nije potreban nikakv bogataš. Bit ću zadovoljna sa čovjekom koji u životu ima cilj.

On kimne, okrene se i ode. Na ulici nenapadno pogleda lijevo i desno.

Pažnju mu privuče kretanje na drugoj strani, ulice, malo ukoso. Netko se brzo povukao u mrak uske uličice, kao da mu je bilo do toga da ga Laredo ne vidi.

Aha, to je Phil Bannet, pomisli Laredo zadovoljan ostvarenjem svoga plana. Momak je progutao mamac i sad je sav na iglama. Prati me ne bi li što otkrio. A kad u trgovini sazna da sam kupio sanitetski materijal, možda će uletjeti u stupicu. Sad mu treba dati vremena.

Laredo se zaputi u salun na čašicu viskija.

Salun je bio dupkom pun. Osim redovitih gostiju bilo je ovdje jahača iz udaljenih kampova, manjih naselja i rančeva. George Ines, jednoruki vlasnik saluna, sjedio je u kutu i s poštanskim službenikom igrao šah.

Barmen, bivši boksač, brisao je čaše i za točionikom posluživao goste.

Vrata stražnje prostorije bila su otvorena tako da se kroz njih mogao vidjeti prostor oko točionika i ulaza u salun.

U njoj je sjedio Abe Slater.

Laredo je instinktivno osjetio da je pogriješio. Nije smio ući u salun. Morao je znati da će u njemu zateći Slatera, koji nestrpljivo čeka novosti. Zacijelo je na sve strane raz-

slao jahače s ranča, nadajući se da će naići na kakav trag nestala gazde.

I sad je čekao, umoran i neispavan. Pred njim je dopola puna čaša a u ruci debela cigara iz koje bi svaki čas nervozno povukao nekoliko dimova. Pokraj njega je nekoliko kauboja s ranča koji su dojahali u grad nakon uzaludna traženja.

Raspoloženje u salunu bilo je uveliko ispod uobičajenog.

Laredo je ocijenio situaciju još na vratima, malo je zastao, ali je njemu prevladao ponos i on uđe. Pride točioniku i naruči pivo. Barmen ga posluži i Laredo s užitkom ispije nekoliko gutljaja.

Kad je odložio čašu, začuje kako ga Abe Slater zove iz stražnje prostorije:

– Laredo, dođi ovamo!

– Dođi ti ovamo, ako sam ti potreban – reče mirno Laredo i odloži paket na točionik.

U salunu nastane tajac. Svi su se pretvorili u znatizeljne promatrače. Tako nešto još se nije dogodilo. Moćni predvodnik s Walkerova ranča izdao je naređenje, a netko je odbio da izvrši to naređenje.

Što će veliki Slater sad učiniti?

– Dovedite ga ovamo – naredi Abe Slater suho. – Upitaj ču što zna o gazdinu nestanku. Momci, dovedite ga za uši bude li potrebno.

Bila su trojica. Laredo ih je poznavao. Bili su grubi, žilavi momci. Na ranču su zapošljavali samo takve.

Primicali su mu se s tri strane: jedan slijeva, drugi zdesna, a treći srijeda.

On se odostraga oslanjao na točionik.

– Podi dobrovoljno, Laredo – reče onaj koji mu je prilazio zdesna.

– Plašite li se? – izazove ih prkosno.

Za sve u salunu ponovno je bio

onaj stari Laredo, utjelovljenje prkosa i otpora prema ranču pritisak kojega su svi osjećali, u sjeni kojega je živio cio grad i okolica.

Nije čekao da oni navale. Znao je da ih valja preduhitriti, makar za djelić sekunde. Premda je u mišićima još osjećao posljedice sinočne borbe, kretnje su mu bile brze.

Čovjeku slijeva bacio je u grudi praznu bocu koju je dograbio s točionika.

Kauboja koji je na nj nasrnuo srijeda dočekao je dobro odmjerenim udarcem lijeve ruke i odbacio ga na momka koji mu je prilazio zdesna. Laredo mu priskoči i koljenom ga svom snagom udari po stegnu, tako da je momak tresnuo na pod i neko vrijeme tako ostao ležati.

Napadač kojega je bio tresnuo bocom sad ga je odzada pokušao stegnuti oko vrata. Ali Laredo se nagne natrag, napadača zgrabi za glavu i jednim ga trzajem prebaci preko svoje na trećega kauboja koji je upravo jurnuo u napad.

Ostatak nije vrijedan spomena. Zadivljenim se gledaocima činilo da je Laredo sve obavio izvanrednom lakoćom, kao u šali. Ipak su bili svjesni toga da je uspio samo zbog brzine. Inače ne bi imao nikakve šanse protiv trojice grubijana s Walkerova ranča.

O Laredu se već odayno bio pronio glas kao čovjeku dorašlu mnogo većim i ozbiljnijim zadaćama. A on je vrijeme tratio na prkosne is-pade koji nisu vodili ničemu.

Kad su se trojica smirila na podu, Laredo se okrene prema stražnjoj prostoriji i poviče:

– Slateru, tvoji momci nisu uspjeli. Morat ćeš pokušati sam. Izmi-li iz svoje rupe, Abe, ako nisi premro od straha!

Prisutnima je zastao dah.

Hoće li napokon izbiti dvoboj iz-

među predvodnika s Walkerova ranča i Lareda?

Abe Slater pojavi se na vratima.

– Dobro si obavio posao, Laredo – reče bez trunke uzbuđenja u glasu. – Ali, još ti neću pružiti zadovoljstvo, ne zasad. Gordon Walker je nestao, a ti si bio posljednji u njegovu društvu. Ako gazdu uskoro ne nađeno, natjerat ću te da progovoriš. To ti jamčim. Zbog toga ne mogu prihvatiti tvoj izazov. Strpi se malo, Laredo! Još malo!

Slater se okrene, okrznuvši pogledom kauboje na podu i vrati se za svoj stol.

Laredo uzme svoj paket i izide. Pretučeni kauboји s mukom su ustajali. Doimali su se postideno i pomalo glupo.

Bilo je jasno da je Laredo bio bolji za klasu. Nimalo nije zaostajao za Slaterom. A predvodnik je izbje-gao borbu, i to objasnio prihvatljivim razlogom. Nitko u salunu nije posumnjao da bi Slater inače prihvatio izazov.

Gdje je Gordon Walker? To je zaokupilo sve pristune.

Laredo je ujahao u kanjon prema kojemu je jahao i onda kad je ugledao vukove i zametnuo borbu s Walkerom.

Kanjon se nakon desetak minuta jahanja počeo širiti u usku dolinu obraslu sočnom travom. Slijeva i zdesna bilo je nekoliko šumaraka.

Laredo je nekoć na svom pašnjaku imao tisuću goveda i stotinu konja, ali to Lizi nije bilo dovoljno.

Ranč mu je skroman. Sve se doimalo grubo, primitivno. Njegova brvnara imala je samo dvije prostorije i kuhinju.

Konja je odmah odveo u koral iza kolibe, osjećajući živčanu napetost kockara koji je sav ulog stavio na bezvrijednu kartu, računajući na blef. Jer u toj igri malo je ovisilo o

njemu, a mnogo o tomu kako će reagirati Phil Bannet i šerif.

Zatim uđe u kuću, ostavljajući otvorena vrata. Paleći u dnevnoj sobi svjetiljku, virne u spavaonicu.

– To sam ja, šerife – reče priglaseno. – Jeste li ovdje?

Pitanje je bilo nepotrebno jer je blijedo svjetlo osvjetljavalo i spavaonicu i on je jasno mogao razaznati da netko, dobro pokriven, leži u njegovoj postelji.

– Ja sam to, mladiću – oglasi se šerif iz postelje. – Kao što vidiš, zaigrao sam tvoju igru. Ali ako...

– Tiše! – nestrpljivo ga presijeće Laredo. – Momak me pratio i zacijelo se vrzma oko kuće. Možda prisluškuje pokraj kojega prozora. Budi oprezan, striko San.

– Ni sâm ne znam kako si me uspio nagovoriti, crvenokosa skit-nico – promrmlja šerif. – Istina, ja sam poput lonca u koji mnogo može stati... ali kad se prelije...

Laredo je već bio krenuo u kuhinju. Upalio je i drugu svjetiljku, zatim je na ognjištu raspirio vatru i, dohvativši dva vedra, otišao na bunar po vodu.

Sve to vrijeme osjećao se nela-godno, kao da će mu se svakoga časa puma baciti za vrat.

Ništa se nije dogodilo sve dok s punim vedrima u rukama nije htio ući u brvnaru. Phil Bannet je poput sjene iskrsnuo iza ugla, prišao Laredu odzada i kolt mu gurnuo u leđa.

– Ne ispuštaj vodu – zaprijeti piskutavo. – Podi prvi... polako...

Hineći iznenađenje Laredo se osvrne. Na slabom svjetlu svjetiljke prepozna Bannetovo blijedo lice.

– Ah! – izusti s prizvukom iznenađenja u glasu. Zatim posluša naređenje.

Bannet zatvori vrata i povuče rezu. Tek tada oduzme Laredu kolt i s oružjem u svakoj ruci pride otvo-

renim vratima spavaonice. Oprezno virne unutra.

– Je li ono u postelji Gordon Walker? – upita promuklo.

– Ostavi ga na miru, strvinaru

– zareži Laredo. – Ionako je na samrti. Nije potrebno da ponovo pucaš. Pogodio si ga u pravo mjesto. Mene će osumnjčiti ako on...

– Zaveži i ne blefiraj – otrese se Phil Bannet.

Zatim sa stola dograbi svjetiljku i koltom pozove Lareda da prvi ude u spavaonicu.

Laredo ga posluša bez riječi. Bannet ude za njim, petom zatvorivši vrata za sobom.

Napeto se zagleda u postelju. Čovjeka na ležaju bilo je teško prepoznati, glava mu je bila među jastucima.

– Najbolje će biti da ga jednim hicem zauvijek sredim – reče Phil Bannet, ne skidajući pogleda s nepomične prilike u postelji. – Imaš pravo, Laredo. Zacijelo me prepoznao kad sam pripucao. Valja ga ušutkati zauvijek.

– Zar bi mogao..

– Zaveži! – drekne Bannet. – Odmah mu skini pokrivače i odmakni jastuke. Da ga vidim.

Laredo kimne i polako pride postelji. Lice mu je odražavalo duboki prezir.

– Podmukli lupežu! – procijedi sijevajući pogledom – ubijaš šurjaka i vjeruješ da će mene optužiti za taj zločin...

Phil Bannet pakosno se isceri.

– Pogodio si, baš mi je to na umu. A s Lizom ću lako izići nakraj, mnogo lakše nego s vama dvojicom budala, tobom i Slaterom. Mići jastuke!

Laredo zaobide postelju tako da između šerifa i Banneta nije bilo nikoga.

Prije nego što je dospio skinuti jastuke i pokrivač, šerif se uspravi i oštro naredi:

– Predstava je završena, Bannet. Uhapšeni ste!

Bandit je djelić sekunde od za-prepaštenja ostao kao ukopan, držeći u jednoj ruci kolt a u drugoj svjetiljku. Zatim rikne, ispusti svjetiljku i palcem povuče unatrag kolkot kolta.

Htio je šerifa pogoditi prije nego što se svjetiljka ugasi. Sve se dogodilo istodobno.

Ali San Bullmaster bio je malčice brži. Znao je kad što treba uraditi da bi se ostalo u životu.

Prvi plamen lizne iz njegova kolta.

Drugi hitac samo je malo zakasnio i nije pogodio cilj. Kad je Phil Bannet povukao okidač, već je bio pogođen.

Svjetiljka se rasprsnula na podu. Ulje se prolije i Laredo je morao žrtvovati najbolji pokrivač da vatru ugasi u zametku.

U prostoriji se sasvim smarčilo. S poda se čulo Bannetovo stenjanje.

Laredo napipa vrata, otvori ih i iz kuhinje donese drugu svjetiljku. Šerif klekne i nadnese se nad ranjenika.

– Vraški ste me udesili – promrmlja Phil Bannet jedva čujno.

– Laredo me povukao za nos kao kakva početnika... Znači, Walkera sam ubio u jaruzi?

– Da – reče Laredo.

Ranjenik zausti da nešto kaže, ali mu se iz grla izviije samo hropac. Još jednom se trgne i glava mu klo-
ne na stranu.

– Mrtav je – reče šerif i polako ustane. Okrene se Laredu.

– Opet si se izvukao. Ovaj će put čak šerif svjedočiti da nisi ubio Gordona Walkera. Ali kako ćeš dalje, Laredo?

U šerifovu glasu osjetio je gotovo očinsku zabrinutost. Kao da je to-

mu mrkom čovjeku na neki način prirasto srcu.

– Odlazi odavde, Laredo!

Tob Humphrey zagleda se u prazno kao da bi pogledom u daljinu htio dokučiti neizvjesnu budućnost.

Šerifove riječi nisu mu promakle. Naglo se okrene i, nabrana čela reče:

– Ne mogu, pogotovu sad – promrmlja.

Šerif ga pogleda zabrinuto.

– Što je posrijedi, momče? Nove neprilike?

Laredo odmahne glavom.

– Očekuju nas promjene, striče San. Zacijelo još ne znaš da će kroz moj kanjon proći nova željeznička pruga.

VI

Bilo je dva poslije ponoći kad su s mrtvim Philom Bannetom ujahali u Brazos. Salun je još bio otvoren. Abe Slater, naslonjen na ogradu trijema, duboko je udisao svjež noćni zrak. Vjerojatno se dosjetio da će se tako najbolje oduprijeti iscrpljenosti i snu. Na trijemu je bilo i nekoliko njegovih kaubojja. Iz tame su se žarili vršci njihovih cigareta.

Abe Slater pokaže na beživotno tijelo prebačeno preko konja, koje je u noći bilo teško prepoznati.

– Je li to Gordon Walker? – upita oštro.

Napetost je dosegla vrhunac. Kao da će svakoga trenutka nešto prsnuti.

– Nije, Abe – polako reče šerif. – To je Walkerov ubojica. Sve ću ti podrobnije ispričati u uredu.

Slater je neko vrijeme stajao poput kamena kipa, zatim mu mršavim tijelom prođe drhtaj.

– Znači... gazda je mrtav? – glas mu je ponovno bio miran, kao

da nije bilo nikakva razloga uzne-mirenosti.

Odjednom se pokrene, zveckajući mamuzama side drvenim stubama i dugim koracima pride konju preko kojega je bio prebačen leš. Sagne se, mrtvacu zgrabi za kosu i glavu mu okrenuo u stranu.

– Aaaaah!

Ispustivši glavu, ustukne korak i ruku otare o hlače. Lice mu poprimi izraz krajnjega prezira, kao da je upravo bio dotakao nešto odvratno.

– Ova bitanga! – procijedi pri-gušeno. – Ova jadna bitanga!

– Da – dobaci šerif i podbode konja. Konja s mrtvacem povukao je za sobom.

Laredo bez riječi pode za njim.

Kao prikovan o zemlju, Slater ih je neko vrijeme pratio beživotnim pogledom.

* * *

Već, su sutradan Gordona Walkera dovezli u grad a nakon dva dana bio je pokopan.

I Laredo je prisustvovao sprovo-du, pomiješan među onima iz zadnjih redova. Poslije je navratio u trgovinu Katy Ackermile a u predvečerje odjahao na svoj usamljeni ranč, koji je prije nekoliko godina počeo graditi s toliko poleta i zadovoljstva.

Noć ga je zatekla na putu a pred brvnaru je stigao oko ponoći. Kao i uvijek, nije ga dočekalo nikakvo svjetlo, ali ovaj je put imao posjetio-ca. Na svjetlosti zvijezdâ, u dvorištu pokraj drvena korita, opazio je siluetu osedlana konja.

Iz sjene kolibe, ispod nastrešnice gdje je sjena bila najtamnija, izide neka prilika.

– Ja sam to, Laredo! – oglasi se kasni posjetilac. – Dodi da porazgovaramo.

Bio je to Abe Slater. Laredo pola-

ko sjaše. Konja odvede do pojila i rasedla ga. Zatim se zaputi prema brvnari. Slater je sjedio na jednom kraju klupe. Laredo sjedne na drugi kraj.

— Da čujem, Abe, što je posrijedi? Jesi li došao radi mog kanjona? Da preduhitriš željezničku kompaniju?

— Pogodio si otprve.

Neko su vrijeme šutjeli. Laredo prvi naruši tišinu:

— Ti pripadaš velikim rančerima, nemilosrdnim i nestrpljivim. Ranč obuhvaća područje u kojemu bi tisuće obitelji mogle naći blagostanje — tisuće obitelji s djecom, pravim domom. A to im sve može pružiti željeznica. I da vam sad prepustim ranč? Ne, Abe Slater.

Visoki predvodnik zapilji se u daljinu, zatim zakima.

— Jesi li razmislio zašto to zapravo radiš? Da se osvetiš Lizi Walker, Laredo? Sad ti se pruža prilika da vratiš milo za drago djevojci koja te napustila i ranču koji ti je oduvijek bio trn u oku. Nakon svega što si morao progutati, sad se zacijelo osjećaš zadovoljan, poput kakva silnika. Nije li to ipak prejeftina osvetita? Hoće li te to usrećiti?

— I o tomu sam razmišljao — promrmlja Laredo. — Da mi je bilo do takve osvete, bilo bi dovoljno da kanjon prodam gradu koji će gradnjom pruge dobiti najviše. Nova područja bila bi otvorena za naseljavanje, što bi omogućilo napredak u svakomu smislu.

— A to bi odgovaralo svakomu osim velikim stočarima.

— Tako je. Između Walkerova ranča i grada ubrzo bi izbio sukob, a zakon bi ovaj put bio na strani napretka. Ja bih sve to, poput sjajne predstave, promatrao kao iz kakve lože. Ne, ja nisam takav. Meni je do pravoga napretka. I zato ću mirno čekati da me posjete oni iz željezni-

čke kompanije. Jednom će doći, možda već sutra.

— I onda ćeš mi prodati ranč?

— Po razumnoj cijeni. Zatim ću se naseliti u ravnici, na vašim beskonačnim pašnjacima. Ja ću biti prvi koji će to pokušati. Za mnom će se povesti mnogi. Eto, Abe, sad sam ti sve rekao.

— Jesi — procijedi predvodnik neraspoloženo. Zatim doda: — Zašto te odjednom zaokupila ta zamisao da ispuniš nekakvu misiju?

— Svatko mora u životu jednom uraditi nešto čime će se ponositi poslije. Za mene je već krajnje vrijeme. To me spašava od konačnoga pada.

— Razumijem — reče Slater i ustane. Pode prema konju i uzjaše ga. — Maloprije si rekao veliku stvar. Svatko mora jednom nešto uraditi čime će se ponositi. Ja sam to već uradio. Walkerov ranč velikim je dijelom moje djelo. Gordon Walker prepustio mi je gotovo sve. Ali on je u početku imao novac pa je zbog toga bio gazda. Ja neću dopustiti da ranč propadne. Neću dopustiti da željeznica i naseljenici prodru u ovaj kraj. Brazos će i dalje biti kukavno naselje koje će životariti u sjeni velikoga ranča. A tvog ću se kanjona dokopati, Laredo, prije ili poslije. Kad mi jednom bude u rukama, možeš ići kamo te volja.

Nakon tih riječi Abe Slater odjaše.

Prateći pogledom siluetu jahača koji se postupno gubio u tami, Laredo je s pravom slutio da je u tomu hladnokrvnom čovjeku našao opasnijeg protivnika nego što je bio Gordon Walker.

Kad je topot Slaterova konja utihnuo u noći, Laredo ustane i otvori vrata. U tami ga netko nekim tupim predmetom tresne po

glavi i on se onesviješten stropošta na pod.

VII

Brazos je nakon dva dana doživio senzaciju prvoga reda.

Abe Slater i nekoliko jahača došli su u grad šerifu vezane kradljivce stoke. Među njima je bio i Tob Humphrey.

Kad su zaustavili konje pred šerifovim uredom, San Bullmaster iziđe na trijem. Letimično pogleda zarobljenike, ne zadržavši ništa duže pogled na Laredu.

Zatim se šutke okrene Slateru, čekajući objašnjenje.

Predvodniku s Walkerova ranča nije se žurilo. Čekao je dok se oko njih nije okupila gomila znatiželjnih gledalaca. Bacivši opušak cigarete šerifu pred noge, Abe Slater počne:

— Premda su nam lopovi uvijek krali stada, ti se time nikad nisi ozbiljno pozabavio, šerife. Družina s Walkerova ranča morala si je sama pomoći. A kad smo prije nekog vremena pobili nekoliko lopova koji su nam se suprotstavili, ti si javno izrazio svoje negodovanje. Dobro, San Bullmaster, sad smo ti doveli zarobljenike da ih staviš u zatvor. Protiv njih podizemo prijavu zbog krađe stoke.

Šerif je nešto mljackao u ustima, ne skidajući pogleda sa Slaterovih hladnih očiju. To predvodnika nimalo nije zbunilo. Samouvjerenost je sjedio na konju, siguran u ono što je bio naumio.

Šerif se iskašlje i svrne pogled na trojicu zarobljenika.

— No, što kažete, momci?

Ole Jacks i Pete Starr zbunjeno su se osmjehivali. Davali su dojam momaka koji su uhvaćeni u krađu i koji su svjesni toga da im nikakvo nijekanje ne bi koristilo. Pa ipak su

pokazali nešto od onoga prkosnog crnog humora svojstvenog lopovima u sličnim prilikama.

— Imali smo smolu, šerife — jadao se Ole Jacks. — Nadali smo se da momci s ranča zbog gazdina sprovoda neće biti revnosni u poslu i da ćemo lako otjerati jedno stado. A kad tamo, vraški smo nadrljali.

Slegao je ramenima pomiren sa sudbinom.

Pete Starr pljune na zemlju.

— Priznajem što smo uradili, šerife, i za to se kajemo. Lijepo bih zamolio da se to poslije unese u zapisnik. Mi smo grešnici koji se kajemo od svega srca.

Kradljivac je lice iskrivio u grimasu kojom je od prisutnih htio pobuditi samilost, ali je svima bilo jasno da im se ruga.

Šerif oštro pogleda Lareda. Za njim se povedu svi gledaoci kojih se do toga časa okupilo poprilično.

Motriilo ga je više od pedeset para očiju. Okupio se gotovo čitav grad. Među njima bila je i Katy Ackermile, zadihana i uplašena.

— Što kažeš ti, Laredo? — upita šerif.

— Lažu! Svi lažu. Abe Slater mi je namjestio stupicu, a ništa bolje ne očekuje ni ovaj grad i cijeli kraj. Sve je jasno kao sunce. Moram li vam održati govoranciju kako bih vam objasnio kako stoje stvari?

Upitno je pogledao šerifa, zatim uokrug. U svačijim očima mogao je pročitati da nikakve riječi nisu potrebne. Svi su ga shvatili.

Svi su se okrenuli prema visokom predvodniku s Walkerova ranča.

Slater je sjedio na svomu vrancu, samopouzdan i hladnokrvan. Da mu brkovi u obliku srpa nisu bili tako izrazito žuti, bio bi slika i prilika kakva mršavog Kineza.

Sa sobom je doveo šestoricu jahača, ali to nije bilo ono najvažnije.

Svaki stanovnik Brazosa znao je da bi ih u slučaju potrebe za sat-dva mogao dozvati pedesetak.

Abe Slater sad je u tomu kraju bio najmoćniji čovjek. On, njegovi ljudi, pa i ona dvojica uhvaćenih lopova, svi će posvjedočiti protiv Lareda i svaki će ga sudac morati osuditi zbog krađe stoke. U to nije bilo nikakve sumnje.

Jedino... ako bi netko pobio optužbe.

Ali, tko bi se usudio suprotstaviti Slateru?

* * *

Šerif se nakon posljednjeg obilaska grada vratio u ured. Vrata su bila zaključana, ali šerif ulazeći ipak izvuče kolt. Ude i za sobom gurne vrata. Zatim kroz ured pode u zatvor.

Pred ćelijama se zaustavi i u žučkastom sjaju svjetiljke promotri zatvorenike. Pete Starr čučao je u svom kutu. Laredo je sjedio na ležaju. Ole Jacks prišao je rešetki i zapiljio se u šerifa.

— Spavat ću u svom uredu — reče San Bullmaster. — Ima li tko kakvu želju? Hoće li tko vode ili...? Neću da me itko gnjavi kad jednom skinem čizme.

— Nitko te neće gnjaviti — iznenadi ga prijeteci glas za ledima.

Nije se odmah okrenuo. Znao je iz iskustva kako čovjek za njegovim ledima ne bi progovorio da mu u ruci nije spreman kolt.

San Bullmaster polako okrene glavu.

Odmah je prepoznao Cherok-Ringa, revolveraša s Walkerova ranča, kojega je nekoliko puta zbog nasilja htio strpati u zatvor. Premda je uvijek bilo dovoljno očevidaca, nitko se nije usudio zamjeriti revolverašu.

Cherok-Ringe bio je utjelovljenje zla. Na to ga je zacijelo tjerao neka-

kav neodoljiv unutrašnji poticaj.

Sad stoji pred šerifom s prijetećim koltom u ruci. U ured je vjerojatno bio ušao posluživši se otpiračem, zatim se skutrio iza pisaćeg stola.

Ništa nije govori. Mirno je stajao i čekao. Na njegovu trokutastu licu svjetlucale su sitne crne oči a na usnama titrao pakostan osmijeh.

San Bullmaster povuče kolt. Uradio je to u tišini, pred prijetećom cijevi. Nikad mu nije nedostajalo srčanosti. Bio je čovjek nepokolebiva samopouzdanja i prožet dubokom vjerom u pravičnost svoga poziva.

San Bullmaster u Brazosu je zastupao zakon i nikad nije pomišljao na to da i na trenutak pokaže slabost.

* * *

San Bullmaster je brz. Premda nije tip revolveraša, u brzini povlačenja kolta može se mjeriti s većinom revolveraša, izuzmemo li onih deset najopasnijih koji su Zapad učinili tako nesigurnim.

U tamnim očima Cherok-Ringa na trenutak bljesne iznenađenje. Zatim povuče obarač.

Nije mogao promašiti. San Bullmaster nije uspio podići kolt. Kad je opalio, metak je završio u podu otkinuvši vršak Cherok-Ringove čizme.

Revolveraš vrisne od boli. Metak mu je ozlijedio desni palac na nozi. Bio je poput onih nemilosrdnih momaka koji su još kao djeca mučili životinje, a sami nisu mogli podnijeti ni najmanju bol.

Ali za psovke i jauk nije bilo vremena. Netko u susjedstvu zacijelo je čuo hice, premda su se iz čvrsto građene zgrade mogli čuti samo prigušeno.

Cherok-Ringo se sagne. Šerif se

nije micao. Gadao ga je u srce, a s te bi daljine pogodio i muhu.

– Zacijelo je mrtav – promrsi revolveraš.

S poda pokupi šerifov kolt a s pojasa mu otkopča svežanj ključeva.

Radio je brzo dok mu je s ozlijeđena palca obilato tekla krv. Otključa ćelije u kojima su bili Ole Jacks i Pete Starr.

– Jesi li poludio! – snebivao se kradljivac stoke. – Ustrijelio si šerifa! Zar to niste mogli izvesti neka-ko drukčije?

Pete Starr izide u uski prolaz ispred ćelija. Lice mu se na sjaju svjetiljke blistalo od znoja.

– Inače bi on mene udesio – otrese se revolveraš na Petea Starra i baci Oleu Jacksu šerifov revolver. Zatim otključa ćeliju u kojoj je bio Laredo i oštro naredi:

– Iziđi!

Laredo se ne pomače.

Cherok-Ringo nanišani koltom Laredu u nogu.

– Prije nego što te izvučemo silom, opalit ću ti metak u nogu da nam putem ne zadaješ neprilike. Hoćeš li izići ili nećeš?

Laredo je znao da revolveraš ne blefira. Takav hladnokrvni ubojica, bezosjećajan i nemilosrdan, nikad ne blefira. Valjalo je poslušati naređenje. Laredo je znao da su mu šanse neznatne, a s nastrijeljenom nogom bile bi još manje. Cherok-Ringo neće mnogo oklijevati da mu pripuca u nogu, pogotovu kad sâm trpi od bolova. Bio je tako zloban da bi u takvu postupku našao olakšanje.

Laredo izide iz ćelije. Sad je bjeGUNAC, prostruji mu glavom. Slater ga je vraški satjerao u škripac.

Iz zatvora su izišli na stražnja vrata koja su iznutra bila zatvorena samo zasunom. Iza zatvora bio je vrt, nešto drvene građe i šupa. Na pedesetak metara bio je razgranati

orah. Pod njim je čekao čovjek sa četiri konja: za revolveraša i trojicu bjeGUNACA.

Dok su uzjahali, Cherok-Ringo bolno je jauknuo i gadno opsovao. Zacijelo se ozlijeđenim palcem neoprezno očešao o stremen.

Zatim su odjahali. Laredo nije imao izbora. Nenaoružan, protiv revolveraša i Ole Jacksa nije imao nikakve šanse. Kad bi vještím udarcem jednoga od njih i izbacio iz sedla, drugi bi ga ustrijelio bez mnogo oklijevanja.

Pred zakonom je sad bio odbjegli kradljivac stoke koji je za sobom ostavio leš ubijena šerifa.

A za to je predviđena smrtna kazna.

Dakako, to se odnosi i na dvojicu kradljivaca stoke. Ali njima bi ionako bilo odzvonilo još prije nekoliko dana kad su ih uhvatili u krađi. Bili su prisiljeni pristati na Slaterov zahtjev, a on im je zauzvrat obećao da će im oprostiti stare grijehе.

Sad kad su jahali kroz noć bilo im je jasno da samo o njemu ovisi hoće li napustiti ovaj kraj.

Cherok-Ringo zaustavi konja nakon nekoliko milja.

– Ovdje se rastajemo – reče okrenuvši se dvojici kradljivaca stoke. – Vas dvojica produžite prema River Bendu.

– A zatim?

– Ondje će vas u salunu Three Cheers dočekati čovjek koji će vas opskrbiti svime potrebnim za put. Ne morate mi zahvaljivati.

Izmijenili su poglede, oklijevajući. A kad su pogledali revolveraša, u očima im se ogledalo nepovjerenje.

– Ali ako nas u River Bendu ne dočeka nitko? – zabrine se Pete Starr.

– Potreban nam je novac i oprema – požali se Ole Jacks. – Jahat ćemo više od tisuću milja...

– Krenite već jednom – ozlojedi se revolveraš. – U salunu vas čeka sve što vam bude potrebno.

Glas Cherok-Ringa odavao je nestrpljivost i oni su poslušali. Okrenuli su konje i odjahali. Kad su se izgubili u tami, revolveraš tiho zahitota:

– Jadne budale. Kad bi samo znali što ih čeka u River Bendu.

Laredo ga pogleda iskosa. Pogled mu je odavao dubok prezir.

– Zacijelo ništa dobro!

– U salunu im predstoji svada... i metak! Čovjek koji ih čeka ondje zaista će im dati sve kako bi zauvijek napustili ovaj kraj.

Revolveraš prasne u smijeh kao da je upravo ispričao uspjetu šalu.

– To što te zabavlja, Ringo, zapravo je najveća podlost. Zanima me... koliko zapravo možeš biti zao?

– Sam ćeš otkriti – zareži revolveraš. – Krenimo! Ti ćeš jahati prvi, a ja, iza tebe. Vezat ću te lasom. Pripazi!

Ringo se pokazao vrlo vješt u bacanju lasa. Omču je napravio tako malenu da Laredu nije s ramena kliznula naniže. Povukao je i Lareda malo stegao oko vrata, vodeći ga tako kao psa na uzici. Ako bi se zarobljenik pokušao odriješiti, Ringo bi ga jednim trzajem zbacio sa sedla. Tako mu je još više onemogućio bijeg.

Laredo se uvjerio da je Cherok-Ringo opasan protivnik.

VIII

Pred zoru su dojahali do kolibe na pašnjaku njihova ranča. Bila je to čvrsta brvnara uz koju su, osim šupe, bila dva korala. Činilo se da je koliba prazna.

Zaustavili su konje.

Laredo je znao da mu se sad pruža nova prilika: kad mu Cherok-Ringo bude dopustio da sjaše. Ringo je kraj lasa vezao za svoju lijevu ruku. Neko je vrijeme nepomično sjedio u sedlu.

– Sjaši, Laredo! I ne pravi gluposti!

Laredo posluša naredenje. Kretanje su mu bile polagane kako bi ga Ringo mogao motriti.

Na istoku je upravo svitalo. Laredo je čekao pravi trenutak: kad revolveraš bude nogu izvadio iz stremena kako bi je prebacio preko konja.

Laredo ispusti divlji krik oponašajući pumino rezanje. Konji su se od straha propeli na stražnje noge.

Istodobno zgrabi omču lasa tik uz vrat i snažno povuče. Budući da je Ringo kraj lasa bio vezao za ruku, a imao je prilično muke da se održi na usplahirenu konju, nije se mogao brzo odriješiti. Snažan trzaj zbacila ga sa sedla i on tresne na zemlju. Pokuša se okrenuti ne bi li oslobodio ruku i potegao kolt.

Ali Laredo je već bio nad njim, šakom ga svom silom tresnuo u potiljak, zatim još jednom postrance po sljepoočici. Ringo je već bio omaljen i jedva se branio.

– Prestani, Laredo! Imam te na nišanu.

Prepoznao je Slaterov glas. Polako se uspravi i okrene prema kolibi.

I ova prilika propala je unepovrat. Abe Slater stajao je na uglu brvnare s koltom u ruci. Konje je zacijelo sakrio u šupi.

Laredo skine omču s vrata.

– Pao si na niske grane, Abe – reče zadihano. – Htio bi postati veliki rančer, a to nećeš postići ubojstvima, ucjenama i podlošću.

– Tako su se stvarala kraljevstva – odvrati mu visoki Teksašanin

hladno. — Povijest ljudskog roda puna je takvih primjera.

Slater pride klupi uza zid brvnare i sjedne. Ringo je u međuvremenu ustao i još nesiguran u nogama kleo sve u šesnaest.

— Potcijenio si protivnika — naruga mu se Slater. — Nadam se da nećeš ponoviti sličnu grešku. Idi u kolibu i skuhaj kavu. Uskoro ćeš dobiti pojačanje: Bustera Maffita i Boba Gatesa.

Cherok-Ringo ude u brvnaru psujući u pô glasa. Laredo pride kolibi i nakon kratka oklijevanja sjedne na drugi kraj klupe.

Nije trebalo dugo čekati. Slater mu je objasnio što ga čeka.

— Sve je jednostavno, Laredo. Kao što si se uvjerio, krenulo ti je nizbrdo. I to od dana kad te Liza iznevjerila i udala se za Gordona Walkera. To je svima poznato, i svaki sudac i svaka porota uzet će to u obzir. Uhvaćen si prilikom krađe stoke s dvojicom ortaka. Predali smo te šerifu. Iz zatvora ste pobjegli poslije pomoći trećega prijatelja i pri tom ubili šerifa.

— I sad sam tvoj zarobljenik?

— I jesi i nisi. Predlažem ti posao. Nisam li te dovoljno stisnuo uza zid? Vidiš li možda kakvu mogućnost da se izvučeš?

— A ti za sebe, Slateru?

Teksašanin se prigušeno nasmije.

— Jesi neki šaljivdžija — naruga se predvodnik s Walkerova ranča.

— Pozvat ću bilježnika iz Fort Wortha. Stići će poštanskom kočijom za koji dan. On će sastaviti ugovor kojim ću postati vlasnik tvoga kanjona.

— Zatim?

— Nakon toga dobit ćeš konja, sedlo i nešto novca, pa se snalazi kako znaš. Bježi što dalje. Za tobom će zacijelo raspisati tjeralice, pa tvomu jahanju neće biti kraja. Za-

što mi, do vraga, nisi dobrovoljno prepustio kanjon?

* * *

U kolibi su tri ležaja. Na jednom već satima vezan leži Laredo. Abe Slater nije više ovdje, ali Cherok-Ringo ima sad društvo. Laredo ih poznaje obojicu. Već godinama pripadaju družini na Walkerovom ranču i za svoga gazdu često su obavljali surov i prljav posao.

Buster Maffit nalikuje na bika. To je pravi tip razbijača, malo priglup, ali s dovoljno životna iskustva. Još kao dječak bavio se sitnim, pa sve krupnijim krađama. Ali to se događalo na Istoku prije mnogo godina.

Njegov drug Bob Gates niži je i savijenih nogu. On se odlikuje drukčijim svojstvima: lukav je kao lisica a kolt ne poteže ništa sporije od Ringa.

Ta su dvojica naizmjenice nadzirala prilaze kolibi. Ali već nakon nekoliko sati bilo je očito da građani Brazosa nisu za bjeguncima organizirali nikakvu potjeru. Čak ni šerifova smrt nije ih mogla potaknuti na to. Prihvatili su je kao gotov čin.

Laredo je dobio večeru. Zatim je zanoćilo. Pokušavao je naći izlaz iz nezavidna položaja. Razmišljao je o različitim mogućnostima bijega. A da pristane na Slaterovu ponudu?

Može li mu uopće vjerovati? Neće li Slater strahovati od bjegunčeve osvete?

Laredo se sjeti dvojice kradljivaca, Petea Starra i Olea Jacksa, koji su s potpunim povjerenjem jahali prema River Bendu, ne sluteći da ih ondje u salunu čeka ubojica, čovjek koji će ih ustrijeliti pod bilo kakvim izgovorom. Možda prilikom kartanja.

Znači, tako se Abe Slater oslobađa ljudi koji su mu bili korisni, ali

koji mu kao nezgodni svjedoci samo smetaju.

Svjedoci!

Nešto je u njemu zazvonilo na zabunu. I dalje je nepomično ležao na svomu ležaju, ali sad je bio budniji nego prije. Da, oni bi bili najbolji svjedoci. Mozak mu je počeo raditi grozničavo.

River Bend bio je na Wichita Riveru, oko tri dana jahanja sjevernije. Dvojica će bjegunaca na put utrošiti zacijelo više jer će se danju morati skrivati. Zbog toga će putovati samo noću. Izbjegavat će ceste i putove. Da bi stigli na odredište, trebat će im najmanje pet dana.

U River Bend moglo bi se stići prije njih. Pogotovu jahač koji jaše danju i koji putem mijenja konje. Ili ako putuje u poštanskoj kočiji.

Laredo osjeti kako ga obuzima neodoljiva želja da poduzme nešto.

Ali problema je bilo napretek. Najprije se morao odvezati. Zatim pobjeći.

Nije smio dulje oklijevati. Svakim trenutkom smanjivala mu se šansa da dvojicu bjegunaca zatekne žive u River Bendu.

Laredo se okrene na stranu kako bi mu Cherok-Ringo bio na oku. Revolveraš je sjedio na ležaju pokraj suprotnoga zida. Samo na jednoj nozi imao je čizmu. Ranjeni palac zadavao mu je mnogo briga i boli. Rana se zacijelo upalila, a to je moglo biti i te kako opasno. Laredo se sjetio slučaja kad se neki čovjek samo ogrebao na rdavi čavao, i kako je nastupilo otrovanje a čovjek nije na vrijeme otišao liječniku, izgubio je pola ruke.

Ringo je tek nakon nekoliko sati jahanja mogao nešto učiniti za svoju ranu. I sad mu je ona zaokupila svu pažnju, ali po svoj prilici prekasno. Palac je omotao krpom natopljenom viskijem.

Hoće li tako spriječiti najgore?

Laredu unatoč slaboj svjetlosti nije promaklo da je revolverašu oteklo stopalo, a ni to kako ranjenik ispod hlača u području prepona rukom često opipava žlijezde. A to je bio znak otrovanja krvi.

– Ringo – oglasi se s ležaja Laredo. – Da sam na tvomu mjestu, odmah bi odjahao u grad liječniku.

– Zaveži...!

– Budeš li čekao, odretat će ti nogu. S takvom se upalom ne smiješ šaliti. To znaš i sam. Abe Slater ne može ti nogu nadoknaditi nikakvim novcem. Znam čovjeka koji se samo ogrebao, ali je mislio...

– Zaveži, kad ti kažem – zaurla revolveraš psujući sve i svakoga, ponajviše šerifa. – Htio bi da odem, zar ne? – Zapišti pakosno. – Tako bi imao bolju priliku da odmagliš. Eh, uzalud se nadaš, prijekane. Izdržat ću ja i ovako.

– Dok ti žlijezde ne oteknu poput kokošjih jaha...

– Zatvori već jednom tu prokletu gubicu – zakriješti Cherok-Ringo i potegne kolt na Lareda. – Raznijet ću ti uho spomeneš li to samo još jednom.

Laredo umukne. Znao je da se revolveraš ne šali. Pogotovu je osjetljiv na svaku malenkost kad sâm trpi bol. A sad ga je razdirao i smrtni strah da će izgubiti nogu. Laredo legne na leđa, ali je kroz gotovo sklopljene oči iskosa motrio revolveraša. Bio je sve sigurniji da Cherok-Ringo neće izdržati dugo.

I što tad? Hoće li mu se pružiti kakva prilika?

Uto se vani začuo topot. Uskoro se na vratima pojavi Buster Maffit i strese poput medvjeda koji je izronio iz vode. Savje bio mokar jer je već nekoliko sati kišilo.

Promrmljavši nešto nejasno, dohvati bocu viskija koju je Ringo imao uza se na klupici i odnese je na stol.

– Možeš samo jedan gutljaj! – reče ranjenik s prizvukom prijetnje u glasu. – Čuješ li me? Alkohol mi je potreban za palac. Prestani već jednom...!

Vikao je sve jače jer je Buster Muffit pio što je mogao brže. Možda se bojao da bi se ovako mokar lako mogao prehladiti, a možda je nepopravljivi pijanac kakvi od vremena do vremena jednostavno ne mogu bez nekoliko gutljaja, jer nisu u stanju odoljeti napasti.

I tako je bocu iskapio do dna, i to brže nego inače, bojeći se da bi mu netko mogao oteti i jednu dragocijenu kap. Cherok-Ringo osjećao se prevaren i pokraden. Premda od žestoka pića koje mu je bilo potrebno za ranu nije preostalo ni kapi, on podiže kolt i opali.

Hitac raznese praznu bocu u mnoštvo komadića prije nego što ju je Buster Maffit stigao odložiti. Nekoliko krhotina okrvave mu lice i on se, zakrvavljena pogleda, naglo okrene, spreman da jurne na Ringa.

Zaustavi se usred kretnje, a u očima mu se pojavi strah. Postao je svjestan opasnosti kojoj je bio izložen. Da je zakoračio samo korak bliže, Ringo bi ga ustrijelio u bijesu.

Buster Maffit prijede rukom preko okrvavljena lica. U očima mu sijevne mržnja.

– Što misliš, ti revolveraško kople? – raspali se krupan čovjek. – Zar misliš da je viski samo tvoj? To je bila moja boca. Trebaš li alkohol za svoj jadni palac, odjaši u Brazos...

– I hoću – uzvratiti mu Cherok-Ringo istom mjerom. – Dovedi mi konja pred vrata. Sad kad si polokao sav alkohol, ne preostaje mi drugo nego da odjašem u grad i potražim liječnika. Reći ću gazdi da si ti kriv za to što sam u takvu stanju morao u grad. I tebi prepustam od-

govornost za zarobljenika. Savjetujem ti...

– Snaći ću se sâm – presiječe ga Maffit. – Što se mene tiče, možeš odjahati na kraj svijeta. Ali – glas mu se malo smekša a u očima mu je zasjala požuda – ako se uspiješ vratiti, kupi i meni jednu bocu.

Brzo izide na kišu, obuzet nadom da bi se Cherok-Ringo za nekoliko sati mogao vratiti s pićem.

Ringo ustane. Lareda nije ni pogledao. Otečena noga zadavala mu je toliko brige da mu je toliko brige da je sve ostalo bilo beznačajno. Zacijelo se plašio jahanja u Brazos i strahovitih bolova u nozi. Zarobljenik ga više nije zanimao. Imao je vlastitih problema.

Uskoro je šepajući izišao. Uz pomoć Bustera Maffita uzjahao je i izgubio se u kišovitoj noći.

* * *

Lareda je obuzela grozničava nada.

Šansa je bila nadohvat ruke: velika krhotina stakla.

Kad je Ringo metkom razbio bocu u komadiće, jedna je krhotina pala na ležaj pokraj Lareda. A kad se golemi kauboj okrenuo i htio jurnuti na ranjenika, zaklonio je Lareda od Ringova pogleda.

Laredo je priliku iskoristio. Vještom kretnjom tijela uspio je krhotinu gurnuti poda se, zatim je dohvatiti rukama vezanim za leđa. Još dok je Cherok-Ringo izlazio, stao je strugati užu. Od početka mu je bilo jasno da je imao sreću. Staklena krhotina bila je na rubu oštra poput britve.

Je li to nagovještaj boljih dana, pomisli Laredo.

Već nakon kratkog vremena osjetio je kako užu popušta. Staklom je malo rasjekao kožu na ruci, ali ga to nije omelo u poslu. Vremena nije bilo dovoljno, samo još koja

minuta. Maffit će se vratiti uskoro...

Čuo je topot, znak da je odjahao Cherok-Ringo. Čuo je i Maffitov promukao glas:

— Jesi li me čuo, Ringo? Donesi mi bocu viskija! Ako te liječnik zadrži, pošalji je po kojemu momku! Jesi li me čuo?

Kroz kišu je kao odgovor čuo samo dio psovke. Upravo kad je ulazio Maffit, Laredo osjeti da su mu oslobođene ruke.

Buster Maffit pode k ležaju na kojemu je bio ležao Ringo. Htjede se ispružiti premda je bio mokr, ali se u posljednji trenutak predomisli i okrene Laredu.

— Prije ću pogledati jesi li dobro vezan — promrmlja. — Ti nisi mala riba. Tebe se valja čuvati. Ali mene bi mogao srediti samo u snu. Ovako bez oružja nemaš baš nikakva izgleda. Ja sam najjači čovjek u Tekساسu.

Izgovorio je to s neprikrivenim ponosom. Snaga mu je bila jedino čime je nadmašivao sve koje je dosad bio upoznao.

Laredo ga je mirno čekao. Kad se Maffit nagnuo nad njim, Laredo ispod sebe naglo izvuče oslobođene ruke i snažnog kauboja ščepa za vrat. Jedino mu je to preostalo jer su mu noge još bile vezane.

Maffit zabrekće preneraženo. Laredo malo promijeni položaj i protivniku desnom rukom stegne vrat »kravatom«.

Maffit je počeo ručetinama bjesomučno mlatiti oko sebe. Ali Laredo se svom snagom pripio uza nj, ne ispuštajući mu vrat i polako mu oduzimajući dah, podnoseći udarce koji su mu pljuštali po rebrima. Srećom za nj, Maffit nije mogao dovoljno zamahnuti.

Koliko će izdržati — i jedan i drugi?

Maffit je neko vrijeme pokušavao

olabaviti smrtonosni stisak uklanjanjem protivnikovih ruku s vrata, ali mu to nije pošlo za rukom. Dah mu je postajao sve teži. To Laredu nije promaklo kad ga je kauboj obasuo novom serijom udaraca, ovaj put znatno slabijih.

Već odavno su pali s ležaja i valjali se po podu. Laredo se držao osnovnoga pravila: stisak oko protivnikova vrata ne smije popustiti, inače je izgubljen. Mišići ruke počeli su mu se grčiti.

Tad se Maffit uspio osloboditi iz smrtonosna zagrljaja. Zatetura unatrag i ledima tako tresne o zid da se zatresla brvnara.

Sekundu-dvije zapiljio se zakravljen pogleda u Lareda koji se doimao poput čovjeka kojeg je napustio posljednji trenutak snage.

Ispunjen divljim bijesom, gorostasni kauboj zareži poput divlje životinje u napadu i željan osvete baci se na Lareda.

Ovaj ga dočeka dobro odmjerenim udarcem vezanih nogu. Peta ma ga je pogodio u bradu i gorostas kleknuvši zatetura unatrag prema zidu. Ovaj put snažno tresne glavom o zid i, ledima naslonjen o zid, spusti se na pod sve dok nije sjeo. Onako omaljen, zablenuo se u prazno. Da nije bila posrijedi borba na život i smrt, prizor bi se doimao smiješno.

Laredo se okrene na stranu, dograbi klupicu i baci je svom snagom na protivnika.

Sad je imao dovoljno vremena da se pozabavi vezovima na nogama. Maffit je bio izbačen iz borbe i jedva je pružao otpor kad ga je Laredo počeo vezati lasom koje je našao obješeno pokraj vrata.

U kaubojevu džepu našao je kolt, ali kad ga je bolje razgledao, otkrio je da je prljav i zardao, kao da se Buster Maffit njime uopće nije služio. Laredo se u takvo oružje nije

mogao pouzdati, pa ga baci u kut.

U šupi je našao Maffitova konja. Već je bio osedlan, jedino je morao malo pritegnuti kolan. U navlaci je bila puška. Bilo je tamno pa nije mogao provjeriti u kakvu je stanju. Ponadao se da je Maffit puški ipak poklanjao više pažnje.

Izjahao je u kišu, nadajući se da putem neće nabasati na Boba Getsa, koji je ovdje negdje stražario da ih ne iznenadi potjera, ako u gradu ikomu uopće padne na um da je organizira.

Na Gatesa nije naletio već i zato što je pojahao prema sjeveru, a ne prema zapadu u smjeru Brazosa.

Ali sreća ga nije dugo pratila.

Nakon nekoliko milja konj mu počne šepati. Kad ga je pogledao, Laredo otkrije da je životinja izgubila potkovu.

Potreban mu je novi konj, zaključio. Na ovomu ne bi nikad stigao u River Bend. Jer... zaputio se u River Bend. Odlučio je dvojicu lopova, Petea Starra i Olea Jacksa, upozoriti na opasnost koja ih čeka u saslunu.

IX

Ringu je bila pružena prvorzredna liječnička pomoć. Naposljetku je dobio sredstvo za spavanje.

Nakon toga liječnik otvori vrata i šapne:

– Sad možete ući, šerife. Momak će spavati najmanje dvadeset sati.

San Bullmaster pride vratima ordinacije.

– Kad me ugleda, mislit će da pred sobom vidi duha – reče nabićući obrve.

Iznad pojasa bio je gol. Na lijevoj strani grudi vidjela se tamna mrlja, kao da ga je na tomu mjestu konj udario kopitom. U ruci je držao

ručnik natopljen nekakvom tekućinom oštra mirisa i njime je upravo bio ovlažio natečeno mjesto.

Zaustavio se pokraj usnula revolveraša i zavrtio glavom.

– Gadao mi je srce a pogodio džepni sat.

Liječnik se osmjehne.

– Vraški će se iznenaditi kad to sazna, San.

– Iznenadenje spremam i za ostale koji će me otpratiti na groblje – nasmiješi se šerif.

– Ovaj neće biti među njima – uzvratiti mu liječnik uz osmijeh. – Ako bude potrebno, dat ću mu još jedan prašak.

Šerif pogleda prema prozoru preko kojega je bio navučen zastor.

– Bit će to lijep prizor kad otkriju da su na groblje umjesto mene u lijesu nosili kamenje. Ali spremam im i druga iznenadenja.

Na šerifovu licu pojavi se osmijeh, što se događalo zaista rijetko. Sad je izgledao mladi i pomalo vragolasto.

– Sve mi to nalikuje na dobru šalu. Ovdje leži čovjek koji je uvjeren da me ubio. Ranjen u palac, morao je potražiti tvoju pomoć i sâm doći ovamo... k meni. Nije bilo potrebno da ga tražim. Kad se probudi, jednostavno ću ga uhapsiti.

Laredo je Maffitova konja ostavio u šumarku nedaleko od Walke-rova ranča. Okolinu je dobro poznao još iz vremena dok mu je Gordon bio prijatelj.

Prikrao se koralima između velike staje i ambara. Na uglu ambara pripije se uza zid. U ruci je imao pušku koju je bio izvadio iz futrole na Maffitovu sedlu.

Napeto je zvjerio na sve strane, osluškujući šum koji će odati noćnog stražara.

Na tako velikom ranču zacijelo

stražari najmanje jedan čovjek i on često obilazi sve gospodarske zgrade, pazeći pogotovu na konje u koralu. Laredo nije morao dugo čekati. Uskoro je čuo tihe korake i pjevušenje.

Kiša je bila prestala. Među tmastim oblacima na nekoliko mjesta pojavilo se vedro nebo. Zatitrale su i zvijezde. Stražar se zaputio prema malim vratima ambara, vjerojatno da malo privilegne.

Nečujno poput mačke, Laredo mu se prišulja odostraga i kundakom puške tresne ga po glavi. Sa sobom je bio ponio i laso s Maffitova sedla pa je vezao onesviještenoga kaubojja. Pošto mu je usta zapužio rupcem, skinuo mu je opasač s koltom i opasao se. Kolt ga nije zabrinjavao. Kaubojja je poznavao kao čovjeka koji se brine o oružju.

Noć je postala još svjetlija. To je za Lareda moglo biti opasno jer su se s gornjeg kata glavne zgrade preko krovova šupa vidjeli koralni. Ako je netko sad slučajno pokraj prozora, mogao bi ga spaziti.

Ali rizik je valjalo prihvatiti. Više se ne smije odugovlačiti. Uostalom, na gornjem katu bile su samo spavaonice.

A u njima je sad zacijelo samo Liza Walker. Liza! Laredo osjeti kako ga nešto steže oko srca. Ali on brzo odagna tu misao i sav se usredotoči na posao koji ga je čekao: valjalo je odabrati dva dobra konja. Odlučio je povesti i rezervnog konja, kako bi životinje putem mogao izmjenjivati.

Iz šupe najbliže koralu uzme sedlo i dva ulara. Na stupu koralna nađe prebačeno sedlo. Zatim se sagne i između greda uvuče u koral, u kojemu je bilo tridesetak konja. Ocijenio ih je okom poznavao. Nisu to bili konji kakve su jahali kauboji. Ovi su bili dugonogi, bolje pasmine.

Na njima su se mogle prijeći velike udaljenosti.

Pažnju mu pri svjetlu privuče prekrasni sivi ždrijebac. Laredo zamahne lasom i vješto ga prebaci konju preko glave. Bacio ga je neobično brzo kratkom kretnjom, kao što se to radi u krajevima obraslim grmljem gdje kauboj nema na raspolaganju mnogo prostora.

Bio je to konj Gordona Walkera o kojemu se bio pronio glas najbržega i najizdržljivijega konja stotinu milja uokrug.

Za dvije minute navuče mu uzde, zatim ga veže za stup i ponovo se vrati u koral. Nakon kraćeg traženja odabere i nešto nižega šarca, izdržljivu životinju koja će mu dobro doći u planinskom predjelu.

Nedostajala mu je samo hrana. Ne, na ranču se više nije smio zadržati. U kuhinju nije smio provaljivati, bilo bi preopasno. Sreću nije smio izazivati. Konje povede za uzde između staje i ambara. Pojahat će tek kad se dobrobrano bude udaljio.

Tad pred njim iskrasne tamna prilika.

Među gospodarskim zgradama bilo je tamnije nego na otvorenu. Ali on je odmah prepoznao osobu koja mu se ispriječila na putu.

Bila je to Liza.

Zaustavio se. Konji, koje je s obje strane držao za uzde, tiho su dahtali.

– Hoćeš li pozvati u pomoć, Lizo? – upita je tiho.

U kaubojskoj spavaonici bilo je najmanje desetak kaubojja. I Slater je zacijelo spavao u svojoj kućici desno od dugačke brvnare.

Ona žestoko odmahne glavom. Prišla mu je, tijesno obavijena kućnom haljinom.

– Zašto bježiš, Laredo? Zašto se prije ne obračunaš sa Slaterom? On je u svojoj kućici...

– Sa Slaterom! – iznenadi se La-

redo. – A ja sam mislio da vas dvoje...

– On je i moj neprijatelj, ne samo tvoj – unese mu se Liza u lice.

– Naumio je da mi preotme ranč. Ali ja sam žena Gordona Walkera, njegova jedina nasljednica. Laredo, ukloniš li Abea Slatera, ne pomažeš samo sebi, činiš uslugu i meni. A ja ću ti za to...

– Šuti! – presiječe je on ljutito osjećajući kako ga obuzima dubok prezir.

Poželio je da joj kaže kako će obračunati sa Slaterom kad to odluči sâm, ali se predomisli.

– Skloni se, Lizo! Da prodem!

– Nitko nije dorastao Slateru – reče ona uzrujano – osim tebe, Laredo. Očekuješ li od mene da ću pred tobom pasti na koljena i zamoliti te za pomoć?

– Od tebe ne očekujem ništa – dobaci joj on suho.

Ona ga zgrabi za rukav.

– Laredo! On će mi jednoga dana oteti ranč i otjerati me. A mojih žrtvovanih pet godina života...? Ako sad izgubim sve što je Gordon stvorio za mene, samo za mene, zato što sam lijepa, zato što je za mnom bio lud... Meni za volju bio je spreman...

Glas joj je dobivao sve pljačljiviji prizvuk sve dok nije završio jecanjem i plačem. Plakala je poput razmažena djeteta koje je naglo izgubilo sve svoje omiljene igračke. Na ramenu je osjetio njezinu glavu uzdrhtalu od jecaja.

– Ti... ti si me jednom tako volio, Tob. Priznaj! To ne možeš zaniijekati. Abe Slater ti je neprijatelj, i sad ne možeš tek tako odjahati...

Laredo je gurne u stranu. Zatim se jednim skokom nađe na ledima sivoga ždrijepca.

– Ovaj je ranč podignut ukradenim novcem – dobaci joj sa sedla.

– Ti ni u kojem slučaju nemaš

mного izgleda da ga zadržiš. Šerifu sam već sve rekao o tvomu bratu, i premda ga je Cherok-Ringo ubio po Slaterovu nalogu, to samo odgađa rasplet. Lizo, ti si onda odabrala svoj put, i sad, kad te bolje poznajem, drago mi je što mi nisi postala žena. Zbogom!

Kad je pojahao, ona mu se htjede ispriječiti na putu, ali je konj odbaci o zid ambara. Odjahao je ne osvrćući se. Za njim je na dugačkom užetu kaskao šarac.

Liza je neko vrijeme stajala kao ukopana. Zatim se trgne i počne vikati:

– Ljudi! Probudite se! Konjokradica! Laredo nam krađe konje. Podite za njim, ljudi... ubijte ga. Ubijte tu budalu koja nije znala...

Tek sad je shvatila što govori i odmah je obuzdala divlji, osvetnički očaj.

Ali bilo je prekasno. Vikom je podigla na noge sve živo na ranču. U kaubojskoj spavaonici upalila su se svjetla.

Bilo je jasno da će Abe Slater već za nekoliko minuta za Laredom organizirati potjeru. BjeGUNCA to nije ni najmanje uznemiravalo. Imao je konje kakvih nije bilo nadaleko i široko.

A njemu kao jahaču nije bilo premca. Osim toga, izvrsno se snalazio u kraju oko Brazosa. Od samoga početka bio je siguran da ga progonitelji neće stići. A čim više ne budu čuli topot njegovih konja, morat će odustati od potjere.

Morat će pričekati da svane kako bi ga slijedili po tragovima.

Ali tad...

Oh, Laredo je predvidio tok događaja. U toku sutrašnjega dana Abe Slater će ga prozreti. Pogodit će kako se zaputio. U River Bend.

Odmah će mu biti jasno da bjeGUNAC taj put nije odabrao slučajno. Povezat će to s dvojicom kradljivaca

ca stoke, koje je u salunu čekalo neugodno iznenađenje.

X

Bila je večer trećega dana kad je Laredo s brežuljka Vichita Valleryja ugledao rijeku i na njenoj okuci grad River Bend.

Za ledima mu je zalazilo sunce i gradić na rijeci utonuo je u suton. Palila su se prva žućkasta svjetla.

Jesu li Pete Starr i Ole Jacks već stigli? Zanimao ga je odgovor i na druga pitanja: Komu je Abe Slater dao naređenje da zauvijek uloni dvojicu nezgodnih svjedoka?

Ako toga čovjeka pravodobno ne otkrije, kako će moći zaštititi onu dvojicu? Tko je taj čovjek? Možda ga je Slater pismeno uputio u njegov posao, pismom što ga je dovezla poštanska kočija.

Možda mu je poslao glasnika? Ili je momak sâm dojahao iz Brazosa?

Uskoro ću znati pravi odgovor, pomisli Laredo i podbode ždrijepca. Umorni konji polako su počeli silaziti prema gradu. Stići će onamo kad se već posve bude smračilo. Laredu je to odgovaralo.

Bilo mu je žao što iscrpljene konje nije odmah odveo u konjušnicu. To je morao odgoditi za poslije premda su vrijedne životinje nakon toliko puta i više nego zaslužile dobru njegu i hranu. Nije se usuđivao. Žig Walkerova ranča bio je na konjima uočljiv. Laredo je iz iskustva znao da je dovoljno pogledati u konjušnicu kako bi se saznalo tko je sve dojahao u grad. Pogotovo kad je riječ o strancima.

A to bi moglo pasti na um i čovjeku kojemu je Abe Slater povjerio zadaću da ubije Starra i Jacksa. A

kad bi spazio žigove, povjerovao bi da je dojahao netko s ranča. Počeo bi tražiti došljake i to bi Lareda moglo uvaliti u nepredviđene neprilike.

Ne, odlučio je ući u grad krišom, ne izlažući ni sebe ni konje nepotrebnoj radoznalosti.

U luku je obišao grad i spustio se na rijeku. Na obali je bilo pristanište, nekoliko čamaca i lađa koje su ovamo doplovile iz Red-Rivera.

Među drvećem pronade zgodno skrovište za konje. Nadao se da ih nitko neće ukrasti, a ako ga bude poslužila sreća, nitko ih neće ni opaziti. Na rijeci u ovo doba noći gotovo i nije bilo prolaznika.

Laredo izviri iz šumarka. Nigdje nije bilo nikoga. Polako side k rijeci da se prije ulaska u grad malo dotjera. Putovanje je na njemu ostavilo tragova, pa ih je valjalo ukloniti kako ne bi pobudio radoznalost.

Polako krene prema gradu. Isprva mu hodanje nije prijalo. Mišići, zgrčeni od duga jahanja, teško su se opuštali. Ali već nakon tri stotine metara osjećao se bolje. Sad je bio samo umoran i gladan. U protekla tri dana spavao je samo nekoliko sati. Kako bi mu prijalo, pomisli, kad bi cijelu noć mogao prespavati u mekoj hotelskoj postelji!

Toj želji na žalost nije mogao udovoljiti. Predosjećao je da mu je ostalo malo vremena.

Ali glad će svakako morati utoliti. Imao je još samo jedan dolar, ostatak od tri što ih je za slučaj potrebe nosio skrivene u odjeći. Dva dolara već je bio potrošio kupujući prošle večeri hranu na usamljenoj poštanskoj postaji.

Ulazeći u grad, na početku Riječne ulice ugleda restorancić, nešto nalik na veći kiosk. Osjeti prijatan miris pržene ribe. Nekoliko ljudi je lo je stoječki.

Za pola dolara dobio je veliku ri-

bu i velik komad kruha. Jelo mu je izvanredno prijalo.

Sad se osjeti još umorniji. Nakon stotinjak metara naide na ručnu crpku. Glavu i vrat stavi pod mlaz hladne vode, i odmah se osjeti svježijim. Zatim produži ulicom.

Dobro je upamtio Slaterove riječi: u salunu Three Cheers na Starra i Jacksa čeka neznanac koji će s njima zapodjenuti svađu i ustrijeliti ih.

Valjalo je potražiti salun, što prije. Ubrzo se uvjerio da je riječ o najvećem salunu u gradu. Osim uobičajene točionice imao je i plesnu dvoranu s djevojkama i glazbom, zatim kartašnicu i odostraga nekoliko sporednih prostorija. Široke stube vodile su na galeriju razdijeljenu na lože.

Laredo, zarastao u bradu staru pet dana, sve je to uočio kad je ušao u salun i između stolova zaputio se prema točioniku.

Na ulazu je bio osjetio nepovjerljive poglede dvojice snažnih momaka, zacijelo čuvara koji su izbacivali nepoćudne goste i pazili da u salun ne ulaze skitnice i prosjaci. A Laredo u svojoj istrošenoj odjeći nije ulijevao povjerenje.

U džepu je imao nešto sitniša, sve u svemu pola dolara. Ali taj je sitniš zveckanjem naveo stražare na ulazu na pomisao kako pred sobom imaju čovjeka u čiju platežnu sposobnost ne treba sumnjati.

Prišao je točioniku i naručio pivo.

Čašu je ispio s posebnim zadovoljstvom. Platio je četvrt dolara i s gorčinom se sjetio novca što ga je bio dobio kao nagradu za vučje kože. Novac je ostao u šerifovu uredu, a u džepu mu je sad ostalo samo četvrt dolara.

Obuzme ga neobjašnjiv nemir. Instinktivno osjeti potrebu da izide.

Nogostup pred salunom bio je ši-

rok i natkriven, tvoreći neku vrstu trijema. Na njemu je bilo stolaca upravo idealnih za besposličarenje.

Zućkasto svjetlo koje je dopiralo kroz vrata i prozore obasjalo je u ljuljački usnula pijanca koji je povremeno zahrkao. Malo su dalje sjedila dvojica kauboja. Uz njih je bila boca iz koje su naizmjenice pili. Vrijeme su zacijelo tratali pričanjem šala jer bi svaki čas prasnuli u grohotan smijeh.

Laredo krene udesno. Pogledom prijeđe po dugačkom nizu konja privezanih za motku i oko pojila.

Pažnju mu odjednom privuče nepomičan lik u mračnom dnu trijema. Čovjek je sjedio pokraj posljednjega prozora, u kutu u koji nije dopiralo svjetlo iz saluna. Ispružen u ljuljački, mirno je pušio cigaru. Kad bi god povukao dim, užareni vršak cigare na trenutak bi mu ispod oboda šešira obasjao lice, ali prekratko da bi ga Laredo mogao bolje pogledati.

Nešto ga je upozoravalo na to da bude oprezan, nekakvo tajanstveno čulo koje ga u sličnim prilikama obično nije varalo i u koje se mogao pouzdati.

Kao da je taj neznanac u kutu trijema isijavao nekakvu neobjašnjivu prijetnju, a Laredov je živčani sustav na nju reagirao na čudnovat način.

Naslutio je još nešto: pozna neznanca.

Poznavao je mnoge kojih se valjalo kloniti. Klatario se pet godina i sklapao mnogobrojna poznanstva. Živio je u kampovima i naseljima u kojima su se krili ljudi izvan zakona.

Čeka li neznanac nekoga? Možda Petea Starra i Olea Jacksa?

Zašto ne! Ako je upute o svojoj zadaći dobio poštom, lako je mogao izračunati kada će otprilike stići ona dvojica.

A ovo je bila izvrsna osmatračnica. Pokraj samih vrata saluna. A Starr i Jacks znaju samo toliko da ih u salunu Three-Cheers čeka čovjek koji će ih opskrbiti svime potrebnim za put.

Laredo je odjednom postao prilično siguran da je našao čovjeka koji je dvojici kradljivaca stoke spremao neugodno iznenađenje.

Kako će to izvesti?

I tko je on?

Ovo posljednje bilo je Laredu još važnije. Lakše bi predvidio događaje kad bi znao tko to u mraku mirno puši cigaretu. Laredo još jednom, poput dokona kauboja koji očekuje prijatelje, pogleda lijevo i desno, zatim se okrene i vrati u salon.

Nakon nekoliko minuta ponovo se nade na svježem zraku. Taj je put izišao na pokrajna vrata i našao se u uskom prolazu koji se od ugla saluna odvajao od glavne ulice.

Kretao se tiho, izbjegavajući svaki šum. Stigavši do trijema, proviri iza ugla. Čovjek kojega je vrebao bio je sasvim blizu, gotovo nadohvat ruke, na samo dva koraka. Ali čovjek je sjedio više. Na trijem su sa ceste vodile dvije stube.

Kad je čovjek malo okrenuo glavu, Laredo mu ugleda profil koji se jasno ocrtavao na svjetlijoj pozadini.

Odmah ga je prepoznao. Nije bilo nikakve sumnje.

Pred njim je u mraku sjedio Diego Clellahan, ozloglašeni kartaš i revolveraš, koji je bio protjeran iz Fort Wortha, Abilene i Wichita jer je za kartaškim stolom lako izazivao svade i olovom punio protivnike. Uvijek bi to uradio spretno, navodeći protivnika da prvi povuče. Laredo ga je sreo dvaput. Jednom u Hills Borou a drugi put u Abileneu. Tom drugom prilikom bio je prisutan kad je Clellahan za stolom ustrijelio čovjeka koji je u igri izgubio

mnogo novca i koji je revolveraša optužio da vara.

Sad je taj Diego Clellahan u River Bendu. Sjedi u mračnom kutu salunskoga trijema, otpuhuje dimove i čeka.

Bio je kao stvoren za ono što je bio naumio Abe Slater. Lako ga se moglo kupiti. Njega i njegov kolt. I ako je Slater znao kamo da mu pošalje novac s uputama, vrlo je vjerovatno da je upravo Diego Clellahan čovjek kojega je Laredo tražio.

A što sad?

Upravo se to zapitao kadli događaji sami krenu svojim tokom. Odmah mu bude jasno da je u gradić stigao u pravi čas.

Revolveraš na trijemu podiže glavu.

Ulicom odjeknuše užurbani konjaci. Netko je trčao. Laredo oprezno proviri iza ugla i ugleda mršavoga momka kako trči duž trijema sve do prolaza u kojemu se uza zid pritajio Laredo. Ali mršavko ne utrči u uličicu, nego se zaustavi pokraj ograde trijema, a Laredu, koji se uvukao u pukotinu zida, padne kamen sa srca.

Mladić ga nije vidio. Stao je tik uz ogradu i pogledao naviše, prema mjestu na kojemu je u tami sjedio Diego Clellahan i šapnuo:

— U konjušnicu su upravo stigla dvojica na iscrpljenim konjima. Opis odgovara, a i žigovi. Htjeli bi zamijeniti konje.

— Jesu li još ondje?

— Jesu. Pogađaju se s konjušarom.

— Dobro, Jorge — promrsi Diego Clellahan ispod glasa i baci momku kovani novac.

Zatim ustane i ispruži se.

— Gubi se, Jorge! — dobaci preko ramena.

Ni Laredo više nije gubio vrijeme. Sve mu je bilo jasno.

Diego Clellahan zaputi se u ko-

njušnicu da obavi posao kojega se bio prihvatio. Ovaj se put nije morao bojati zakona. Jer dvojica koja su prispjela na iscrpljenim konjima bili su odbjegli banditi koji su za sobom ostavili mrtva šerifa.

XI

Laredu nije bilo teško da se konjušnici prikrade odostraga. Polako se počne šuljati uza zid sve do velikih otvorenih vrata. Između zida i vrata bila je široka pukotina.

Proviri unutra. Pogledom je obuhvatio prednji dio konjušnice i malu prostoriju u kojoj je bio konjušarev ležaj. Čuo je glasove i ugledao ljude.

Dvojicu je prepoznao odmah. Sjedili su na sanduku stočne hrane, doimajući se krajnje iscrpljeno.

– Sumnjam da će od toga išta biti – rekao je konjušar, pročelavi pedesetogodišnjak.

– Pokušaj barem! – zamoli ga Starr.

– Ne odlučujem o tomu. Morat ću upitati vlasnika, a on već spava.

Konjušar se počeo po glavi.

– Osim toga, to su konji s Walke-rova ranča, a vi nemate ništa čime biste mogli dokazati da su konji vaši. Gazda ne uzima rado takve konje. Ali kad ste već toliko navalili, pokušat ću. Do vraga, zašto u gradu ne ostanete nekoliko dana, dok vam se konji ne odmore? Momci, čini mi se da vam je vruće pod petama... ali to me se ne tiče. Vidjet ću što mogu uraditi.

Čovjek odšepesa iz konjušnice i u dvorištu naleti na Diega Clellahana. Laredo je sve to vidio, ali nije mogao čuti o čemu su razgovarala njih dvojica.

Je li sve bilo dogovoreno? Je li konjušar izišao kako bi revolveraš

mogao bez svjedoka obaviti svoj posao?

Revolveraš je zacijelo sve dobro isplanirao. Predvidio je da će umorni putnici najprije svratiti u konjušnicu po svježe konje, kako bi u slučaju nužde brzo mogli odmagliti.

Laredo izvuče kolt. Clellahan je u međuvremenu ušao u konjušnicu.

Pete Starr i Ole Jacks ustanu sa sanduka. Prašnjavi i umorni, doimali su se poput opreznih, nepovjerljivih vukova. Putovanje ih je izmorilo više nego Lareda, koji je putem mijenjao konje i tako ih pretekao. Zacijelo ih je mučila i glad, pa su i zbog toga pružali upravo jačan prizor.

Naoružan je bio samo Ole Jacks, šerifovim koltom. Budući da nije imao opasač, zatakao ga je za hlače. Vrscima prstiju dotakao je držak kolta dok su on i Pete Starr motrili Diega Clellahana obasjana slabom svjetlošću.

– Ja sam čovjek o kojemu su vam govorili – prozbori Diego Clellahan. – naredeno mi je da vam nešto predam.

Napetost je popustila u tili čas. Dvojica umornih bjegunaca rado su povjerovala da je sve u najboljem redu i da će uskoro sve brige biti za njima. Bili su uvjereni da će s dovoljno novca bez pò muke riješiti sve probleme.

– To je dobro – naceri se Pete Starr.

– Daj nam novac – pobrza Ole Jacks promuklo, zakorači prema revolverašu i ispruži lijevu ruku.

Clellahan se osmijehne pokazujući niz sjajnih zubi. U usporedbi s dvojicom bjegunaca doimao se krhko. Bio je jedva srednje visine, uzak i lagan. Ali, sve je na njemu podsjećalo na pticu grabljivicu. Osmijeh mu je bio podrugljiv:

– Drukčije je to bilo zamišljeno, momci.

– Kako drukčije? – nakostriješi se Pete Starr.

– Istina, dobio sam nalog da vam nešto dam. Ali to nije novac... nego vruće olovo. Momci, vi ste pobjegli iz zatvora i tom prilikom ubili šerifa. Sad ste stigli nakraj svoga životnog puta. Da vam se predstavim. Ja sam Diego Clellahan...

Laredo se uvuče kroz otvorena vrata konjušnice.

– Stani, Clellahane! – naredi oštro.

U konjušnici nastane tajac. Laredo pride bliže.

– Ovo bi bilo najobičnije ubojstvo. Samo jedan od njih je naoružan. Clellahane, koliko ti Abe Slater plaća za ovaj posao?

Revolveraš polako okrene glavu i preko ramena odmjeri Lareda. Dvojica kradljivaca stajali su kao ukopani.

Clellahan se tiho nasmije. U opasnim situacijama nikad nije gubio živce.

– Čini se da sam ovaj put zabrljavo – promrsi ravnodušno. – Vidio sam te pred salunom i prepoznao. Pitao sam se što te dovelo čak u River Bend. Tome je valjalo obratiti više pažnje, zar ne? Nego, kakva je tvoja uloga u ovoj igri?

– Vrlo sam zainteresiran da ova dva prijekana ostanu na životu – reče Laredo ljubazno.

Clellahan nabere obrve i zavrti glavom.

– Ma nemoj!

– Pripazit ću da im nitko ništa ne naudi.

– Zar ćeš se boriti i sa mnom da im spasiš život?

– Hoću.

Diego Clellahan polako zakima. Pogleda Starra i Jacksa pa otegnuto reče:

– Takvi su prijatelji prava rijetkost, ali ja se na to ne smijem obazirati. U pitanju je moj ugled, mom-

ci. Kad preuzmem kakav posao, zahtijevam doličnu nagradu. Ali moj naredbodavac mora biti siguran da ću ispuniti svoj dio pogodbe. Eh, pa kad je tako...

Govorio je sve otegnutije.

Nije se moglo vidjeti je li naoružan. Bio je odjeven u tamno odijelo profesionalnoga kartaša: kaput »princ Albert«, prsluk, nabranu košulju i svileni kravatu.

Kaput mu je sprijeda bio raskopčan.

I Laredo je u prvi mah bio zatečen. Nije vjerovao da će se kartaš tako neustrašivo izložiti opasnosti. Premda je u ruci već imao kolt kad je ušao u konjušnicu, oklijevao je sve dok Clellahan na nj nije uperio svoj revolver. Sve se dogodilo neopisivo brzo.

Kad je Diego Clellahan htio povući obarač, Laredo ga preduhitri za djelić sekunde. Srećom ga pogodi u srce, jer Clellahan je pripadao boricima koji bi i teško ranjeni praznili revolver do kraja. Pa i sad, pogoden u srce, uspio je opaliti triput.

Prvi metak okrznu Laredu rebra a drugi bedro. Treći završi negdje u konjušnici.

I Ole Jacks povuče kolt, ali obarač udari u prazno.

– Ta prokleta bitanga Slater! – razjari se bradati bandit.

– Moramo bježati! – usplahiri se Pete Starr i brzo se sagne da s poda pokupi Clellahanov revolver.

Laredo ga u tomu nije spriječio. Istodobno je pretražio Clellahanov kaput, izvadio lisnicu, otvorio je i po njoj počeo čeprkati.

U njoj je bilo mnogo novca, što bi Laredu i te kako dobro došlo. Ali njega je zanimalo nešto drugo: pismo koje je stiglo iz Brazosa.

Zar ga je Clellahan već uništio, zabrine se.

Ne, u to ne htjede povjerovati. Za nj je to pismo bilo važan dokaz.

Napokon je našao ono što je tako nestrpljivo tražio. Našao je čak i više: u lisnici je osim pisma bio i ček. Glasio je na tisuću dolara. A u pismu je stajalo da je to nagrada za naručeni posao.

Nije imao mnogo vremena da pismo pročita pomno. Površno je preletio preko redaka, ali mu je i to bilo dovoljno da donese sud: imao je čvrste dokaze kojima će uništiti Abea Slatara.

Pismo i ček gurne u džep i okrene se dvojici lopova. Ole Jack izišao je iz konjušnice i usplahireno zirkao na sve strane.

— Do vraga, što još čekamo! — uzvrpolji se Pete Starr, vireći prema kućama odakle su se već čuli glasovi.

— Požurimo se! — poviče Ole Jacks. — Hici su uznemirili građane. Nećemo imati dovoljno vremena ni da osedlamo konje.

— Neće vam biti potrebno — reče Laredo. — Hej, ostavi konja.

Pete Starr, koji je upravo htio odvezati svoga konja, začuđeno ga pogleda.

— Zašto, do vraga!

— Ne pitajte ništa, nego podite za mnom. Zar ste već zaboravili da sam vam maloprije spasio život?

Nije ni čekao da mu odgovore. Dobro je znao da su ova dvojica inače svima mastima premazana lopova ovaj put bila zatečena događajima i da se još nisu oporavili od iznenađenja.

— Za mnom! — poviče Laredo prigušeno. — Inače će se zatvoriti stupica.

Potrčao je prema stražnjim vratima, a oni za njim. Vrata su bila privorena i oni su jedan po jedan šmugnuli u noć. Dok su kroz tamu oprezno opipavali put, ispred konjušnice čuli su se glasovi.

— Hej, tko je pucao?!

— Što se događa ovdje?

Stanovnici okolnih kuća zacijelo su čuli mukle pucnje pa su dotrčali da saznaju što je bilo posrijedi.

— Brže! — požurivao je Laredo.

Usporili su nakon stotinjak metara.

— Kamo nas vodiš? — zabrine se Ole Jacks sav zadihan. — Kako ćemo dalje bez konja?

— Imam za vas konje — odvrati Laredo.

Produžili su nizbrdo prema rijeci probijajući se kroz grmlje i nisko drveće. Kad su došli na mjesto na kojemu je Laredo bio ostavio konje, on se naglo zaustavi i okrene. Rukom opipa okrvavljeno mjesto na grudima koje je krvarilo.

— Osluhnite! Možda nas progone?

Naredio je to oštro, a i zahtjev je u takvoj situaciji bio prirodan, pa su poslušali bez prigovora. Okrenuli su mu leđa i napeto osluhnuli u noć.

On nije oklijevao ni trenutka. Tresnuo je svakoga od njih po potiljku i razoružao ih bez pò muke, premda su od udarca bili samo omamljeni. Pete Starr pao je na koljena. Stenjao je i psovao tresući glavom. Ole Jacks sjeo je na zemlju njišući gornjim dijelom tijela poput pijanca.

Laredo je zadržao Clellahanov revolver jer je bio siguran da ga je kockar dobro održavao. Dva kolta, šerifov i onaj što ga je bio uzeo na Walkerovu ranču, bacio je u rijeku. Svakako je htio spriječiti da se njegovi zarobljenici dokopaju oružja.

Da, sad su bili zarobljenici. Sa sedla je skinuo laso i čvrsto ih svezao. Dotle su se oni već osvijestili i shvatili da ih je »prešao«.

— Što to znači? — naljuti se Ole Jacks. — Zašto si to uradio? Zašto si uopće ovamo došao? Zar te nije odveo Cherok-Ringo? Kako to...?

— Samo polako, prijatelju — umirivao ga je Laredo. — Vremena

imamo napretek, pa ću vam sve ispričati potanko.

— Kakva vremena! — snebivao se Jacks.

— Sve do jutra. Krenut ćemo tek u zoru.

U Starrovim očima pojavi se strah.

— Ali... oni će pročešljati okolicu!

— Baš zato ostajemo ovdje, u neposrednoj blizini grada. Ovdje nas nitko neće tražiti. Osim toga, uvjeren sam da se potjera neće mnogo truditi da uhvati momka koji je ubio Diega Clellahana. Kockar zacijelo nije omiljen, naprotiv. Mnogi će odahnuti kad saznaju što se dogodilo. Ispavajte se, momci, da ujutro budete orni za put.

Šutjeli su i razmišljali o situaciji u kojoj su se našli.

— A poslije? — oglasio se Ole Jacks.

— Odvest ću vas u Brazos. Potrebni ste mi da dokažem da sam nevin. Ispričat ćete građanima istinu.

Ole Jacks energično zanijeće glavom.

— Protiv Slatera! Nisam lud!

— To vam je jedina prilika. Slater vas je ucijenio. Uhvatio vas je u krađi i prisilio da uradite ono što inače dobrovoljno nikad ne biste uradili. Kao svjedoci optužbe možda ćete proći bez kazne. Odlučite se. Ili ćete kao šerifove ubojice cijeloga života strahovati da vas ne uhvate i objese, ili ćete dati izjavu protiv Abea Slatera.

Bili su preumorni da bi o tomu više razmišljali.

U gradu je sve bilo mirno, a to je bio dobar znak. Uskoro su zaspala sva trojica.

XII

Kad se Laredo sutradan probudio, sunce je već odavno bilo izišlo.

Odmah je svrnuo pogled na zarobljenika. Još su spavali.

Uspravio se i osjetio bol u rani. Rubac što ga je prije spavanja bio pritisnuo na ranu sad je bio natopljen krvlju. Nije ga smio micati da još više ne iskrvari. Ništa nije mogao poduzeti, jedino ga je tješila nada da se rana neće upaliti kao Cherok-Ringu.

Sišao je k rijeci i umio se. Promatrajući svoj odraz u vodi, razmišljao je o povratku.

Jedno je bilo sigurno: Slater ga čeka s pedesetak momaka. Kako će se kroz taj živi lanac probiti s dvojicom zarobljenika? A da odjaše u Fort Worth i sve objasni tamošnjem šerifu? Ne, morao bi ići istim putem, samo još dalje.

A ostali predstavnici zakona dvjesto milja uokrug nisu bili dorašli situaciji.

Morat će u Brazos, pa što puklo da puklo. Neće dopustiti da grad dulje živi u sjeni jednoga zločinca. Mora se osloboditi pritiska, otvoriti se napretku. Građani se moraju odlučiti, kao što se odlučio on, Laredo, skitnica i napržica.

Vratio se u šumarak i osedlao konje. Starr i Jacks morat će jahati na jednom konju, bez sedla. Trebalo im je dugo dok su se rasanili.

— Budalo! — zareži Pete Starr. — I ti si Slateru za dlaku izmakao kao i mi. I umjesto da zahvališ nebesima i produžiš što dalje od Brazosa, ti se vraćaš u taj prokleti grad! I nas vučeš sa sobom. Zar ne shvaćaš što nas čeka? Olovo!

Laredo zavrti glavom.

— Ja vas razumijem, momci, ali druge nema. Jedina mi je prilika u tomu da građane potaknem na akciju. Oni će me saslušati. Zacijelo im je već jasno da će im željeznica omogućiti blagostanje. A pruga će proći kroz moj kanjon. Uvidjet će

da je u tomu njihova jedina prilika. Za nju se valja boriti.

Ole Jacks prezirno odmahne rukom.

– To su babe a ne muškarci.

– Ja sam gladan – potuži se Pete Starr. – Već dva dana ništa nismo okusili. Past ću s konja... – Uto pogled svrne na osedlane konje. – Kako! Samo dva konja. Zar ćemo...

– Hoćete! – odreže Laredo kratko. – Upamtite, da nije bilo mene, sad biste bili mrtvi. Zauzvrat računam na vašu pomoć, jasno?

Izmijenili su poglede i oborili glave. Kad im je poslije odvezao ruke, šutke su uzjahali.

* * *

Nakon osam milja naišli su na usamljena jahača, vjerojatno farmera koji se bio zaputio u grad. Iza sebe je za sedlo imao privezane košare s jajima, maslacem, sirom i različitim povrćem, što je u grad zacijelo nosio na prodaju.

– Ne bojte se, nismo banditi – dobaci Laredo uplašenom čovjeku. – Ali, potreban nam je vaš konj sa sedlom.

– To mi je jedini konj – promuća nenaoružani farmer. Ali po dobroj cijeni...

– Na žalost, nemamo novca – reče Laredo – ali vam nudimo zamjenu. Naglo smo morali napustiti River Bend i u konjušnici ostaviti dva dobra konja i dva sedla. Predlažemo zamjenu: naša dva konja za vašega s nešto hrane. Posao možemo potvrditi i pismeno. Što kažete?

Čovjek je oklijevao. U očima mu se ogledalo nepovjerenje. Naposljetku slegne ramenima.

– Što mi drugo preostaje?

Čovjek sjaše. U džepu je slučajno imao olovku i komad papira, pa su dogovor utanačili i pismeno. Dvoji-

ca zarobljenika potpisala su se kao svjedoci.

– Tako – reče Laredo pružajući farmeru papir. – Sad imate sve crno na bijelom. Napravili ste dobar posao, čovječe. Uvjeran sam da u konjušnici nećete imati neprilika.

– I ja se nadam – promuća čovjek.

* * *

Već idućega dana ponovo su izbili na Brazos River. Ako su htjeli poći najkraćim putem, ovdje bi morali pregaziti rijeku.

Laredo to nije uradio. Jahao je sjevernom obalom držeći se brežuljaka obraslih grmljem, tako da ih sa suprotne obale nitko nije mogao vidjeti.

Teren je bio neravan i svuda su na njih vrebale opasnosti: trnovito grmlje, pukotine u kamenitu tlu, staze uz rub strmih gudura. I pristup rijeci bio je otežan. A i ondje je bilo opasno: živi pijesak.

Pete Starr obriše oznojeno čelo i okrene se.

– Laredo, to nema smisla. Mlatimo se po tom bespuću, a zašto? Odabrao si duži put uvjeren da ćeš tako izmaći Slaterovim ljudima. Ako hoćeš u Brazos, jednom ćemo morati preko rijeke, a na Brazosu nema toliko gazova da Abe Slater po njima ne bi mogao rasporediti svoje stražare. Pusti sve do kraja, Laredo. Mi te razumijemo, ali ti protiv Slatera i njegove družine nemaš nikakve šanse. Mi smo protiv toga i kad nam se pruži prva prilika jednostavno ćemo odmagliti, da znaš! Nećemo dopustiti da nas odvedeš u smrt... pred koltove Slaterovih revolveraša.

Laredo ga odmjeri mrkim pogledom.

– Ja sve stavljam na ovu kartu, pa što bude. Krećimo!

Jahali su pred njim i on ih je uvijek imao na oku. Ruke su im bile slobodne, ali im je noge bio vezao ispod konjskog trbuha. Budući da je farmerov konj bio slab, a onaj drugi bez sedla, nisu mu mogli pobjeći. Osim toga, znali su da brzo povlači kolt i da njime izvršno gađa.

U kasno poslijepodne drugoga dana dojahali su do puta koji je vodio k rijeci. Nakon dvadesetak metara Laredo podigne ruku.

– Naselje!

Rukom pokaže na tridesetak kuća na obali. Pomno ga promotri, zatim suprotnu obalu, tražeći ono što ga je zabrinjavalo: Slaterove ljude.

Mjesto je imalo malo pristanište. Na vodi se njihalo nekoliko čamaca i kanua.

– Što sad? – ogласi se Pete Starr.

– Ovdje ćemo dočekati noć – reče Laredo. – Zatim ćemo krišom sići u naselje i dokopati se čamca.

Pogledali su ga s nevjericom u očima, koju odmah zamijeni ljutnja, pa strah.

– To... to ne smiješ učiniti! – usplahiri se Ole Jacks. – Ja ne znam plivati, a na ovoj proklesnoj rijeci nizvodno su brzaci. Kroz njih se čamcem mogu probiti samo iskusni lađari, ljudi koji su cio život proveli na rijeci, pa i oni se to rijetko usuđuju. Ali mi...? Jesi li iskusna veslač, Laredo? Poput Indijanca...

– Ne blebeći – presiječe ga ljutito Laredo. – Uspjet ćemo. Nije mi prvi put što veslam. Osim toga, voda je niska, pa se ne moraš bojati da ćeš se utopiti. Uzet ćemo čamac sa širokim dnom.

Ole Jacks zalamata rukama.

– On će nas ubiti! – zakriješti mahnito. – Svi ćemo stradati.

U prvi se mah činilo da će se baciti na Lareda. On im je malo prije

bio odvezao noge kako bi mogli sjahati. Prostrijelio ih je pogledom.

– Ako vam je do borbe šakama, samo recite! – izazove ih keseći zube. – Hajde, navalite! Neću se poslužiti koltom.

Zastali su neodlučno i pogledali se.

– Ali ako se to dogodi, i kad vas sredim, napraviti ću od vas dva paketa i baciti vas u čamac. Izaberite, hoćete li u čamac na vlastitim nogama ili kao paketi?

Motрили su ga mrko i njemu je bilo jasno da će iskoristiti prvi trenutak njegove nepažnje da ga napadnu. Vožnja po opasnoj rijeci činila im se opasnijom od pokušaja da ga iznenade prepadom.

Gorko se osmjehne i okrene im leđa kako bi rasedlao konja. Rana ga je boljela. Toga se dana već nekoliko puta otvorila i on se opravdano pribojavao da se upalila.

Kad im je okrenuo leđa, slutio je da će ga napasti. Uradio je to da ih izazove, da im dokaže koliko je nadmoćniji, sâm protiv dvojice.

Bacili su se na nj poput vukova koje je očaj natjerao da se uhvate ukoštac s planinskim lavom. Okrenuo se baš u pravomu trenutku i dočekao ih istodobno udarcima u trbuh. Premda bi se nekomu moglo činiti da je posrijedi izvanredna vještina, Lareda je ovom prilikom više poslužila sreća.

Od prvoga neuspjeha oporavili su se i pokušali ga zgrabiti rukama, ali se on vještini kretnjama izmiglao i, poskakujući oko njih, obasuo ih udarcima sa svih strana. Odbacio ih je pod noge svoga konja, koji je uplašeno odskočio u stranu.

– Je li vam dovoljno? – zarežio je.

Ponovo su napali, ali više ne istodobno, što mu je uveliko olakšalo posao. Oborio je jednoga, pa drugoga, bez pô muke. Ali je i njega zabo-

ljela rana. Pri svakom udisaju zapeklo ga je ozlijeđeno rebro. Vožnja čamcem zacijelo će mu više prijati od jahanja, pomisli.

— Dosta je — propišti Ole Jacks.

Pred njima je stajao čovjek koji je pet godina sâm prkosio momcima najmoćnijega ranča nadaleko i na široko.

Što im je preostalo nego da priznam poraz.

Među grmljem ponovo je nastupila tišina. Izvalili su se u hlad i otpočinuli. A počinak im je i te kako bio potreban.

Put su nastavili tek navečer.

Čamca su se dokopali bez ikakvih neprilika. A kad su se otisnuli rijekom i zaveslali, dvojica zarobljenika nisu se mogla oteti pomisli: Lareda zaista prati sreća.

— — — — —

Cherok-Ringo spavao je zamalo dvadeset pet sati.

Kad se probudio, trebalo mu je prilično vremena da se svega sjeti.

Najprije je s neizrecivim olakšanjem otkrio da ga noga više ne boli i da je oteklina splasnula.

Znači, liječniku je stigao pravodobno. Neće biti bogalj, od čega je najviše strahovao.

S osmijehom zadovoljstva na usnama okrene glavu. U sobi su osim liječnika bila još dvojica: George Ines i poštanski agent.

Ringo se široko nasmije i promuklo reče:

— Čini se da sam se dobro ispaovao. Doktore, smijem li sad ustati i odjahati?

Liječnik ništa ne odgovori. Samo ga je netremice promatrao svojim svijetlim očima. Usko lice bilo mu je bezizražajno, ali mu je pogled bio hladniji nego inače.

George Ines se iskašlje i upita:

— Ringo, zašto si ustrijelio šerifa?

Revolveraš zausti da nešto kaže, ali mu riječ od nemila iznenađenja zastane u grlu.

— Jesi li to uradio zato što su ti Ole Jacks i Pete Starr bili prijatelji — nadoda vlasnik saluna — i zato si ih htio osloboditi? Ili zato što bi šerif saznao kako ste Lareda silom natjerali da se onoj dvojici pridruži u bijegu? Ringo, je li ti Abe Slater naredio da ubiješ šerifa?

— Jeste li poludjeli? — zakriješti revolveraš i skoči s postelje. Oboljela noga pri tom ga zaboli, on jaukne i pridrži se za ležaj. Okrećući se, u kutu ugleda i petoga čovjeka.

U očima mu se pojavi užas. Ispruži ruku kao da se brani od nečeg, a noge mu popuste i on se sruši na pod.

— Neee... neee...! — zapišti u paničnu strahu. — Tooóo nijeee moguće... Mrtvac ne može ustati...!

Šerif Sansibar Bullamaster promatrao ga je iskešenih zubi. Zatim se maši za džep i na jeftinom lancu izvadi isto tako jeftini pocinčani sat i zaniše ga pred Ringovim licem.

Revolveraš počne pomicati glavu u ritmu njihanja.

— Ovaj lijepi sat — reče šerif — zadržao je tvoj metak. Znači, nisi me ubio. Ali Slater s time očito neće biti zadovoljan, je li?

Sutradan ujutro pred liječnikovu kuću dojahala su dva jahača s Walkerova ranča i zatražila da razgovaraju s Cherok-Ringom.

Liječnik ih dočeka pred vratima. Na njihov zahtjev zavrta glavom.

— Ne možete k njemu. Još pati od jakih bolova pa sam mu dao sredstvo za smirenje. Spava.

— Pribavit ćemo kola i prebaciti ga na ranč — reče jedan jahač oštro.

Kad su htjeli sjahati, liječnik ih zadrži kretnjom ruke.

– Polako, momci. Ringo je teško bolestan. Još neko vrijeme mora ostati pod mojom paskom, dok se dovoljno ne oporavi.

Pogledali su se u nedoumici i odjahali. U salunu su ispili po čašu piva i napustili grad.

Proteklo je nekoliko sati. Zatim je došao Abe Slater glavom. Sa sobom je doveo istu dvojicu sa još trojicom kauboja. Naglo su ujahali u grad i konje zaustavili pred liječnikovom kućom.

Slater dvojicu pošalje u konjušnicu:

– Dovežite kola s nešto sijena.

Zatim sjaše, a liječniku, koji mu se htio isprijeciti, mahne da mu se skloni s puta.

– Ringo je moj čovjek, doktore. Hoću ga vidjeti. Ne pravite mi teškoće.

Kroz predvorje ušao je u ordinaciju. Liječnik pođe za njim i za sobom zatvori vrata.

Ona trojica vani sjahala su uvjereni da će ih Abe Slater uskoro pozvati da ponesu ranjenika.

Ali čekanje im se odužilo. U kući se u međuvremenu dogodilo mnogo toga.

Slater pride postelji i zagleda se u Ringa.

– Do vraga, doktore! Zašto mu neprestano dajete prašak za spavanje?

Glas mu je odavao nepovjerenje.

Liječnik nije odgovorio na to pitanje. Za njim su se tiho otvorila vrata i kroz njih uđe San Bullmaster s koltom u ruci.

– Slater, ne miči se dok ti ja ne kažem. U leda sam ti uperio kolt.

Da bi pojačao dojam, cijev mu gurne u leda. Slater je stajao kao ukopan. Zapijlio se u Ringa, isprva s nevjericom u očima, poslije ispunjen hladnim bijesom. Odmah je shvatio zašto ga je šerif nadigrao.

Ringa su zacijelo naveli na to da nešto zucne.

Prebolio je već i iznenađenje što ga je izazvala šerifova neočekivana pojava.

Još je netremice pijlio u Ringa. Momak je dvaput... ne, triput zakazao. Šerifa nije ubio, pustio je Lareda da pobjegne ili je pripomogao tomu... i zacijelo je propjevao kad su ga ispitivali.

Ringo će svjedočiti protiv mene, prode mu glavom.

Zatim se okrene i preko ramena odmjeri šerifa.

– Što sve to znači, San. Jesi li poludio?

– Ringo je sve priznao.

Abe Slater nabere obrve.

– Što je priznao, do vraga?

– Među ostalim i to da si ga nagovarao na ubojstvo. Zbog toga te i hapsim, Abe Slater, a čim stigne sudac, podići ću optužbu protiv tebe.

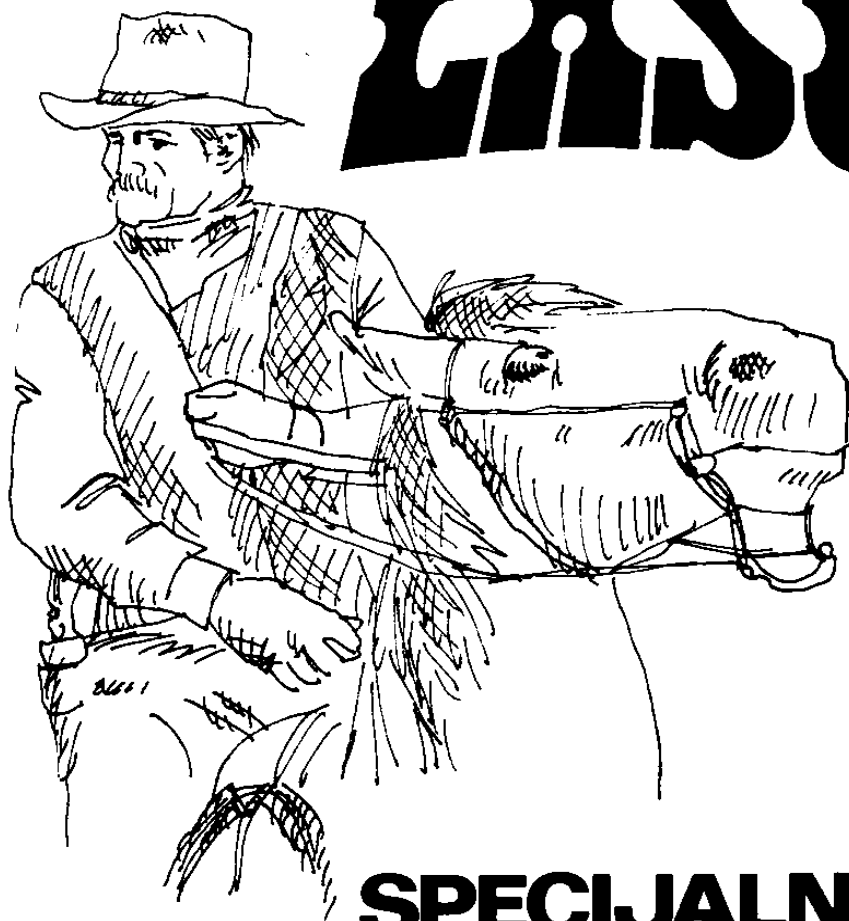
Slatere se trgne kad su iz pokrajne sobe u ordinaciju ušla još dvojica koja su u liječnikovu kuću zacijelo bila ušla na stražnji ulaz.

Bio je to vlasnik saluna George Ines i poštanski agent. Ines je u ruci držao kolt. Sad ga utakne u korice, i šerifu iza leda pride Slateru da ga razoruža.

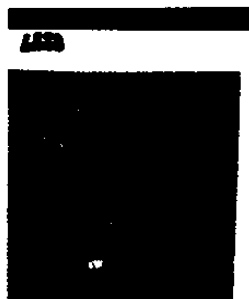
Predvodnik s Walkerova ranča tiho zahihota:

– Ovo vam neće upaliti, budale. Moji će momci sravniti ovaj grad sa zemljom – zaprijeti se. Zatim prezirno odmahne rukom. – Uostalom, što vam je Cherok-Ringo mogao reći? Zar vam je on jedini svjedok? Protiv mene! Da se mene optuži trebalo bi vam više svjedoka, s pravim optužbama. Ovo nije dovoljno. Što je Ringo rekao protiv mene? Kljukali ste ga prašcima za spavanje, pa je možda u snu nešto trabunjao. Nebesa! Zar vam ništa bolje nije palo na um kad ste naučili da me se otarasite, kako vam

LASO

SPECIJALNO IZDANJE

U SINOTI PRVIJERU
ZNAČKA

2 romana

ne bih omeo poslove sa željezničkom prugom. Prestanite s tim glupostima.

Već htjede poći prema vratima, ali sve ostade samo na pokušaju.

Spriječili su ga. U prvi se mah činilo da će izgubiti živce i napasti ih šakama. Naposljetku se smirio, još jednom duboko uzdahnua i lagano zadrhtao cijelim tijelom.

— Ne birni, Abe, Ringo neće biti jedini svjedok — reče šerif. — Kad-tad uhvatit ćemo Jacksa i Starra. Za njima će uskoro posvuda biti raspisane potjernice. A i Laredo će se pojaviti, Abe, i onda ti je odzvonilo. A sad u zatvor!

Abe Slater s mukom proguta slihu. S nevjericom protrese glavom kao da sve to proživljava u grozničavu snu.

Jahači pred kućom postali su nestrpljivi, ali nijednom od njih nije palo na um da bi njihovu predvodniku u liječnikovoj kući mogla zaprijetiti opasnost.

A kad su na vratima ugledali šerifa, živa i zdrava, na trenutak su se sledenili od užasa. Jedan se nehotice prekriži, a drugi ispruži ruku kao da se brani od sablasti.

— Smirite se, momci — oglasi se šerif — nisam uskrnuo od mrtvih. Nikad i nisam bio mrtav. A sad put pod noge! Svima s Walkerova ranča do daljnje obavijesti zabranjujem dolazak u grad. Abe Slater i Cherok-Ringo su uhapšeni.

Slater je naredio Ringu da me ubije, ali je metak, na sreću, zadržao moj džepni sat. Vama savjetujem da se čistite. Kad počne rasprava i nekima od vas bit će vruće pod petama. Vremena se mijenjaju, momci. Vaši susjedi, mali rančeri i farmeri, više neće strahovati od vaše odmazde, pa bi za neke od vas bilo najbolje da se odmah pakiraju. Nadam se da ste razumijeli sve.

Još su neko vrijeme piljili u nje-

ga, zatim su uzjahali i uskoro se izgubili u prašini.

U gradu je živnulo. Nekim gradanima nije promaklo što se događa pred liječnikovom kućom.

Šerif je živ! pronijelo se gradom.

Dotrčali su sa svih strana, svih pedeset sedmorica. Više ih u Brazosu nije bilo. Zablenući su se u Sana Bullmastera, koji je progovorio tek kad su se svi našli na okupu.

— To što ste umjesto mene pokopali kamenje, možete smatrati neukusnom šalom. Ali to je bio dio plana kojim sam htio iznenaditi Ringa i Slatera.

Ispricao im je sve redom, a njihov čuđenju nije bilo kraja.

XIII

Već je prošla ponoć kad je Liza Walker dojahala u grad. Bila je odjevena kao muškarac a za pojavom je imala kolt.

Zaustavila je konja pred šerifovim uredom i sjahala. San Bullmaster stajao je pred vratima i bez riječi je motrio.

— Htjela bih razgovarati sa svojim predvodnikom — reče mlada žena. — Na to imam pravo, je li? Uzgred rečeno, uspjela sam odvratiti momke da ga pokušaju osloboditi silom.

Šerif je pozove da uđe.

— Valjda se ne bojite da ću ga osloboditi — dobaci mu ona preko leđa.

— Ako mi date oružje — reče šerif i ispruži ruku.

Ona mu pruži kolt. Šerif je odmjeri od glave do pete. Odjeća joj je bila tik uz tijelo, i da je u džepu ili negdje drugdje sakrila kakav predmet, lako bi se otkrilo po izbočini. Ni uske čizme nisu pobudile sumnju.

Rujan 1979 – Broj 9 (184) – God. XVI – 20 d

JAJE I BEETHOVEN

– No? Mogu li?
– Uđite – mahne šerif rukom. – Dajem vam pet minuta.
– A vi ćete prislušivati, je li – osmjehne se podrugljivo. – Zato jer ste radoznali.
– U njezinim tamnoplavim očima bljesnula je vatra. Šerif zavrti glavom.

– Slateru ne možete pomoći. Pa makar doveli najboljega odvjetnika. Uđite!

Čuo im je glasove, ali nije razumio o čemu su razgovarali. Bilo mu je dovoljno što ih je kroz otvorena vrata držao na oku.

Kad je Liza Walker prišla njegovoj ćeliji, Abe Slater polako ustane.

Cherok-Ringo spavao je u susjednoj ćeliji još pod utjecajem uspavljujućeg sredstva. U polusnu je tiho stenjao.

– Što hoćeš od mene? – upita predvodnik grubo. – Da me vidiš u kavezu. Sad zacijelo uživaš.

– Kako si sad malen – naruga mu se ona – a kako si bio velik s koltom o boku i na čelu svojih momaka. Abe, nanio si mi prilično zla. Svašta si mi skresao u lice, čak si mi oteo ranč. Sad si se s one visine spustio na zemlju. Ako čekaš da te momci oslobode, ljuto se varaš. Ja sam ih odvratila od toga. Okupili su se na ranču. Pecos-Frank, Lone Bill, Phill Gerret i Bat Stone preuzeli su vodstvo, a tad sam ja uskočila u igru.

Htjela je da osjeti kako je u njenim rukama, i u tomu je uspjela.

Obuzme ga nada. U pogledu joj je naslutio da je došla s određenim planom, da još nije rekla sve, da čuva glavni adut. Ali, nešto očekuje zauzvrat: da on prizna njezinu nadmoć.

Do današnjega dana bio je ponosit muškarac. Ali sad...

Što može očekivati od položaja u kojemu se našao? Vrijeme radi protiv njega. Najprije mora pobjeći, zatim ukloniti sve nepoželjne svjedoke: Ringa, Jacksa, Starra i Lare-da, dakako, ako su još uopće živi.

Predstoje mu i mnogi drugi poslovi.

Šerif je i te kako opasan.

– Lizo, izvuci me odavde, pomogni mi – zamoli je usrdno. – Bit ću ti zahvalan cijeloga života. Priznajem da se prema tebi nisam lijepo ponio. Ali sad mi je jasno da ću u tebi naći pravu ortakinju. Lizo, kad izidem odavde, uradit ću mnogo za naše...

Riječ mu je zapela u grlu. U očima joj je ugledao pobjedonosni sjaj, osjećajući kako ga sve više obuzima dubok sram.

– Zakuni se da ćeš mi za to biti zahvalan. Priznaj da si najveća bitanga ako ne budeš znao cijeniti ovu uslugu.

Čelo mu se smrači. Htjela ga je slomiti, a ako mu pođe za rukom da se izvuče odavde, ona će mu tu zakletvu neprestano spominjati.

– Kunem se, Lizo – šapnuo je prigušeno.

Nehajno je skinula šešir. Držala ga je objema rukama iza glave govoreći o beznačajnim stvarima. Zatim se jednom rukom, držeći u njoj šešir, nalakti na koljeno.

U okrenutom šeširu bio je mali revolver kakvim se obično služe kartaši. Liza ga je nečim, vjerojatno komadićem žice ili ukosnicom, iznutra pričvrstila za šešir.

Abe Slater pogleda iskosa prema šeširu.

Liza ga djelomično zakloni tijelom. Bilo je očito da dugo nije smjela ostati u tom položaju kako ne bi pobudila šerifovu sumnju. Zato on brzo gurne ruku kroz rešetke i, dok

POLDARK

Komplet od 16 brojeva samo 50 dinara

Komplet od 16 brojeva možete kupiti na svim kioscima ili naručiti na šalteru prodaje »VJESNIK«, Avenija bratstva i jedinstva 4, po sniženoj cijeni od 50 dinara

je mlada žena čvrsto držala šesir, kratkim trzajem odgurne revolver i odmah ga povuče kroz rešetku.

Liza je šesir opet stavila za leđa, poigravajući se njime nehajno.

— Moram priznati da mi je uvijek trebao netko tko će za mene gomilati bogatstvo. Nekad je bo bio Gordon Walker, a sad si to ti, Abe. Mogu platiti više nego itko...

— Možeš, dakako — promrsi Abe Slater.

Slateru se pružila prilika tek sutradan navečer. Dotad šerif nikad nije bio sam.

— Šerife!

San Bullmaster ude u hodnik ispred ćelije.

— Što hoćeš, Abe?

Bio je daleko samo dva koraka. Zatvorenik brzo gurne ruku kroz rešetku i šerif u njoj opazi kratkocijevni revolver.

Neko je vrijeme bio kao ukopan. Ruka mu je nepomično visjela iz drške kolta, zatim su mu prsti malo zadrhtali. Lice mu nije odavalo nikakav osjećaj, samo mu je u očima bljesnulo.

— Čini se kako je već prešlo u običaj da me banditi u momu zatvoru pokušavaju ucmekati — izusti promuklo.

— Ja nisam bandit — procijedi Abe Slater. Sad uzmi s kuke ključeve i otključaj ćeliju. Požuri! Hoćeš li da te ustrijelim?

Šerif malo nakrivi glavu i nabere obrve.

— Možda ti se posreći, Abe, pa me doista ustrijeliš. A što zatim? Objesit će te zbog ubojstva. Možda se nekako izvučem, kao onomad sa džepnim satom. Što bilo da bilo, ja ti ćeliju neću otvoriti. Upamti, ne blefiram. U najboljem slučaju možeš me raniti, ali ti mojemu koltu

nećeš pobjeći. Izaberi, Abe! Pucaj ili se predaj! Ali iz ćelije nećeš!

Nepokolebljivost što je izbijala iz šerifova glasa zabrine Slatera. Znao je da ne blefira. Dosad je godinama morao trpjeti kako oni s Walkerova ranča izigravaju zakon. Zlodjelima nije mogao stati nakraj jer nikad nije bilo svjedoka. Niti mu je itko od građana ikad ponudio pomoć.

Zato je sad, kad su se prilike počele mijenjati, bio tako nepokolebljiv.

Cherok-Ringo u susjednoj ćeliji žestoko opsuje. Otvorio je oči.

Slateru odjednom sine. Znao je kako će slomiti šerifa. Bullmaster je bio neustrašiv i neslomljiv kad je bio posrijedi on sam. Hoće li se usuditi staviti na kocu Ringov život?

Abe Slater se naceri. Ruku s revolverom povuče i oružje uperi u ranjenika u susjednoj ćeliji.

— Ubit ću ga ako me ne pustiš — zaprijeti promuklo. — Njegov život ovisi o tebi, San. Hoćeš li preuzeti toliku odgovornost? Brojit ću do deset. Ako dotad ne otključaš ova vrata, ustrijelit ću Ringa.

Ringo se već bio rasanio. I dalje psujući i s užasom u očima povukao se u kut ćelije.

— Otkopčaj opasač i pusti ga na pod, šerife. Sad počinjem brojati. Jedan... dva...

Šerif se dvoumio samo tri sekunde. Rezignirano uzdahne i poslušao naredenje. Pošto je ispustio opasač s koltom, skinuo je svežanj ključeva i otključao ćeliju. Slater gurne vrata i izide. Brzo se sagne i izvuče šerifov kolt. Kad se s njim u ruci uspravio, lice mu je ozario izraz divljeg trijumfa. Lizin revolver nehajno je bacio na pod.

— Nije bio nabit. Sad tek imam pravo oružje. I kad se ne bih bojao da ću mecima uzbuditi susjedstvo...

Obuzdao se na vrijeme i ušutio.

KVIZ

ALBUM RAZONODE • 112 STRANICA • 20 DINARA

LJETO 79

KOLON-ŠKANDARSKI
NA TEMU 1979

KOLAZI • RIBAR •
ADAMSKI •
TEROVI • 1979 •
LJ • 1979 •
AN • 1979 •

TRI MILJUNA DINARA
NAGRADE!

POTRAŽITE NA KIOSCIMA

Ali bilo je više nego jasno što je htio reći. Koltom je mahnuo šerifu pozivajući ga da uđe u ćeliju iz koje je sam maloprije bio izišao. San Bullmaster posluša ga bez riječi.

Abe Slater izide iz zatvora na stražnja vrata.

Vani se već bilo smračilo.

Bjeginac je najkraćim putom pohitao k rijeci. Bio je uvjeren da ga na drugoj strani gaza čeka Liza Walker i momci s ranča.

Ali još prije nego što je stigao do rijeke gradom se prolome pucnji i povici.

Otkrili su da je pobjegao, pomisli zabrinuto, i pobraza dalje.

XIV

Za dvojicu kradljivaca bila je ta vožnja rijekom strašno iskustvo. Na najopasnijim mjestima činilo im se da je Laredo pomahnitao.

Ali on nije popuštao. Ostao je na divljoj rijeci koja je na brzacima prijetila da im prevrne čamac. Bila je to naporna vožnja. Morali su snažno veslati kako bi čamac održali u sredini struje i spriječili da ih ona u oštrim zavojima ne tresne o stijene.

Nekoliko su puta jurnuli niz brzace i preko slapova, jedan visok čak šest metara, tako da su mislili da će se čamac razbiti u komadiće. Iz čamca je neprekidno trebalo izbacivati vodu i neumorno veslati.

Tako su prolazili sati i sati. Premda je putovanje rijekom bilo duže, ipak su se gradu primicali brže nego da su mu prilazili konjima preko krševita bespuća.

Vožnja ih je već potpuno iscrpla i izazvala takvo stanje da im je sve bilo svejedno, pa su posljednje brzace prešli više zbog sreće nego vještine.

Izgubili su svaki osjećaj vremena. Plovili su obasjani mjesečinom, pa sunčevom svjetlošću, a navečer idućeg dana ponovo su ugledali zvijezde.

Činilo se da je prošla vječnost dok su tako veslali kroz valove Brazos-Rivera. Tad su odjednom na desnoj strani ugledali svjetla.

Bili su toliko umorni da u prvi mah nisu shvatili što to znači.

– To je Brazos! – poviče Laredo. – Stigli smo, momci! Poznajem ona svjetla! Toliko sam ih puta vidio!

Pete Ptarr i Ole Jacks samo su zakmečali. Još su skupili toliko snage da iz struje doveslaju na obalu. Čamac je zaškripao po pješčanom dnu kad su se zaustavili.

– O, nebesa! – zastenjao je Pete Starr i onesviješten se skljkao u mutnu mlaku na na dnu čamca.

– Ti, kujin sine! – promuklo jekne Ole Jacks i podiže veslo kako bi njime tresnuo Lareda. Promašio je i ponesen zamahom pljusnuo u vodu. Laredo ga izvuče i položi pokraj onesviještena prijatelja.

Zatim se zaputi u grad.

Daleko nije stigao. Netko je trčao putem što je iz grada vodio prema gasu. Zasopljeno disanje bilo je sve glasnije.

I u gradu je odjednom postalo živo. Čuli su se pucnji i povici.

Noć je bila svijetla i protivnici su se odmah prepoznali: Laredo i Abe Slater. Slatera se na deset metara nije moglo zamijeniti ni sa kime.

– Slater! – poviče Laredo.

Bjeginac se zaustavi i podiže šerifov revolver. Put je trebalo prokrčiti po svaku cijenu.

Metak pogodi Lareda u desno rame. Tad opali on.

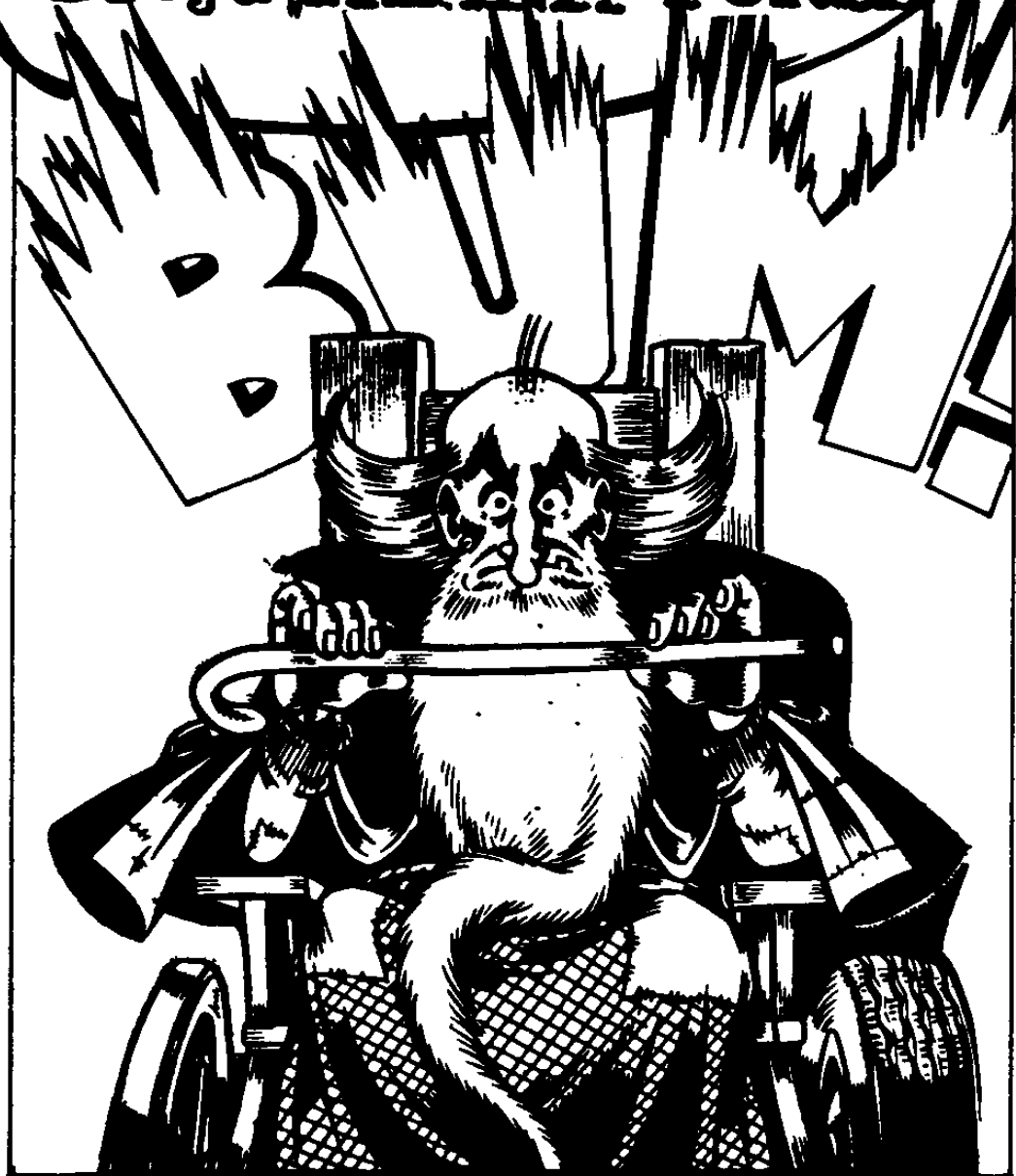
U slabosti koja ga je obuzela još je dospio vidjeti kako protivnik pada. Zatim i on klone na koljena.

Još je čuo korake i glasove.

Moja grupa

TNT

pojavljuje se u svakom
broju „ALANA FORDA“

– To je Laredo! Laredo ga je zaustavio! Laredo se vratio!
Zatim se onesvijesti.

Liza Walker otišla je još iste noći. Sa sobom je ponijela tek nakit i nešto gotovine.

Samo joj je to preostalo. Poslije se pronijela vijest da je otputovala u Francusku i ondje se udala za nekakva bogataša. Abe Slater je bio mrtav. Laredo je ostao živ i već nakon tri tjedna zaputio se u trgovinu Katy Akcermile.

Dočekala ga je za tezgom kao i obično.

– Čime te mogu poslužiti? – upitala je.

Laredo se iskašlje.

– Istina, ti si me njegovala prvi tjedan, ali to nije dovoljan razlog da se oženim tobom.

– A koji je dovoljan?

– Poljubi me još jednom, kao onomad nakon Walkerova sprovo-

da kad si me odvukla u stranu. Je li to bilo zbog toga što ste se svi bojali da ću kanjon bez borbe ustupiti Slateru?

– Nije! – prkosno mu se unese u lice. – bojala sam se da više neću imati prilike da te poljubim, Tob Humphrey.

On zaobide tezgju i čvrsto je stisne u naručaj.

Danas se Brazos zove drukčije.

Povezan je željeznicom koja prolazi kroz Laredov kanjon. On je za novac što ga je dobio prodajom kupio velik komad zemljišta, a s godinama je pribavio još toliko. Trebalo mu je prilično prostora za mnogobrojnu obitelj.

Cherok-Ringo osuđen je na mnogo godina zatvora a Ole Jacks i Pete Starr na nešto manje. To su u prvom redu mogli zahvaliti Laredu, koji je na raspravi izjavio da su se njih dvojica dobrovoljno vratila u grad.

KRAJ

U PRIPREMI:

Luke Short:
KLOPKA ZA ORTAKE

**SPECIJALNO
IZDANJE**

2 romana

CIJENA 20 d

**JIM
S
RIJEKE**

U PRODAJI!

**U SVAKOM PRIMJERKU
ZNAČKA**

LASO

**SPECIJALNO
IZDANJE**

CIJENA 20 d

2 romana

**U SVAKOM
PRIMJERKU
ZNAČKA!**

OTMICA